

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ölüm Orucu Direniş 26. haftasında!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/04 • 14 Nisan 2001 • 5 DM

*Geleceğimiz için,
onurlu bir yaşam için
tereddütsüzce ölüyorlar!..*

**Devrimci tutsaklarla
dayanışmayı yükseltelim!**

**Faşist rejim
bir kez daha dize gelecek!**

**Ölümüne direniş
kazanacak!**

İÇİNDEKİLER

Sınıf ve kitle hareketini boğmaya dönük	
kirli planları boşa çıkaralım!	3
Devrimciler ölmez	
devrim davası yenilmez!	4
Zafer et ve tırnakla	
sökülüp alınacaktır!	5-6
Devrim şehitleri ölümsüzdür!	7
Geçmiş deneyimlerin ışığında 1 Mayıs'a	
hazırlık	8
1 Mayıs'a hazırlığın pratik boyutları	9
İşçi sınıfı'nın örgütlü-birleşik mücadelesi	
tain edicidir!	10-11
Kitle eylemine etkin müdahale nasıl ele	
alınmalıdır?	12
Tabandan yükselen örgütlenme çabaları	
yayılıyor!	13
"Temel şiarımız	
'Krizin faturası kapitalistlere!'dir"	14
Taban örgütlülükleri yaratarak saldırılara	
karşı durmalıyız!	15
Düzenin krizine liberal sol reçeteler/3	
(orta sayfa)	16-18
Kriz ve devrimci sınıf çizgisi/2.	19-20
Gençlik.	21
Esnaf eylemleri	22-23
İşçi sağlığı ve iş güvenliği.	24-25
Yurtdışında ÖO'na destek eylemleri.	26-27
Mektuplar	28-29
ÖO'na destek eylemleri.	30

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/04 • 14 Nisan 2001

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Sistemin ölüm makineleri, hücreler, meyvelerini vermeye başladı nihayet. Ölüm orucu direnişçileri birer, ikişer, üçer... uğurlanmaya başladı. Zorla besleme işkencesiyle mezsarsız ölümler haline getirilmiş olanlar hariç, 10 tabut çıktı şimdilik bu işkencehanelerden.

Bedel ödüyoruz!

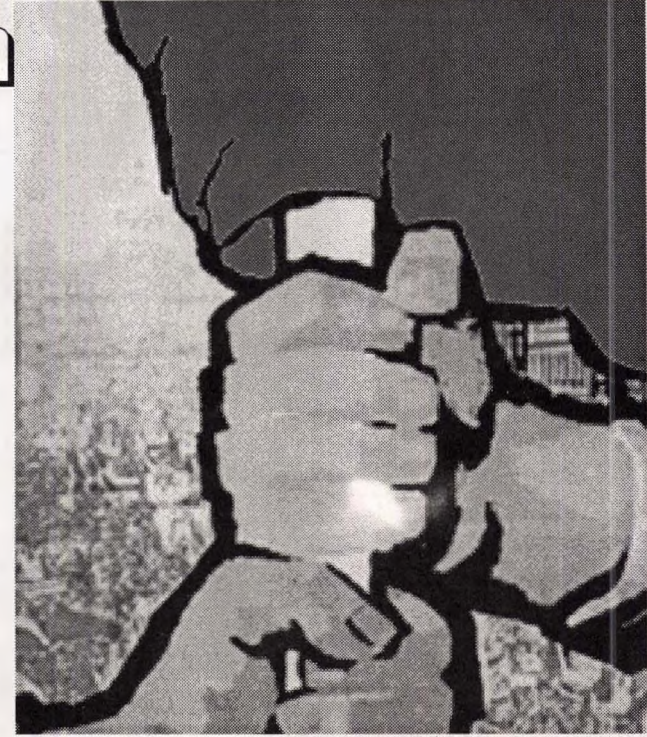
Ancak sanılmasın ki bu bedel 10 devrimcinin 20 devrimcinin canıyla sınırlıdır, sınırlı kalacaktır. Bu işkenceye, bu cinayetlere sessiz kalmanın da bir bedeli var, olacak... Canilerin ödeyeceği bedel haricinde, devrimci tutsakların can bedellerine eklenecek, bizim bedellerimiz.

Sistemin soygun mekanizmalarına, krizin faturasına karşı ayağa kalkanlar! Öldürmek daha büyük bir suç değil mi? Şiddete uğrama korkusuyla bu suçun karşısında duramazsak, toplumca yaşayan ölümler haline getirilmiş olmaz mıyız? Yatağa zincirlenip zorla beslemeye çalışılarak, konuşamaz, düşünemez, tepki veremez hale getirilmiş olan devrimci tutsaklardan ne farkımız kalır bu durumda?

Tepkisizleştirilmiş, duyarsızlaştırılmış, kendine ve sorunlarına yabancılaştırılmış bir yaşayan ölümler toplumundan daha büyük bedel mi olur? Ve düzen için -bu soygun, vurgun, katliam düzeni için- bundan daha uygun bir toplum düşünülebilir mi? Vur başına, al ağzından lokmasını...

İşte!.. Düzenin ölüm hücrelerinin kapısına tabutlar sıralanmaya başladı.

Koşuş sistemi, diyorlardı, terörü besliyor. Devrimcileri şehir dışlarında inşa edilmiş ölüm hücrelerine kapatır, toplumla ilişkisini keser, orada unutulmalarını sağlarsak, terörü de bitiririz. İstikrar programını da uyguluyoruz. Peki hani nerde? Akıllara durgunluk verecek bir kanlı katliamla, 30'a yakın ölü pahasına açtılar hücreleri. Aradan çok geçmedi, istikrar programları çöktü ve sistemlerini tarihinin en büyük krizine sürükledi. Bu gelişme, bir kez daha, kapitalist sistemin sadece zor tedbirleriyle değil, ama, yalan-dolanla, oyalamaca-kandırmacayla ayakta kalabildiğini gösterdi. Havucu da sopayı da aynı anda gösteriyor. Havuca uzanmaya eğilimli değilsen, sopa tehdidiyle alacaksın yani.

Devrimci tutsaklar da hep aynı tehditle karşılaştı. Ya hücreler ya ölüm dendi örneğin. Sonucu hep birlikte görüyoruz. Onlar düzenin bu tehdidine pabuç bırakmadılar. Ölümse ölüm diyerek yanıtladılar zor düzenini. Hücrelere ölümlerimizi çiğneyerek götürebilirsiniz dediler; ölümleri çiğnendi. Kapatıldıkları hücrelerde de sürdürdüler direnişi. Ve şimdi, işte bir kez daha ölümü göze alma cüretlerini sergiliyorlar topluma.

İşte böyle direnilir, diyorlar. Bedel ödemeyi göze almadan özgürlüğü hayal bile edemezsiniz, diyorlar.

Sistem sanıyor mu ki; bu mesajı da "tecrit" edebilecektir toplumdan. Yerine ulaşmasını engelleyebilecektir. Ne medyanın yardımı, ne bakanlığın tehdidi, sıra sıra dizilen tabutların dalga dalga yaydığı direnin mesajını gizleyebilir.

Bundan böyle, krizin faturasına hayır eylemlerini daha iyi gözlemleyin. Devrimci tutsakların ölümüne direnişinin izlerini daha fazla göreceksiniz kitlelerde. Ödediğimiz bedellerin hiç de boşa gitmediğini göreceksiniz.

Ve o zaman, işte o zaman, sıra bedel ödetmeye gelmiş demektir.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Devrimci taktiğin sorunları

Çıktı!... Kitapçılarda...

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Yasak, faşist terör, provokasyon, kontra eylem hazırlıkları...

Sınıf ve kitle hareketini boğmaya dönük kirli planları boşa çıkaralım!

Düzen cephesinden örgütlenen kirli oyunlar ile buna eşlik eden faşist baskı ve terörün sınıf cephesinden boşa çıkartılması günümüzün en yakıcı görevlerinden biridir. Emekçilerin yaşamında yıkım yaratan ve sonuçta iflas eden bir programın yerine, şu günlerde bunun daha da ağırlaştırılmış yeni bir versiyonu konulmak üzeredir. Bunun her açıdan emekçilere yönelik yeni bir saldırı programı olacağı şimdiden herkes için tamamıyla açıktır. Daha program açıklanmadan sendikalara sıfır zam önerisi götürmek ve bunu da hazırlanan programda yeni enflasyon hedefinin en az %50 olacağının söylendiği bir sırada yapmak, saldırının dozunu ve buna eşlik eden pervasızlığı göstermektedir

Dengelerin son derece hassaslaştığı günler yaşıyoruz. Giderek derinleşen kriz, yönetenleri eskisi gibi yönetemez duruma düşürdü. Üstelik henüz düzenin biricik devrimci alternatifi olan sınıf, işçi sınıfı harekete bile geçmemişken. Düzenin egemenleri son krizin ardından sınıfın öfke ve tepkisi daha kendini açığa vurmamışken durumu kontrol altına almaya, kitle hareketini bloke etmeye çalışmaktadırlar. “Sokaklara çıkmak çözüm değildir” söylemleri eşliğinde sendika konfederasyonları üzerinden sınıfa yöneltilen sabır ve sağduyu çağrıları da bu aynı amacın bir parçasıdır. Devrimci sınıf mücadelesi payına asıl tehlike de burada, bu çabaların şu veya bu ölçüde başarı sağlamasındadır. Bu, sınıf devrimcilerine, devrimci işçi ve emekçi öncülerine çok ciddi görev ve sorumluluklar yüklemektedir.

Sınıf ve emekçi kitlelerin yeni yeni kıpırdanmaya başladığı bir evrede, düzenin kullanılmaya müsait esnaf

eylemlerine yaslanarak meşrulaştırmaya çalıştığı “yeni” kriz yönetme taktiklerinin temel hedefi bellidir. Asıl hedef ve amaç, sınıf hareketinin daha baştan önünü kesmek, işçi hareketliliğini daha başlamadan bitirmektir.

Bu amaç çerçevesinde kirli oyunlar sahnelenmeye başlandı bile. Ankara’daki esnaf mitinginde yaşanan ve her zaman karanlık merkezlerle koordineli çalışan sermaye medyası tarafından aşırı bir histeriyle sunulan olaylar, oynanmak istenen oyunu ve elde edilmek istenen sonucu tüm açıklığı ile gözler önüne serdi. Olayların daha akşamında, İller İdaresi Yasası’na dayanılarak Ankara’da bir ay süreyle gösteri yasağı ilan edildi. Böylece hem Emek Platformu’nun 14 Nisan eylemi hem de 1 Mayıs şimdiden yasaklanmış oldu. Bu tür yasaklar, sendika bürokratlarının hiç değilse bir kısmı tarafından, ilan etmek zorunda kaldıkları eylemlerden yan çizmenin de bulunmaz fırsatı olarak değerlendirilecek. Nitekim son güne kadar Türk-İş’in Ankara’daki 14 Nisan eylemine katılıp katılmayacağının hala belirsizliğini koruması bunun ilk işaretidir. Kirli oyunları sahneye koyanlar planları içinde bu sonucu da aynen bu biçimde gözetmektedirler. Hain bürokratların sorumluluktan “meşru” bir biçimde sıyrılmalarını kolaylaştırmak da rejimin karanlık odaklarının işleri arasındadır.

Başkentte 14 Nisan ve 1 Mayıs’ın şimdiden yasaklanmış olması (bu yasağın emekçi hareketi için hiçbir meşruluğu ve geçerliliği olmasa da), sahnelenen kirli oyunların taşıdığı amacın ilk açık göstergesi ve somut meyvesi olmuştur. Bu uygulama, eskisi gibi yönetemez hale gelenlerin, yeni yönetme planlarını da ortaya koymaktadır. Bu planda kirli oyunlar ve provokasyonlar eşliğinde her türlü yasak, zor ve zorbalık vardır. Kontrgerillanın kirli ve karanlık tertipleri bunun için yolu düzlemekte, gerekli zemini hazırlamaktadır.

Ankara’da yasağa konu edilen 14 Nisan mitingi ve 1 Mayıs eylemi, tarihi önden belli olan eylemlerdir. Bunlara bugün için hesapta olmayan, ama içinden geçilmekte olan dönemin her an olanaklı kıldığı sayısız başka eylem de dahildir. Örneğin birbirini izleyen zamlara, ardı arkası kesilmeyen işten çıkarmalara,

memurlara verilen sadaka zammına, işçilere dayatılan sıfır zamma karşı gelişmesi beklenen eylemlere şimdiden toplu yasak konmuş durumdadır. Yasağı çiğneme girişimlerinin karşısına her türlü zorbalıkla çıkılacağını da tehditkâr ve tahrikkâr bir havada yine yasakçıların kendileri açıklıyorlar.

Böylece bir kez daha açıkça görülmektedir ki, faşist İller İdaresi Yasası’nın temel hedefi sınıf ve emekçi hareketidir. Parti Programı’nın “Acil demokratik ve sosyal istemler” bölümünde, “Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü” ve “Sıkıyönetim, Olağanüstü Hal, Anti-terör, İller İdaresi vb.tüm faşist yasaların iptali” ifadeleriyle iki madde halinde formüle edilmiş bulunan istemlerin özel anlamı ve önemi de böylece daha somut biçimde görülmektedir. Bu istemlerin bu ve benzeri gelişmelerin de etkisiyle, sınıf kitleleri tarafından önümüzdeki dönemde daha belirgin biçimde bilince çıkarılacağı açıktır.

Düzen cephesinden örgütlenen kirli oyunlar ile buna eşlik eden faşist baskı ve terörün sınıf cephesinden boşa çıkartılması günümüzün en yakıcı görevlerinden biridir. Emekçilerin yaşamında yıkım yaratan ve sonuçta iflas eden bir programın yerine, şu günlerde bunun daha da ağırlaştırılmış yeni bir versiyonu konulmak üzeredir. Bunun her açıdan emekçilere yönelik yeni bir saldırı programı olacağı şimdiden herkes için tamamıyla açıktır. Daha program açıklanmadan sendikalara sıfır zam önerisi götürmek ve bunu da hazırlanan programda yeni enflasyon hedefinin en az %50 olacağının söylendiği bir sırada yapmak, saldırının dozunu ve buna eşlik eden pervasızlığı göstermektedir.

Böylesine ağır bir iktisadi-sosyal saldırının yolaçacağı toplumsal çalkantı ve çatışmayı elbette düzenin egemenleri çok iyi biliyor, hesaplıyorlar. Bunun içindir ki, iktisadi ve sosyal saldırı programına, siyasal militer saldırı planları eşlik ediyor. İktisadi programlarının yapımcılığını nasıl IMF ve DB üstlenmekte ise, siyasal ve askeri programlarının akıl hocalığını da CIA ve Pentagon yapıyor. İsrail’in siyonist politikacıları yapıyor.

Düzenin hesapları sadece yeni yıkım programlarının yaratacağı sonuçlarla da sınırlı değildir. Onlar,

devrimci tutsakların direnişindeki toplu ölüm aşamasının yaratacağı etkinin de, yaklaşan 1 Mayıs’ın da hesabını yapıyorlar kuşkusuz. Bu ikisi, sınıf ve emekçi kitleler üzerinde, krizin faturasını kapitalistlere yıkmaya imkan ve umudu yaratacak bir güç ve etkiye sahiptir. İşkence hücrelerinin kapılarına sıra sıra dizilmeye başlanan tabutlar, sadece faşist sermaye rejiminin caniliğinin değil, daha da önemlisi, devrimci tutsakların ölümüne direniş kararlılığının da bir göstergesidir.

Bunun elbette toplumsal muhalefet güçleri ve emekçi hareketi üzerinde sarsıcı bir etkisi olacak, onlara yeniden bir moral güç aşılayacaktır. Ölümüne kararlılık daha şimdiden suskunluk fesadını parçalamış, sansür duvarlarını yıkmış ve paniğe kapılan hükümeti aracı olmak isteyen bazı çevrelerle görüşmeler yapmak zorunda bırakmıştır. Faşizmin zavallı bir piyonundan başka bir şey olmayan Adalet Bakanı şu günlerde bir kez daha süklüm püklüm durumdadır. İrade yoksunu bu zavallı adeta yerlerde sürünmektedir. Ama sadece o değil, 19 Aralık katliamının sahte kahramanı Tantan türünden tescilli işkenceci faşist katiller de direniş karşısında boylarının ölçüsünü alacaklardır.

Birlik, dayanışma ve mücadele şiarlarında simgelenen 1 Mayıs ise, günümüz özgülünde krizin faturasını kapitalistlere çevirme yolunda önemli bir adımdır ve kitle hareketinde büyük bir atılım imkanı anlamına geliyor.

Düzen cephesi, sınıfın ve emekçilerin bu imkanlarını bozmak ve boşa çıkarmak için elinden geleni elbette yapıyor. Tersinden, devrim cephesine de, bu imkanları olabildiğince büyütme ve en iyi biçimde değerlendirmek görevi düşüyor. Ve bu görev, iki yönlü yoğun bir faaliyeti gerektiriyor. Bunlardan ilki, “Krizin faturası kapitalistlere!” şiarının sınıf ve emekçi kitleler içinde alabildiğince yaygınlaştırılması, Ölüm Orucu Direnişi ve 1 Mayıs imkanlarının anlatılmasıdır. İkincisi ise, düzen cephesinden sınıfın ve devrimin bu imkanlarını boşa çıkartmaya yönelik planların, provokasyonların, her türlü kirli oyunun açığa çıkarılması, sınıfın tüm bunlara karşı uyarılmasıdır. Bu oyunları boşa çıkaracak taktiklerin zamanında geliştirilip uygulanmasıdır.

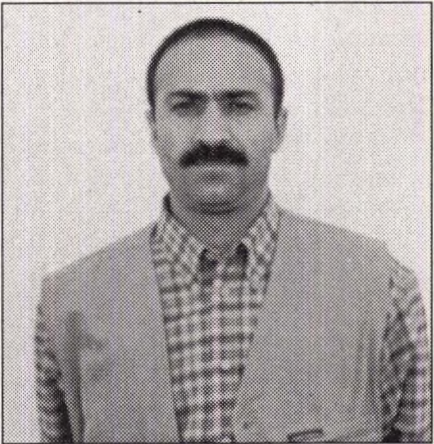
Cengiz Soydaş

DHKP-C dava tutsağı. Ölüm Orucu direnişçisi. 21 Mart günü, direnişin 150. gününde Sincan F Tipi Cezaevi'nde ölümsüzleşti...
1972 yılında Trabzon'da doğdu. '90 yılında Gazi Üniversitesi Makine Mühendisliği bölümüne girdi. Bu yıllarda devrimcilerle tanıştı. '95 yılında Ankara'da tutuklandı. Ulucanlar'da, '96 ölüm orucunun ikinci ekibinde yer aldı.

Bülent Çoban

DHKP-C dava tutsağı. Ölüm Orucu direnişçisi. 7 Nisan'da, direnişin 170. gününde, Bayrampaşa Devlet Hastahanesi'nde ölümsüzleşti...
1974 Kartal doğumlu. '97'de tutsak düştü.

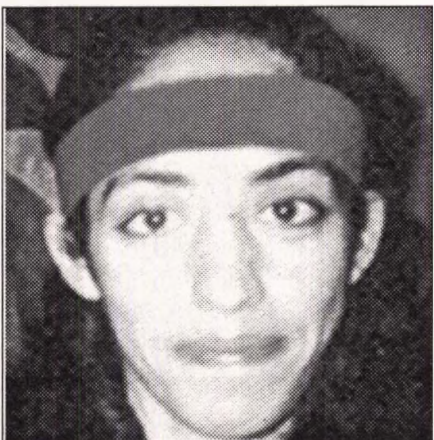
Adil Kaplan

TKP(ML) dava tutsağı. Ölüm Orucu 1. Ekip direnişçisi. 8 Nisan günü, direnişin 170. gününde Edirne F Tipi Cezaevi'nde ölümsüzleşti...
1964 Dersim Mazgirt Avunca Köyü doğumlu. '94'te Mersin'de gözaltına alındı. 12.5 yıl ceza aldı.

Gülsüman Dönmez

F tiplerinin kapatılması için dışarıda tutsak yakınlarının başlattığı Ölüm Orucu direnişinin 147. gününde, 9 Nisan'da ölümsüzleşti.

Fatma Ersoy

DHKP-C dava tutsağı. Ölüm Orucu direnişçisi. 11 Nisan günü, direnişin 171. gününde Kütahya F Tipi Cezaevi'nde ölümsüzleşti...

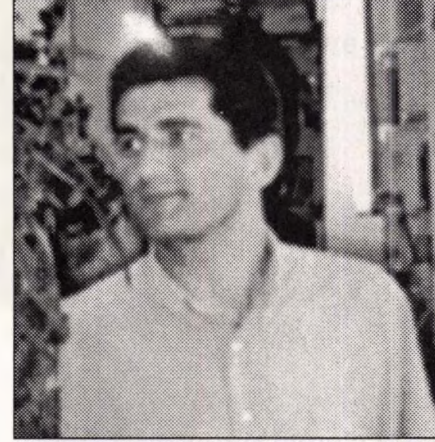
Nergiz Gülmez

TKP/ML dava tutsağı. 11 Nisan günü, direnişin 114. gününde Kartal Devlet Hastahanesi'nde ölümsüzleşti...
1970 Dersim doğumlu. '96 yılında tutuklandı.

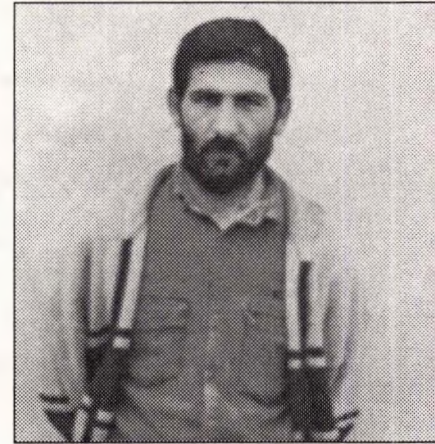
Tuncay Günel

TİKB dava tutsağı. 10 Nisan günü, direnişin 123. gününde Edirne F Tipi Cezaevi'nde ölümsüzleşti...
1978 Tokat doğumlu. '96 yılı başında tutuklandı. '96'daki Süresiz Açlık Grevi eylemine katıldı.

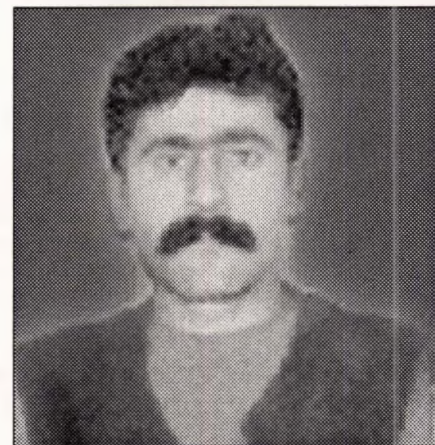
Celal Alpay

TKP(ML) dava tutsağı. Ölüm Orucu 1. Ekip direnişçisi. 12 Nisan günü, direnişin 175. gününde İzmir Yeşilyurt Devlet Hastahanesi'nde ölümsüzleşti...
1973 Dersim Mazgirt doğumlu. '98'de İzmir'de gözaltına alındı. 12.5 yıl ceza aldı.

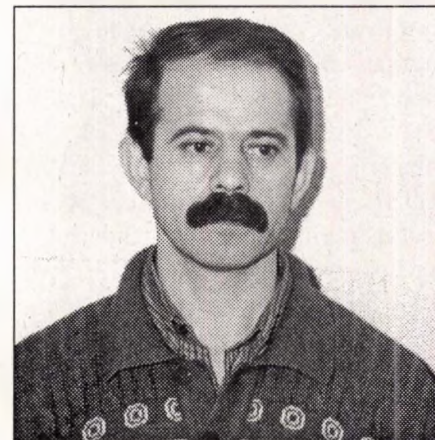
Abdullah Bozdağ

DHKP/C dava tutsağı. Ölüm Orucu 1. Ekip direnişçisi. 12 Nisan günü, direnişin 175. gününde İzmir Yeşilyurt Devlet Hastahanesi'nde ölümsüzleşti...

Erol Evcil

DHKP/C dava tutsağı. Ölüm Orucu 1. Ekip direnişçisi. 13 Nisan günü, direnişin 176. gününde ölümsüzleşti...

İşçi ve emekçilerin geleceği uğruna ölümsüzleşen bedenler, tarihe eşsiz bir direnişi kaydediyorlar...

Zafer et ve tırnakla sökülüp alınacaktır!

Katliam, işkence, zorla tedavi işkencesi ile bitirilemeyen Ölüm Orucu Direnişi, artık ardarda gelen şehitlerle beraber yeni bir evreye ulaşmış bulunuyor. Cengiz Soydaş'la yürüyen şehitler kervanı her gün gelen yeni şehitlerle zafer adımı adım ilerliyor. Onlarca direnişçi her yeni gün bu kervana katılmak için sıra bekliyor. Bir tarih yazılıyor. Ölüm meydan okuyan bedenler gün gün erirken, tarihe eşsiz bir direnişi kaydediyorlar. Durmak yok, boyun eğmek asla, bedenler namluda zulmün burçları dövülüyor.

Devrimci tutsaklar, direnişin uzun bir maraton olduğunun bilinciyle bu direnişe başladılar. Günler aylar geçti, mevsimler devrildi. Katliamlar, işkenceler, zorla tedavi işkencesi, suskunluk fesadı kâr etmedi. F tipleri kızıla kesti, direniş bitirilemedi. Maraton artık finişte vardı. Artık her yeni gün yeni şehitlerle ip göğüsleniyor.

Devrimci tutsaklar, artık geri dönülemez bir noktaya varmış bulunuyorlar. Ya zafer kazanılacak, hücreler parçalanacak, ya da şehitler kervanı her gün büyüyerek yoluna devam edecek. Direnişçiler bu gerçeği defalarca gösterdiler. Bu öyle bir gerçektir ki, ne yalan ne demagoji ve ne de işkence ve katliamlarla

karartılamamıştır. Bugün faşist devlet bu gerçek karşısında çaresizdir. Acz ve çaresizlik içerisinde direniş tarafından ezilmektedir.

Devrimci tutsaklar büyük bir tarihsel sorumlulukla hareket etmektedirler. Bu tarihsel sorumluluk, hem devrimci, komünist hareketin geleceği ve hem de aynı anlama gelmek üzere işçi ve emekçilerin geleceği içindir. Ki bugün ezilen yığınlar üzerine bir karabasan gibi çökmüş bulunan düzene karşı bu direniş geleceğin ve umudun sembolü olmuştur. Nice devrimcinin hayatına mal olmuş ve daha da olsa bile, barbarlık düzenine karşı yitirilen her can geleceğe atılmış bir adımdır.

Direniş başladığı dönemde barbarlık düzenine karşı devrimcilerin ördükleri bir barikat olma özelliğine sahipti. Bu barikatın arkasında tutsak aileleri, devrimciler ve ilerici çevreler vardı. Direniş her türlü bedel ödenerek bugünlere getirildi. Zaman zaman direniş barikatı yalnız bırakıldı. Bu durumda ön saflarda ödenen bedeller de görülmemiş ölçüde arttı. F tipi tabutluklarda yalnız başlarına olsalar da, devrimci tutsaklar taşıdıkları bu büyük tarihsel sorumlulukla

direnişi bugüne getirdiler. Bugün artık düzene karşı örülen mücadele barikatları genişliyor. Açlığa ve yokluğa mahkum edilenler mücadele saflarındaki yerlerini alıyorlar. Yalnızlaşan artık barbarlık düzenidir. Düzene karşı açılmış direniş mevzileri henüz birleştirilmemiş olsa da, devrimci tutsakların direniş çizgi, tutulması ve birleşmesi gereken tek devrimci çıkış yolu ve bir ışık olarak yanmaktadır ezilenlerin önünde. İzlenilmesi gereken yol, devrimci tutsakların bedenleriyle ördükleri direniş yoludur. İzlenilmesi gereken yol, büyük bedeller pahasına direnmek ve asla boyun eğmemektir. İzlenilmesi gereken yol, devrimin ve sosyalizmin yoludur.

Tüm devrimci güçler büyük bir tarihsel sorumlulukla yüzyüzedir!

Zindanlarda şehit düşen devrimciler, üzerlerindeki tarihsel sorumluluğun gereğini yerine getiriyorlar. Eğer bugün Türkiye devrimci hareketi dünya çapında büyük bir saygınlığa erişmiş ve ilgiyle izleniyorsa, bu tam da büyük bedellere rağmen direnen tutsakların eseri olmuştur. Faşist sermaye devleti tüm güç ve olanaklarını seferber ederek bu topraklarda devrimi bir daha kolay kolay ayağa kalkamayacak biçimde ezmek istiyordu. Ama bugün faşist sermaye devletinin bu ezme hareketi ödenen bedellerle boşa çıkarılmıştır. Dahası devrim artık bu topraklarda yeniden güncelleştirilmiştir.

Emperyalist-kapitalist düzen dünyanın birçok bölgesinde ezilenlerin öfkesiyle karşılanıyor. Düzenin yıkımı karşısında sadece son birkaç yılda dünyanın birçok köşesinde ezilenler isyana giriştiler. Ancak devrimci bir önderlikten yoksun oluşları nedeniyle gerici kanallara akıtılıp önleri kesildi. Bugün bu topraklarda, düzenin dayanılmaz yıkım ve acılarıyla yüzyüze olan ezilenlerin öfkesi sokaklara taşıyor. İsyân ve başkaldırının ilk işaretleri görülüyor. Barbarlık düzeninin sahipleri bu öfkeyi bastırabilmek için karanlık bir takım hesaplar ve planlar yapıyorlar. Toplumsal öfkenin bastırılması ve gerici kanallara akıtılması için devrimci öncülerle birleşmesinin önüne geçmeye çalışıyorlar. Hele hele devrimci hareketin zindanlarda yükselttiği direniş barikatları ile toplumsal mücadele barikatlarının aynı tarihsel dönem içerisinde ortaya çıkmış olması, düzenin bu hesapları daha kapsamlı ve incelikli olarak devreye sokmasını zorunlu kılıyor. Çünkü isyan ruhuyla alanları dolduran ezilen yığınlar, dünyanın çeşitli bölgelerinde aynı paralelde gelişen hareketlenmelerin sahip olmadığı bir şansa sahiptirler. Zindanlarda yükselen direniş ateşi, devrim davasına güç ve toplumsal bir etki alanı yaratmış bulunuyor. Düzene karşı mücadele barikatlarını ören toplumsal yığınlar, düzene karşı mücadelede sinanmış ve ölümüne direnen bir devrimci hareketin varlığıyla yüzyüzedirler. Süreç aynı tarihsel dönem içerisinde birbirin koşullayarak ve etkileyerek ortaya çıkmış bulunan bu iki hareketi birleştirebilmek ve düzene karşı devrimci bir başkaldırını örgütleme sorumluluğunu yakıcı kılmaktadır. Bu tarihsel bir sorumluluk demektir. Bu sorumluluğun gereklerini yerine getirmek devrimcilerin ve komünistlerin omuzlarındadır.

Söz konusu tarihsel sorumluluğun gereğini yerine getirebilmek, devrimin ve sosyalizmin şiarlarını ezilen yığınlar içerisinde güncelleşmekle olur. Devrimci tutsakların direnişi toplumsal bir sahiplenme ile karşılanarak olur. Düşen her devrimci tutsak binlerle karşılanarak olur. Devrimci tutsakların direniş ruhunu kuşanarak zulmün karşısına dikilmekle olur.

Ölüm Orucu Direnişi yeni şehitlerle sürüyor!

Direnişin 170. gününde Adil Kaplan ve Bülent Çoban şehit düştüler!

**Artık her dakika yeni bir ölüm demektir!
Suskun kalmayalım, yeni ölümlere izin vermeyelim!**

19 Aralık'ta katledildiler. Öldüresiye işkencelerden geçirilip F tipi tabutluklara kapatıldılar. Yetmedi. Direnişin dışarıdaki sesi, soluğu analar, devrimciler, ilerici kurum ve kişiler azgın bir terörden geçirilip susturuldular. Direniş aylarca F tipi tabutluklarda sürdü. Baskı ve terörle örülen ölüm sessizliği altında devam etti. Genç devrimci bedenler eridiler, ancak inanç hep diriydi, zulmün önünde asla baş eğmedi. Duymayan, görmeyen hücre duvarları, umudun ve özgürlüğün haykırışıyla ezildi. Ama direnişin çılgılığı sağır kulaklara, körleşmiş yüreklere ulaşamadı! Sessizlik sürdü, ölüm F tipi tabutluklarda kol gezdi.

Devrimci tutsakların F tipi tabutluklara kapatılmasını yıkım programı için şart koşanlar, katliamla beraber şen şakrak, yeni yıla girdiler. Artık umutla bakıyorlardı geleceğe! Devrimcilerin cesetleri çignenerek örülen bu mutluluk tablosu eşliğinde, işçilerin ve emekçilerin cesetlerini çignemeye başladılar.

Hücrelerde dolaşan ölüm artık emekçilerin yaşamları üzerine bir karabasan gibi çökmüş bulunuyor. IMF'nin yeni yıkım paketleri, zamlar, vurgunlar birbirini izliyor. Artık içeride-dışarıda, her yerde duvarlar örülüyor. Düzen ölüm kusuyor. Sessizlik ve suskunlukla devrimci tutsaklar ölümüne terk ediliyor. Çünkü istiyorlar ki, düzenin karanlığına ve yıkıma karşı özgürlük ve insanca bir dünya umudu sokaklara taşınmasın, zindana çevrilen yaşamlar, devrimci tutsakların inancını ve umudunu görmesinler.

Onlar, sessizlik ve suskunluk duvarlarını ördükçe yeni ölümler birbirini izliyor. Dün Cengiz Soydaş, bugün Adil Kaplan ve Bülent Çoban...

Yarın bu ölümler katlanarak sürecek, onlarca tutsak yaşamını yitirecek. Ama her ölen tutsakla gerçekte ölen insanlık olacak. Açlığa, sefalete, ölümüne terk edilmiş milyonlarca emekçi olacak. Binlerce çocuğun yaşama gözlerini açmadan yitip gidişi olacak.

Artık "Yeter!" demeliyiz! Sessizliğe, suskunluğa "Yeter!" demeliyiz! Devrimci tutsakların katledilmelerine, insanca yaşamlarımızın zindan edilmesine, çocuklarımızın açlıktan, sefaletten ölümüne terk edilmesine "Yeter!" demeliyiz!

Sermayenin faşist devletine, IMF programlarına, polis copuna, katliamlara karşı sokaklara çıkalım! Öfkemizi haykıralım!

F tipi tabutluklar kapatılsın!

İçeride dışarıda hücreleri parçala!

Sermayenin kölelik zincirlerini, hücre duvarlarını yıkalım!

Yeni ölümlere izin vermeyelim!

Ana-babalar düşen çocuklarının davasını davası bilmeli, mücadele barikatlarında yerlerini almalı!

Katliam öncesinde direnişin dışarıdaki en temel gücü ailelerdi. Çocuklarımızın talepleri taleplerimizdir diyen aileler, polis copu, gözaltılar, işkenceler karşısında direndiler, yetmedi bedenlerini açığa yatırdılar. Onlar tutsakların onuru ve gururuydular. Devlet terörü karşısında sinmiş oldukları kovuklarda yaşayanlar onlardan can ve azim buldular. Sokaklarda direniş barikatları onların öncülüğünde kuruldu, faşist devletin karşısına dikildi. Tam da bundan dolayı faşist devletin ilk hedefi aileler oldu. Çocuklarının canını önlerine sundular. Katillerin dilinde, çocuklarınızı yaşatmak için direnişi bitirmeye katkı sunun sözleri eksik olmadı. Ailelerin cevabı net oldu; F tipi tabutluklarda kişiliksizleştirilerek öleceklerine, direnerek ölsünler. Ama katliam aileler cephesinde de gedikler açtı. Çocuklarımızın davası devamızdır diyenler tutuklandılar, terörle yüzyüze kaldılar. Geriye kalanlar çocuklarını yaşatmak adına direnişin karşısına geçtiler. Toplum çapında estirilen boğucu terörle yalnız kalmak bunun en temel nedeniydi. Sokakları doldurup, direnişi büyüterek faşist devlete karşı set olanlar, F tipi tabutlukların önünde görüş beklemeye başladılar. Ama bu bekleyiş artık hastane önlerine taşınmış bulunuyor ve artık beklenen çocuklarının cansız bedenleri oluyor. Hastane kapılarından çıkan ölü bedenler gözyaşlarıyla karşılanıyor.

Bekleyiş yeni ölümlerin önüne geçemiyor, çünkü faşist devlet sessizlik içerisinde devrimcilerin kırımını istiyor. Buna izin vermeyecek olanlar başta ailelerdir. Tam da bu nedenle beklemek ve gözyaşları arasında sessizliğe gömülmek çocuklarımızın ölümüne seyirci kalmak demektir. Çocuklarımızın ölümüne seyirci kalmamak için öfkemizi katillere yöneltelim, sokak sokak direniş bayrağını yükseltelim. Düşen her canı çocuğumuz bildiğimiz gibi, çocuğumuzun davasını kendi davamız bilelim. Artık her ana, her baba, her kardeş birer Gülsuman olmalıdır.

Birbiri ardına düşen devrimci tutsaklar, ilericiliği-demokratlığı sınıyorlar!

Katliam öncesinde direnişin toplum çapında yarattığı sarsıcı etkiyle, tavır alan ya da almak zorunda kalanlar

katliamla beraber susturulmuşlardı. Yanısıra ikircikli bir biçimde sözde direnişin yanında yer alanlar devlet zoru karşısında direnişin karşısına geçmişlerdi. Devlet şefkatiyle hayatlar kurtulmuş, cezaevlerine hakim olunmuştu. Böylelikle direnişin kendisi olduğu kadar, katliam da gerçek bir ayrışma ve sınanma oldu. Dahası, katliam öncesinde direnişin yanında yeralan sözde aydın ve ilericilerin maskeleri yırtılıp atıldı. Bunlara şimdi diyecek sözümüz yok. Halihazırda içine düştükleri bataklıkta çırpınıp duruyorlar. Safları bugün tam anlamıyla nettir. Peki ya geri duruşlarının nedenini devlet baskısına ve zora bağlayanlar....

Direnışçilerin peşpeşe ölümü kucakladığı bir süreçte artık sınananlar bunlar oluyor.

Artık susmanın, sessiz kalmanın gerekçesi yoktur. Çünkü artık ilericilik, demokratlık bedel istiyor. Eğer onlarca tutsak ölüme giderken susuluyorsa, burada ne ilericilik, ne de demokratlık kalır. Susmak sadece sokaklara çıkmamak değildir. Daha dün sessiz kalmalarının nedeni olarak faşist devletin sokakları kapaması olarak gösterenler, ölümler karşısında kapalı salonlarında bir basın açıklamasını dahi çok görmekte idiler. Böyleleri için ilericilik-demokratlık bir hafta işlevi taşımaktadır. Direnişin zaferiyle, içinde yüzdükleri bataklıkta çıkmamak üzere boğulacaklardır.

Zafer et ve tırnakla sökülüp alınacaktır

Direnış, sık sık tekrarlanageldiği gibi “et ve tırnakla” zafere ulaştırılacaktır. Devrimci tutsaklar bugün bu gerçeği doğruluyorlar. Zafer kaçınılmazdır, bundan kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Katliam sonrasında yapılan değerlendirmelerde, devrimci tutsakların ortaya koydukları direniş ile ‘71’in devrimci geleneği arasında bir paralellik kuruluyordu. Direnişin toplumsal bellekte yarattığı izlerin ve yarattığı kazanımların tarihsel ölçekte görülebileceği ifade ediliyordu. Bugün bu değerlendirmeler şehit düşen her devrimciyle beraber daha güçlü bir maddi zemin kazanmış durumdadır. Halihazırda ezilen yığınların başkaldırı ruhuyla sokaklara taşındığı düşünülürse, direnişin tüm bu sonuçları çok da uzak olmayan bir gelecekte ete-kemiğe bürünecektir. Bu anlamıyla zafer kazanılmıştır. Sermaye devleti zaferimizin ağırlığı altında ezilecek, işçiler ve emekçiler devrimci tutsakların canlarıyla korudukları kurtuluş bayrağını düzenin burçlarına dikeceklerdir.

Sessiz kalmak katliamlara onay vermektir!

Ölüm Orucu Direnişi’nin 176. günündeyiz. Dokuz direnişçi şehitler kervanına katıldı. Yüzlerce tutsak ise ölüm sınırını aşmış durumda. Geçen her dakika yeni ölüm haberlerine gebe. Kitlesel ölümler kapıda.

Ölümlerin sorumlusu sermaye iktidarı ve onun faşist devletidir. Önce mücadelenin en önünde yeralan devrimci güçleri ezilen emekçi kesimlerden yalıtma, devrimci tutsakları teslim almak için imha saldırısına giriştiler. Ardından yükselen zindan direnişlerini sessizlik fesadıyla boğmaya çalıştılar. Zindan direnişlerine dışarıdan destek veren, yükselen mücadeleyi söndürmek için tutsak yakınları ve duyarlı kamuoyunun üzerine en azgın terörü kustular. Ölümler sürerken bile, alçakça açıklamalarıyla, direnişçilerin meşru taleplerini kabul etmeyeceklerini açıkladılar. Açıktan bu katliamın sorumluluğunu üstlendiler.

Tüm bunlara rağmen zindan direnişçileri kararlılığından bir şey yitirmediler. Tersine her geçen gün direniş ve zafere inançları güçleniyor.

Zindanlara dönük saldırılar, devletin tüm toplumsal muhalefeti zapturap altına almak için giriştiği topyekûn saldırının en yakıcı halkasıdır. Bu halka kırılmazsa arkası tüm vahşeti ile gelecektir. İçinde bulunduğumuz dönemde en acil görev, tüm güç ve olanakları zindan saldırısını püskürtmek için birleştirmektir.

Zindan direnişçilerinin çok daha ağır bedeller ödemesine seyirci kalmayacaksak, zaferin hükmünü sokaklar verecektir! İşçiler, emekçiler ezilen tüm kesimler tepkilerini kitlesel bir tarzda ortaya koymadığı sürece, sermayenin faşist devleti ölümlerin artmasına seyirci kalacaktır.

Buna izin vermeyelim! Düzenin yasallığına takılmadan hemen, harekete geçirebileceğimiz tüm kitleleri sokağa, alanlara taşıyalım. Mücadele içerisinde kazandığımız tüm mevzileri, elimizdeki tüm olanakları, tüm güçlerimizi devletin saldırılarına karşı sokakta karşı koymak için harekete geçelim!

Devrim davası yenilmez! Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

kısa kısa haberler...

Hücre karşıtı eylem ve etkinlikler...

* İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi cezaevleriyle ilgili hazırladığı ikinci raporu 6 Nisan günü basın açıklamasıyla kamuoyuna sundu. İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin, “Katliam Dosyası-2” raporunun F tipi cezaevlerinde yaşanan hak ihlallerini içerdiğini belirtti. Daha sonra İHD önünde 5 dakikalık sessiz oturma eylemi yapıldı.

* İHD İstanbul Şubesi tarafından başlatılan “Kardeş tutuklu kampanyası”na katılım 8 Nisan Pazar günü de sürdü. Yapılan yazılı açıklamada, Adalet Bakanı H. Sami Türk’ün “Yeni ölüm oruçlarında bir kişi ölürse istifa ederim” sözlerine değinilerek, üç kişinin öldüğü belirtildi.

* Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi yaptığı yazılı açıklamada, “zorla tıbbi müdahale” yönteminin ölümleri engellemediği gibi, sağ kalma olasılığı bulunanları da sakat bırakmaktan başka bir işlev taşımadığını vurguladı.

* İHD Adana Şubesi dernek binası önünde F tipi cezaevleri ve Ölüm Oruçları’na ilişkin basın açıklaması gerçekleştirdi. Şube başkanı verilen sözlerin tutulmasını istedi.

* Peru’da ‘92 yılından bu yana tecrit koşullarında tutulan Aydınlık Yol Lideri Abiel Guzman’a Özgürlük Komitesi Almanya Grubu’nun Türkiye’deki F tipi cezaevlerine ilişkin topladıkları 7 bin imza, İHD İstanbul Şubesi tarafından Sirkeci Postanesi’nden gönderildi. Yapılmak istenen basın açıklamasına izin verilmedi.

* 11 Nisan Çarşamba günü İHD İstanbul Şubesi tarafından sessiz oturma eylemi gerçekleştirildi. Eyleme 200 kişi katıldı.

Hücre Karşıtı Platform’un 7 Nisan eylemi:

Ölüm Orucu Direnişi’nin ikinci şehidi Adil Kaplan’ın şehit düştüğü günün ertesinde Hücre Karşıtı Platform oturma eylemi gerçekleştirdi. Eylem sırasında Bülent Çoban’ın şehit düştüğü haberi henüz ulaşmamıştı.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemin ardından Platform’un basın metni okundu. Oturma eylemi sırasında şu an Ölüm Orucu direnişçisi olan Banu Yıldırım’ın bir şiiri okundu. Basın açıklamasında yaşanmakta olan gelişmeler anlatıldı. Platform’un basın açıklamalarında daha önce görev alan Mert Zengin’in tutuklanması protesto edildi. Saygı duruşuyla başlayan eylem sloganlarla bitirildi.

İHD İzmir Şubesi’nin faks eylemi:

Ölüm Oruçlarında şehit düşenlerin artmasıyla, İHD İzmir Şubesi tarafından 9 Nisan Pazar günü faks çekme eylemi yapıldı. İHD yönetim kurulu üyesi Mihriban Dilşen’in faks metnini okuduğu eylem Cumhuriyet Postanesinde saat 12.30’da gerçekleşti.

Nergiz Gülmez'in cenaze törenine 600 kişi katıldı...

"Devrim şehitleri ölümsüzdür!"

Devrimci tutsakların cezaevlerinde başlattığı Ölüm Orucu Direnişi 170'li günlere girerken, ardarda şehitler veriliyor. Cengiz Soydaş, Adil Kaplan, Bülent Çoban, Gülsüman Ada Dönmez, Fatma Ersoy, Nergiz Gülmez, Tuncay Günel, Abdullah Bozdağ ve Celal Alpay, bu şanlı direnişi daha da güçlendirerek şehitler kervanına katıldılar.

TKP/ML dava tutsağı olan ve 5,5 yıl önce tutsak düşen 1970 doğumlu Nergiz Dönmez, Kartal F Tipi Cezaevi'nden Kartal Eğitim-Araştırma Hastanesi'ne kaldırılmıştı. Zorla müdahaleyi protesto etmek için su, tuz ve şekeri de kesen Nergiz Gülmez Ölüm Orucu'nun 125. gününde şehit düştü.

Gülmez'in cenazesi 12 Nisan günü, devletin tüm baskısına rağmen, ailesinin ve avukatlarının kararlı duruşuyla Sarıgazi Cemevi'ne getirildi. Burada yoğun alkışlarla karşılandı ve cenaze yakanırken Cemevi'nin bahçesinde marşlar söylendi. Yıkama işlemi bittikten sonra tabut kızıl bayrakla sarıldı ve kızıl karanfillerle süslenerek bahçeye çıkarıldı. Burada aile namaz kıldı ve alkışlarla uğurlandı. Partizan, TUYAB, İHD İstanbul Şubesi ve Sincan F Tipi Cezaevi'nden abisi ve yoldaşı Ali Gülmez adına gönderilen çelenklerle birlikte otobüslere binilerek Sarıgazi Mezarlığı'na gidildi.

Jandarma Cemevi'nden itibaren yoğun güvenlik önlemi almıştı ve bunu mezarlıkta da sürdürdü. Mezarlığa gelindiğinde otobüslerden inilerek döviz ve resimlerle Nergiz Gülmez'in cenazesinin arkasında bir kortej oluşturuldu. Yaklaşık 600 kişilik kitle gür bir şekilde "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Nergiz Gülmez ölümsüzdür!", "İçerde-dışarda hücreleri parçala!", "Yaşasın siper yoldaşlığı!" sloganlarını atarak yürüyüşe geçti.

Mezara gelindiğinde, Nergiz Gülmez nezdinde tüm devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Ardından hücre saldırısını, Ölüm Oruçlarını ve Gülmez'in özgeçmişini içeren bir konuşma yapıldı. Grup Güneşe Türkü'nün marşlarıyla Gülmez ölümsüzlüğe uğurlandı. Son olarak Partizan andı içildi ve parti sloganı atılarak tören bitirildi.

Yine sloganlarla mezarlıktan çıkıldı ve aileyle birlikte kitle otobüslerle mezarlıktan ayrıldı.

Zaferi şehitlerimizle kazanacağız!

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İHD İstanbul Şubesi'nin Acil Durum Raporu'ndan...

F tipi cezaevi can almaya devam ediyor!

(...)
19 Aralık operasyonu ve F Tipi Cezaevi uygulamalarına karşı başlatılan Ölüm Orucu bugüne kadar, Cengiz Soydaş, Bülent Çoban, Adil Kaplan, Fatma Ersoy, Nergiz Gülmez, Tuncay Günel, Celal Alpay ve Abdullah Bozdağ adlı tutukluların yanı sıra ölüm orucunda bulunan kardeşine destek amacıyla ölüm orucuna yatan tutuklu yakını Gülsüman Ada Dönmez yaşamlarını yitirdiler.

Adalet Bakanı, bir ölüm olura istifa ederim diyen Adalet Bakanı 9 insanın ölmesine rağmen hala adalet Bakanı, ve suskunluğunu sürdürüyor.

Gücü eli kolu bağlı olarak cezaevlerinde tutuklu bulunan insanlara yeten, toplu katliamlardan sorumlu İçişleri Bakanın Saadettin Tantan, hala Bakan.

Baskılar devam ettikçe, tutuklularla insani temelde görüşmeler başlamazsa eğer ve kör inada devam ederse ölü sayısı yüzlerce ifade ediliyor olacak.

Ey insanlık bu vahşete daha ne kadar seyirci kalacaksınız?

Tüm dünyanın gözleri önünde bir katliam yaşanıyor... Herkes suskun.... Herkes seyirci....

Hergün birkaç ananın yüreğine kor düşmekte... Çocuklar babasız, anneler-babalar oğulsuz, arkadaşlar dostsuz kalmaya devam ediyor. F Tipi Yoketme evlerinden hergün tutukluların cansız bedenleri çıkıyor.

Bu vahşete seyirci kalan herkes en az Adalet ve İçişleri Bakanı kadar suçludur.

Bu vahşeti bir kez daha kınıyoruz.

Evet, Sayın Tantan ve Türk, verdiğiniz sözlerin hiçbirini tutmadınız! Cezaevlerini ölüm yuvalarına çevirmeye ve susmaya devam ediyorsunuz. Suskunluk suçun kabulüdür.

Bu ülkenin insan hakları savunucusu ve onurlu insanları olarak; İzlediğiniz yaşama hakkını hiçe sayan intikamcı insan hakları düşmanı politikalar ve kör inadinızdan derhal vazgeçmenizi, cezaevlerinde uygulanan tecridin kaldırılmasını ve ölümlerin durdurulmasını ve derhal kamuoyundan sebep olduğunuz ölümler nedeniyle özür dileyip istifa etmenizi istiyoruz.

İHD İstanbul Şubesi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

12 Nisan 2001

Öö direnişini dışarda sürdüren Gülsüman Dönmez 147. gününde şehit düştü

Ölüm Orucu direnişine destek amacıyla TAYAD'lı ailelerin dışarda sürdürdüğü Ölüm Orucu'nun eyleminin 147. gününde, direnişçi Gülsüman Dönmez şehit düştü.

Gülsüman Dönmez, 10 Nisan Salı günü Gazi Cemevi'nde yapılan törenin ardından Cebeci Mezarlığı'nda 19 Aralık şehitlerinin yanına defnedildi.

Kitle öğle saatlerinde Cemevi'nde toplanmaya başladı. Daha sonra dışarı çıkılıp halaylar çekildi, marşlar söylendi. Cemevi önünde ve yürüyüş esnasında sık sık, "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Kahramanlar ölmez, halk yenilmez!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "Anaların öfkesi hesap soracak!", "Devrimci irade teslim alınamaz!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!", "Devrime meşale bizim kadınlarımız!", "Tutsaklara kalkan elleri kıracağız!" sloganları atıldı.

Saat 17:45'te Cemevi önünden başlayan yürüyüşte "Kahramanlar ölmez, halk yenilmez!", "Ölüm Orucu direnişçisi Gülsüman Dönmez ölümsüzdür!" pankartları taşındı.

Yarım saat yüründükten sonra, yaklaşık 300 kişi arabalara binerek mezarlığa gitti. Burada tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Ardından Gülsüman Dönmez ile birlikte Ölüm Orucuna yatan Himmət İkinci bir konuşma yaparak Gülsüman Dönmez'i anlattı. Devletin F tipi saldırısı ile neyi amaçladığını ve bu saldırıya karşı dışardaki görev ve sorumluklarımızı hatırlattı. Alkış ve sloganların ardından Gülsüman Dönmez'in çok sevdiği "Hoşçakalın dostlarım benim" marşı okunarak sloganlarla anma bitirildi.

Taksim-Tünel eylemi...

"Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!"

7 Nisan'da, TKP(ML) davası tutsağı Adil Kaplan Ölüm Orucu Direnişi'nin 170. gününde, DHKP-C davası tutsağı Bülent Çoban ise 160. gününde şehit düştüler.

8 Nisan Pazar günü ölümleri protesto etmek amacıyla tutsak yakınları Taksim-Tünel'de bir eylem gerçekleştirdiler. Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı. Eylemde "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" sloganları atıldı. Faşist sermaye devletinin kolluk güçlerinin müdahalesi katılımı engellemeye dönüktü. Kısa sürede eylem bitirilmeye çalışıldı.

Tünel önünden dağılmaya başlayan kitle gruplar halinde ara sokaklardan tekrar İstiklal Caddesi'ne yöneldi. İlk saldırı Galatasaray Lisesi civarında gerçekleşti. Sloganlarla ayrı sokaklarda yürüyen gruplar İstiklal Caddesi'ne ulaştığında polisin saldırısıyla karşılaştı. Grupların birleşememesi polisin müdahalesini kolaylaştırdı. Buradaki grup çembere alınarak gözaltına alındı. Cadde boyunca slogan atan gruplara saldırılar sürdü. Saldırı sonucu yaklaşık 25 kişi gözaltına alındı.

Eylem sonrası tutsak aileleri, İnsan Hakları Derneği'nin başlattığı "Kardeş tutuklu kampanyası" çerçevesinde gerçekleştirilecek açıklama için dernek binasına gelerek, bu etkinliğe katıldılar. Eylem atılan sloganlarla sona erdirildi. Buraya ulaşabilen 100 kişilik grup, "Kardeş tutuklu kampanyası"na destek vermek için dernek binasına girdi.

Ölümlerin peş peşe geldiği bir dönemde katılım beklenin altındaydı. Ancak 19 Aralık katliamını protesto eylemleri sonrasında Taksim'de gerçekleştirilen bir eylem olması nedeniyle önem taşıyordu.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Geçmiş deneyimlerin ışığında 1 Mayıs'a hazırlık...

Bir yanda yükselme eğilimine giren sınıf ve kitle hareketi, diğer yanda ise yaklaşan 1 Mayıs... Bir yanda sermayenin saldırılarına karşı kabaaran, yer yer sokağa taşan bir öfke... Diğer yanda ise işçi sınıfının sermayeyle tarihsel hesaplaşmasını simgeleyen bir gün...

Ülkemizde sınıf hareketinin mücadele gündemi uzun bir aradan sonra ilk kez bu kadar açık bir şekilde 1 Mayıs gündemiyle içiçe geçmiştir. Bunun anlamı şudur. 1 Mayıs'ta alana çıkanlar sadece sermayeyle sınıfın tarihsel hesaplaşmasında rolü olan anlamlı bir günü kutlamış olmayacaklardır. Bu yılki 1 Mayıs, işçi ve emekçilerin sermayenin saldırılarına karşısında içine girdiği mücadele eğiliminin de çok somut bir göstergesi olacaktır. "1 Mayıs kavga günüdür" şiarı daha bir somutluk kazanacaktır. Daha açık bir ifadeyle, işçi ve emekçiler 1 Mayıs vesilesiyle dosta düşmana kendi güçlerini ve mücadele kapasitelerini de göstermiş olacaklardır. O gün tarihsel bir hesaplaşma günü olduğu kadar son derece güncel bir hesaplaşma anlamına da gelecektir.

Bu, 1 Mayıs'ı her zamankinden daha önemli bir hale getirmektedir.

Eğer önümüzdeki 1 Mayıs, adına ve özüne yakışır bir görkemle yaygın ve militan bir şekilde kutlanabilirse, eğer bu başarılabılırsa, bunun kendisi, sınıf hareketi için gerçek anlamda ön açıcı olacaktır. Tersine bir durum yaşandığında ise, bunun sonucu sadece "1 Mayıs sönük geçti" değerlendirmeleri olmayacaktır. Durumu kendi cephesinden değerlendiren sermaye, kendi işinin pek de zor olmadığı sonucunu kolaylıkla çıkartacak, saldırıların dozunu da buna göre arttıracaktır. Her iki durumda da 1 Mayıs toplam mücadelenin seyrini etkileyecektir.

1 Mayıs'ın bu kritik özelliği, sınıf devrimcilerinin ve öncü işçilerin önüne ikili bir görev alanı çıkarmaktadır.

Bunlardan birincisi, bu 1 Mayıs'ın her zamankinden daha görkemli kutlanması gerektiğidir. Olabildiğince yaygın ve geniş katımlı, olabildiğince coşkulu ve militan, olabildiğince sınıfın ve devrimci

öncüsünün damgasını taşıyan bir 1 Mayıs... Her olanağı buna göre planlamak, yapılacak herşeyi buna göre düşünüp taşınmak gerekmektedir.

İşin bu yönü ayrıca değindiğimiz türden pratik işlerden oluşmaktadır daha çok. Bu pratiğe devrimci ruhunu verecek olan ise sınıf partisinin politikaları olacaktır.

Sınıf hareketi ve örgüt ihtiyacı

1 Mayıs gündeminin sermayeye karşı mücadele gündemiyle içiçe geçtiğini söyledik. O halde 1 Mayıs'ı örgütlemek, sermayenin saldırılarına karşı mücadeleyi örgütlemekten ayrı düşünülemez.

Sınıf devrimcileri son yıllarda "Devrimci 1 Mayıs için Devrimci İşçi Platformları" politikasını öne çıkardılar. Düzenin sınıf üzerinde, özellikle de sendika bürokratları aracılığıyla kurduğu denetimi kırmanın bir yolu olarak öncü işçilere dayanan taban örgütlenmeleri önerdiler.

Sınıfın örgütsel araçlardan yoksunluğu ve

sendika bürokratlarının denetiminin kırılması ihtiyacı bir arada düşünüldüğünde, önerilen doğru bir politikaydı. Bu politikaya uygun olarak çeşitli pratik girişimler de yaşandı. Oluşturulan platformlar bizim 1 Mayıs gündemine müdahalemizin başlıca örgütsel araçları oldular.

Fakat herşeye rağmen "Devrimci 1 Mayıs için Devrimci İşçi Platformları" kendi içinde bir sınırlılık da taşıyordu. Temel kaygı 1 Mayıs alanlarında sendika bürokrasisinin ve reformizmin etkisini sınırlamak olduğu ölçüde, bu bir yerde doğaldı da. Nitekim bu platformlar 1 Mayıs geçtikten sonra işlevlerini tamamlamış oluyorlar ve dağılıyorlardı. Elbette bunları daha kalıcı mevzilere dönüştürmek perspektifine sahiptik, ama çeşitli nedenlerden dolayı pratik süreç bizim istediğimiz biçimde işlemedi.

Temel bakışımız değişmemekle birlikte, bu yıl farklılaşan imkan ve koşulları da değerlendirerek sınıfa daha ileri taban örgütlenmeleri öneriyoruz. Dün, sendika bürokratlarının ve reformizmin 1

Sınıf hareketinin ihtiyaçları ve 1 Mayıs

Bu yıl her zamankinden farklı bir havada hazırlanıyoruz 1 Mayıs'a. Hem düzen cephesinden, hem de işçi ve emekçiler cephesinden görünen tablo geçen yıllardan bir hayli farklı.

Düzen cephesi ekonomik ve siyasal bir kriz batağı içinde debeleniyor. Can telaşıyla, krizin tüm sonuçlarını işçi ve emekçilere fatura etmenin yollarını arıyor. Geçen yıl, sermayenin başarılı bulup yere göğe sığdıramadığı Ecevit hükümeti ise şu an topun ağzında. Sermaye yeni saldırıları yürütebilecek bir hükümet alternatifi yaratabildiği an Ecevit'in altındaki koltuk çekilecek. "Teknokratlar hükümeti" ya da benzer alternatifler üzerinden tartışma ve pazarlıklar yoğun bir şekilde sürdürülüyor.

Sınıf ve emekçiler cephesinde de bu bir yıl içinde önemli değişiklikler oldu. Elbette işçi ve emekçiler bu bir yıl içinde eylemleriyle ülkeyi sarsmadılar. Örgütlenme düzeylerinde de herhangi bir önemli değişiklik olmadı. Fakat başka şeyler yaşadılar.

İlkin, IMF'ye ve onun üzerinden emperyalizme karşı öfkeleri katlanarak arttı. Kendilerinin zararına olan her musibetin bir şekilde emperyalizmden kaynaklandığını somut olarak gördüler. IMF'nin Şubat ayında çöken "istikrar programı"yla, yapılan özelleştirmelerle sonuçlarını ağır biçimde yaşadılar.

Bir ikincisi, sermaye partilerinin ve sendika bürokratlarının sınıf üzerindeki etki ve denetimi görülmemiş ölçüde zayıfladı. Eskiden emekçiler sermaye partilerine ya da sendika bürokratlarına umut bağlıyorlar ve bu harekete geçmelerinin, mücadele etmelerinin önünde engel oluyordu. Bugün bu önemli ölçüde aşıldı. İşçi ve emekçiler henüz harekete geçmiyorlar, ama artık sorun birilerine umut bağlamaları değil. Tersine, bu kez yığınlarla buluşmuş bir politik önderliğin olmayışı, örgütsüzlük ve bilinç açıklığından yoksunluk bağlıyor yığınların elini-kolunu. Bunu anlamak fazla bir çaba gerektirmiyor. Bir parça çevresinden haberdar bir işçiyle konuşmak bile, sınıftaki mücadele istek ve

eğilimini gözlemek için yeterli.

Daha somuta gelelim. Sermayenin krizden çıkış arayışlarına paralel olarak işçi ve emekçilerdeki hoşnutsuzluk ve kaynaşma da arttı. Nedeni yeni bir programın geliyor olması. Yeni bir programın daha büyük yıkım, daha derin sefalet olduğunu emekçiler artık çok iyi biliyorlar.

Emek Platformu'nun ilan ettiği programda işçi ve emekçilerin kimi özlem ve taleplerine de bir biçimde yer vermek zorunda kalmasının, yanısıra bir eylem takvimi açıklamasının en temel nedeni işte bu. Dipten gelen basınç. Dipten gelen mücadele isteği. Bu cumartesiden başlamak üzere Emek Platformu'nun eylem takvimi hayata geçirilmeye başlanacak. Bunun anlamı şu. Sokaklar işçi ve emekçilerin eylem adımlarıyla yeniden tanışacak. Biriken öfke sokaklara taşınacak.

Öte yandan ise sınıf dışı kesimlerin eylemleri yayılıyor. Örneğin Çarşamba günü Ankara'da yapılan sadece esnafın katıldığı bir eylem değildi. İşçi ve emekçiler dahil toplumun çok değişik kesimlerinden yığınlar o gün Ankara'da ve başka yerlerde sokaklara döküldüler. Başta Ankara ve Konya olmak üzere birçok yerde polisle taşlı-sopalı çatışmalara girildi.

Kısacası kendine has özellikleriyle yeni bir kitle hareketi döneminin güçlü işaretleri bunlar. Gelişmelerin gösterdiği en temel olgu bu.

Şimdi yanıtlanması gereken, sınıf devrimcilerinin süreçte nasıl müdahale edeceği, sınıfın devrimci politikalarını geliştirmekte olan yığın hareketine hangi araçlarla taşıyacağı sorusudur.

Bu konuda söylenecek şey 1 Mayıs'a nasıl hazırlanmalıyız sorusunun da yanıtı olacaktır. Artık kısa vadeli bir 1 Mayıs planlamasıyla yetinemeyiz. Tüm hazırlıklarımızı, 1 Mayıs sonrasını da gözeterek yapmak durumundayız. 1 Mayıs'a dönük her hazırlığımız, girişeceğimiz her iş, sınıf ve kitle hareketinin daha uzun vadeli ihtiyaçları gözetilerek planlanmalıdır.

Mayıs alanındaki denetimini kırmak acil ihtiyaç olarak öne çıkmıştı ve "Devrimci 1 Mayıs için Devrimci İşçi Platformları"nı örgütlemeye çalışıyorduk. Bugün gene öncü işçilere dayalı örgütlenme diyoruz. Devrimci 1 Mayıs'ı yaratmak hala temel bir kaygımız. Ama hedefi büyütüyoruz. Sermayenin saldırı politikalarına karşı soluklu bir mücadeleyi esas alan kalıcı taban örgütlenmeleri ihtiyacına vurguyu öne çıkarıyoruz.

Mücadelenin dayattığı örgütsel araçlardan bugün için yoksun olmak, sınıf hareketinin en ciddi açmazlarından biridir bugün. Sınıfın ancak bir kesiminin örgütlü olduğu sendikaların büyük ölçüde sermayenin denetiminde olması bu açmazı daha da derinleştirmektedir.

Bizim önerdiğimiz örgütsel araçlar bu cendereyi parçalamaya hizmet etmelidir. Bunun temel güvencesi ise devrimci sınıf politikaları doğrultusunda, yani bağımsız sınıf çıkarları ekseninde örgütlenmektir. Sınıfın taban dinamizmine yaslanması, örgütsel biçimler oluştururken dikkat edeceğimiz bir diğer önemli noktadır.

Öncü işçi inisiyatifleri

Bunun somut karşılıklarından biri, halihazırda çalışmaları yürütülen öncü işçi inisiyatifleridir. Kuşkusuz henüz oturmuş bir yapıya ve istenen yaygınlığa ulaşamamıştır, henüz ilk adımları atılmakta ve yaygınlaştırılmaya çalışılmaktadır. Dolayısıyla biz, öncü işçi platformlarını örnek gösterirken onun halihazırdaki somut başarılarına bakmıyoruz, nasıl bir arayışa ve ihtiyaca denk düştüğü bizim açımızdan önem taşıyor.

Öncü işçi inisiyatifi kendini belli bir ihtiyaç üzerinden tanımlamaktadır. Bu, öncü işçilerin sermayenin saldırılarına karşı mücadeleye kazanılması ve örgütlenmesi ihtiyacıdır. Bu ve benzeri platformlar, örgütsel planda doğrudan

doğruya öncü işçilere, onların iradelerine dayanmaktadır. Giderek işyeri komitelerine dayanan bir yapılanmayı hedeflemektedir.

Bizim öncü işçi inisiyatifini bir örgütlenme biçimi olarak sınıfın önüne koymamızın temel

nedeni onun bu ileri özellikleridir. Öncü işçi inisiyatifi bu nitelikleri ile sınıf hareketinin ihtiyaçlarına denk düşmektedir.

Bu nedenle biz, şu anki başarılarından bağımsız olarak, öncü işçi inisiyatiflerini, buna benzer biçimleri sınıf hareketi içinde yaygınlaştırmaya çalışıyoruz. 1 Mayıs'ın saldırılara karşı yükselen mücadelenin dolaysız bir parçası olacağını söylüyoruz. O halde, 1 Mayıs'a dönük faaliyetlerimizi de öncü işçi inisiyatiflerinin geliştirilmesi, olmayan yerlerde ise kurulması doğrultusunda değerlendirebilmeliyiz. Elbette bu her alanda mümkün olmayacaktır. Bazı yerlerde, geçen yıllarda olduğu gibi, 1 Mayıs eksenli geçici platformlar oluşturma yoluna da gidebilmeliyiz. Platform yapısı kazanmamış öncü işçi toplantıları, yerine göre bu doğrultuda belli bir işlev yerine

getirebilir.

Önemli olan olanakları kendi içinden değerlendirmemek ve bunun yol açabileceği darlığa mahkum olmamaktır. Soruna sınıf hareketinin ve bugünkü mücadelenin ihtiyaçları üzerinden bakabilmeli ve olanaklı olan en ileri örgütsel biçimleri hayata geçirmeye çalışmalıyız.

Sonuç olarak, hem 1 Mayıs hazırlık faaliyetlerimiz, hem de alanlardaki duruşumuz sermayeye karşı mücadelenin gereklerine göre şekillenmelidir. Unutmamalıyız ki, bu 1 Mayıs sadece bir ön sınavdır. Hem sınıf hem de partili güçler açısından bu böyledir. Bu sınavdan başarıyla çıkmak, fakat onu daha çetin sınavlara bir hazırlık olarak da değerlendirebilmek durumundayız.

1 Mayıs'a hazırlığın pratik boyutları

Sınıf devrimcileri olarak en geniş işçi-emekçi kitlelerini 1 Mayıs alanına taşımayı hedefleyeceğiz. Kuşkusuz tek başına kitleliliğin fazla bir şey ifade etmediği doğrudur. Zaten biz de kof bir insan yığınının değil, devrimci şiarların taşıyıcısı olabilecek bir kitlelilikten söz ediyoruz. Şiarlarımızla ve pankartlarımızla, diğer propaganda materyallerimizle alanda yerini alacak insanların fazlalığı, çevremizdeki işçi-emekçi kortejlerini etkilememizi kolaylaştıracaktır.

O halde, 1 Mayıs öncesi hazırlıklarımızın en temel kaygılarından biri en fazla insanı alana taşımak olmalıdır. Geçmiş 1 Mayıs'ların deneyimlerine bir kez daha dönülüp bakılmalı, son anda ayağıma dolanması muhtemel eksiklikler için baştan tedbirler alınmalıdır. Alana taşıyacağımız insanlar, 1 Mayıs'a kiminle ve nasıl gideceğini önden bilmelidir.

Kof bir insan yığınının söz etmediğimizi söyledik. Oradaki insanlar kortejlerimize, pankartlarımız altında yürüyenlere baktıklarında, önden harcanmış yoğun bir emek görebilmelidirler. İşin hazırlık aşamasında harcadığımız emeği gösteren ise sadece kitlelilik değildir. Kortejdeki yürüyüş ve slogan disiplini, pankart ve diğer materyallerimizin görselliği, örgütlü bir insan topluluğu olduğumuzun her hareketimizle ortaya

konulması gibi bir dizi şey daha buna hizmet eder. Dolayısıyla, önden hazırlığımız, oraya taşıyacağımız insanlarla mümkün olduğu kadar fazla ilgilenmeyi de kapsamalıdır. Onlarla, eylemde nelere dikkat edecekleri, kortej disiplini ve güvenliği ya da devletin olası provokasyon ve saldırı girişimleri karşısında nasıl davranacakları konusunda konuşup tartışmış olmalıyız. Doğal olarak bunun kendisi bir politik eğitim sürecidir ve bu ciddiyetle ele alınmalıdır.

Pankartlarımızın ve diğer materyallerimizin hazırlanması, hazırlık çalışmalarının bir diğer yanıdır. Pankartlarımızda, dövizlerimizde yazılı olacak şiarlar sınıfın en acil istemlerini dile getirmektedir. Dahası bugüne kadar gerçekleşen kitle eylemlerinde bu şiarların belli bir düzeyde sahiplenilmesi sözkonusudur. Fakat tek başına bunu yeterli göremeyiz. Onların hazırlanışında göstereceğimiz özen ve görselliğin belli bir düzeyde olması, yaratacağı etkiyi arttıracaktır.

Elbette şiarlarımızın içeriği de önemlidir. Hangi sloganları kullanacağımızı çoğu zaman miting alanına gittikten sonra belirliyoruz. Basit gibi görünen bu konuyu da bir ön hazırlık konusu yapmak gerekir. Halihazırda yayınlanmış bulunan 1 Mayıs özel sayısının bir sayfası bu dönem kullanacağımız şiarlara ayrılmıştır. Yanı sıra "1

Mayıs resmi tatil olsun" talebini yıllardır öne sürüyoruz. Hepsinden önemlisi, sınıf hareketinin sorunları ve ihtiyaçları konusunda yapılmış, inceleyip alandaki tutumumuza ilişkin sonuçlar çıkartabileceğimiz temel değerlendirmelerimiz, geçmiş 1 Mayıs deneyimlerimiz var. Bunlardan faydalanıp alanda hangi şiarları öne çıkartacağımızı planlamalıyız.

Oluşturulan kortejdeki ya da güvenlik şeridindeki yerimizi geçerli bir gerekçemiz olmaksızın terketmek, bize teslim edilen pankart ya da döviz gerektiği gibi kullanmamak ya da korumamak, gereksiz dolaşmalar, keyfi sohbetler, vb... Bu tür eksiklikler hemen her mitingte olabilmektedir ve yeterli bir müdahalenin konusu yapılmamaktadır. Oysa, çok sıradan ve masum görünen bu tür davranışlar korteje dağınık bir hava vermektedir. Bu ise hem yarattığımız politik etkiyi zayıflatmakta, hem de kortej güvenliğini zaafa uğratmaktadır. Bunun önüne geçmenin bir yanı, alana taşıyacağımız insanları önden hazırlamaktır. Fakat daha önemlisi, iç organizasyon konusunda sergileyeceğimiz beceridir. Herkesin görev ve sorumlulukları net olarak belirlenir ve sorumluluklar belli bir disiplin üzerinden yerine getirilirse, alanda kargaşa ve dağınıklık yaşamamız için hiçbir neden kalmaz.

İşçi sınıfının örgütlü-birleşik mücadelesi tayin edicidir

(1 Mayıs konulu özel sayımızdan alınmıştır...)

İşçi ve emekçi kardeşler!

Yaklaşan 1 Mayıs'ın da bizi çağırdığı mücadele, sermayenin yıkım saldırısına karşı haklarımızı koruma ve saldırıyı püskürterek yeni haklar ve mevziler kazanma mücadelesidir. Köleleştirme saldırısına karşı özgürlük mücadelesidir.

Böyle bir mücadelede, tescilli hainlerden oluşan sendika bürokratlarına güvenemeyeceğimiz yeterince açıktır. Onlar, bir yandan bize mücadeleden yana olduklarını göstermek için eylemden söz ederken, diğer yandan ESK toplantılarına katılıyorlar. Dünya Bankası memuru kriz bakanı ile oturdukları kahvaltı masalarına haklarımızı da yatırıyorlar.

Önümüze "alternatif" olarak sürdükleri programla Türkiye'nin krizden kurtarılabilirliğini iddia ediyorlar. Ancak bildiğimiz gibi, bugünkü Türkiye, sermayenin Türkiye'si, IMF ve Dünya Bankası'nın Türkiye'sidir. Onların egemenliği, onların yönetimi altındadır.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçiler için "Türkiye'yi krizlerden kurtarmak" sadece tek bir anlama gelebilir: Türkiye'yi sermaye sınıfının ve emperyalist desteklerinin elinden, yönetiminden, egemenliğinden kurtarmak!

Henüz bunu gerçekleştirecek bir örgütlülük ve mücadele düzeyine sahip değiliz. Ancak, krizin faturasını ödemeyi redderek yıkım programlarına karşı direnişi yükselttiğimizde, bu mücadele içinde güçlerimizi birleştirip örgütlendiğimizde, yalnızca saldırıları püskürtmekle kalmayacağız. Daha önemlisi, böyle bir mücadele içinde, bu düzen varlığını sürdürdükçe son bulmayacak krizleri tümüyle ortadan kaldırmak için, gerekli örgütlenme ve bilinç düzeyine de ulaşacağız. Tam da bu mücadele sayesinde, gerçek sınıf çıkarlarımızın, gerçek kurtuluşumuzun bu düzenin yıkılmasında olduğunu, kendi partisinin bayrağı altında birleşmiş örgütlü işçi-emekçi sınıflar karşısında hiçbir gücün duramayacağını göreceğiz.

Bugün sendika ağalarının denetimindeki Emek Platformu'nun sunduğu türden "Türkiye'yi krizden kurtarma" iddiası taşıyan tüm programlar, gerçekte bilincimizi çarpıtmaktadır. IMF ve hükümet hedef tahtasına çakılarak, asıl yönelmemiz gereken hedefin üstü örtülmektedir. Hedefimiz sadece IMF ve hükümet değil, bizzat emperyalizmle işbirliği içindeki sermaye sınıfı ve onun düzenidir. Çünkü sermayenin egemenliği koşullarında, krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere yüklemeksizin, bu düzeni ayakta tutmanın yolu yoktur. Ancak, işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci sınıf mücadelesini yükseltmesiyle, krizin faturasını kapitalistlere yüklemek mümkündür. Bu ise ancak, dışı dış bir mücadeleyle, işçi sınıfı ve emekçilerin

sermayenin karşısına örgütlü bir sınıf olarak çıkmasıyla mümkündür.

Böyle bir perspektife sahip olmaksızın, böyle bir mücadeleyi örgütlemeksizin, üretimden gelen gücümüzle sermayenin ve onun devletinin karşısına çıkmaksızın, hiçbir "alternatif" program, krizin faturasını kapitalistlere ödettirmeyi başaramaz, gerçek kurtuluşumuzun yolunu açamaz.

Kaldı ki, bugün Emek Platformu en ileri talepleri

formüle etse bile, sermayeye karşı dışı dış militan bir mücadele örgütlenemediği sürece, hepsi kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur. Bugüne kadar birçok kez alanlara çıktık, öfke ve tepkimizi haykırdık. Sendika bürokratları bizim basıncımıza dayanamadıkları her dönem bunu yapmak zorunda kalıyorlar. Ama bugüne kadar, tek başına alanlara çıkmak, bizim umutsuzluk ve çaresizlik içine düşmemizi engelleyemedi. Çünkü hiçbirinin arkası getirilemedi, daha ileri mücadeleler

İMF-TÜSİAD reçetelerine son!

Krizin faturası kapitalistlere!

En acil kavga istemlerimiz

Faşist baskı ve teröre, sermayenin örgütsüzleştirme saldırılarına,

sindirme ve bastırma operasyonlarına karşı:

- ✓ Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!
- ✓ Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı!
- ✓ Sınırsız grev ve genel grev hakkı! Lokavt yasaklansın!
- ✓ MGK, Kriz Yönetim Merkezi, DGM'ler feshedilsin!
- ✓ Açık-gizli tüm faşist-militarist örgütlenmeleri dağıtılsın!
- ✓ İşkenceye son, tüm siyasal tutuklulara özgürlük!
- ✓ Kürt halkına özgürlük!

Emperyalist köleleştirme saldırısına karşı:

- ✓ Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmalar iptal edilsin!
- ✓ NATO'ya, AB'ye ve AGİT'e hayır!
- ✓ Türkiye'deki tüm askeri üs ve tesislere el konulsun!
- ✓ IMF, DB vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son!
- ✓ Dış borç ödemeleri derhal durdurulsun! Tüm devlet borçları geçersiz sayılsın!

Krizin iktisadi-sosyal faturasını ödemeyi reddetmek, kazanılmış

haklarımızı korumak ve geliştirmek için:

- ✓ Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!
- ✓ 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!
- ✓ İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!
- ✓ Tüm çalışanlar için genel sigorta!
- ✓ Herkese parasız sağlık hizmeti!
- ✓ Herkese sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut!
- ✓ Her düzeyde parasız eğitim!
- ✓ Her türlü dolaylı vergiye son, artan oranlı gelir ve servet vergisi!
- ✓ Özelleştirme yağmasına ve taşeronlaştırmaya son!

Kahrolsun sermaye diktatörlüğü! Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

İşçi sınıfı savaşıyor, sosyalizm kazanacak!

örgütlenemedi. Yalnızca öfke ve tepkimizi haykırmakla kaldık, daha fazlasını yapmaya gücümüz yetmedi.

Çünkü sendikalarımıza rağmen örgütsüzüz! Tüm güvensizliğimize rağmen sendika bürokratlarının denetimini aşmayı, sendikalarımızı kendi sınıf çıkarlarımız doğrultusunda kullanmayı bugüne kadar başaramadık. Ama bugüne kadarki deneyimlerimiz, bize bu hain barikatı aşmanın, halihazırda tek örgütlü mevzimiz olan sendikalarımızı gerçek birer mücadele örgütü haline getirmemizin yol ve yöntemini de göstermiş bulunuyor. Tabanda her düzeyde örgütlenmek, taban örgütlülüklerini oluşturmak, güçlendirmek ve yaymak... Buradan aldığımız güçle, Emek Platformu türünden oluşumları gerçek işlevini yerine getirecek bir dayanağa çevirmek...

Bugün sendika bürokratları mücadeleyi örgütlemenin değil, öfke ve tepkimizi alanlarda boşaltmanın hesabını yapıyorlar. Bu hain barikatları aşmanın, bu hesapları boşa çıkarmanın yolu, alanlara şekilsiz yığınlar olarak değil örgütlü gücümüzle çıkmamızdır. Güçlü bir işçi-emekçi barikatını örnek, birleşik-militan bir mücadeleyi yükseltmek için Emek Platformu'nu bir olanak olarak kullanmayı başarmak zorundayız. Sendika ağalarının bizim basıncımızla düzenlemek zorunda kaldığı eylemleri, sınıf güçlerimizi birleştirmenin, harekete geçirmenin ve daha ileri düzeyde bir mücadeleyi örgütlemenin dayanağı haline getirebilmeliyiz.

Fabrika ve işyeri temelinde örgütlenmemizi hızlandırarak, gerçek ve güçlü bir direniş hazırlanmalıyız. Taban örgütlülüğümüzü, fabrika ve işyeri komitelerinden, bölge ve il komitelerine doğru da yükseltebilmek gerekiyor. Mücadeleyi iller düzeyinde birleştirebilmek buna bağlıdır. Taban örgütlenmelerini güçlendirmek ve yaygınlaştırmak için her yol ve araçtan yararlanmalıyız. Bunun için her grevi ve direnişi, her yürüyüş ve mitingi desteklemek, tüm gücümüzle katılmak gerekiyor. Fabrika havzalarında kurulmaya başlanan Öncü İşçi İnisiyatifleri'ni güçlendirmek, yaygınlaştırmak gerekiyor.

Ya mücadele ya yozlaşma

Son elli yılı ardı arkası kesilmeyen krizlerle geçiren sermaye düzeni, IMF-TÜSİAD programının iflasıyla bir kez daha kriz batağında debelenmeye başladı. Krizin sorumlusu olarak hükümet ve IMF öne çıkarılarak Türkiye kapitalizminin yapısal bozukluğu örtölmek istenirken, yükselen tepki de saptırılarak sisteme yönelmesi önlenmeye çalışılıyor.

Krizler, rejimin ekonomik çöküşüyle sınırlı kalmıyor, bununla beraber siyasi olarak yozlaşıp çürümesini de beraberinde getiriyor. Düzen partilerine göz attığımızda ne kadar kokuştuklarını açıkça görüyoruz. Kriz burjuva düzeninin doğrudan bir sonucu olduğu halde, bunun yansımaları ve yarattığı sonuçlar hiç de burjuva sınıfıyla sınırlı kalmıyor. Ekonomik çöküntü, hızla emekçilerin günlük sosyal yaşamında da yankısını bulur. Nitekim son krizden beri burjuva basının genellikle üçüncü sayfalarında verilen ve toplumdaki çöküntü ve yozlaşmanın dolaysız sonucu olan olayların sıçramalı bir şekilde arttığı görülmektedir.

İşsizlik, yoksulluk, düşük ücret ve işten atılma korkusu vb. sorunlarla boğuşan emekçilerin, ağırlaşan kriz koşullarında geleceklerine güvenle bakmaları giderek zorlaşmaktadır. Bunun sonucunda aile içi sorunlar ve boşanmalar artmaktadır. Ayrıca gasp, hırsızlık-kapkaççılık, fuhuş, intihar, cinayet, uyuşturucu madde bağımlılığı, ve şiddet olayları günlük yaşamın bir parçası haline gelmektedir. Bunun farkında olan devlet, sorunların çözümünüyle değil, sadece kriminal boyutuyla ilgilenmektedir. Bu vakalardaki artış sömürü düzeninin emekçilere dayattığı fiziki ve moral yozlaşmanın gittikçe derinleşip, yaygınlaştığının pratik göstergesidir.

Ancak biliyoruz ki rejimin krizi beraberinde sadece yozlaşmayı değil, asıl olarak işçi-emekçi kitlelerin daha kitlesel, daha militan bir tarzda mücadele etmelerinin olanaklarını da yaratır. Zira sistemin emekçilere dayattığı mutlak yoksulluk ve sefaletten başka bir şey değildir. Bu koşullarda yükselen mücadele, sadece egemenlere geri adım attırmanın değil, emekçilerin sosyal yaşamlarındaki tahrip edici çöküşün önünü kesmenin de biricik olanıdır.

Ücretli emeğin sermaye tarafından sömürüsüne dayalı olan kapitalist sistemde emekçiler sürekli bir saldırıyla karşı karşıyadırlar.

Ancak sistemin krizinin derinleştiği dönemlerde bu saldırının çok daha katmerli olduğu da bir gerçektir. Sermaye düzeninin son aylardaki saldırılarına bakarak da bunu görebiliriz.

Bu gerçekliği tahlil eden partimiz: “İşçi sınıfının fiziki ve moral yozlaşmadan korunması, kendi kurtuluşu uğruna verdiği mücadele savaşıma gücü ve yeteneğinin yükseltilmesi için” emeğin korunması uğruna mücadeleyi önüne bir görev olarak koymuştur. Saldırının azgınlaştığı bu dönemde emeğin korunması uğruna mücadelenin önemi bir kat daha atmıştır.

Faşist sermaye rejimi işçi ve emekçileri bir ikileme karşı karşıya getirmiştir. Ya saldırılara boyun eğmek, ki bu yol çürüme ve yozlaşmaya giden yoldur. Ya da düzenin saldırılarını püskürtüp krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için kararlı bir mücadele; ki bu yol emekçi yığınları yozlaşmadan korumakla kalmayacak, kendi kurtuluşları uğruna verdikleri mücadelede onların savaşıma gücü ve yeteneğini de geliştirecektir.

Her onurlu emekçinin ikinci yolu seçeceği kesindir. İkinci yolun baskın gelmesinde, başta komünistler ve öncü işçiler-emekçiler olmak üzere, tüm ilerici-devrimci güçlerin özel bir çaba harcamaları gerektiği açıktır.

İşçi ve emekçilerin eğilimi mücadele ve direnişten yanadır. Bu eğilim önemli bir avantajdır. Ancak sermayenin saldırılarını püskürtmek için yeterli değildir. Mücadele isteminin sağlam ve yaygın bir örgütlülükle birleştirilmeye ihtiyacı var. Ekonomik saldırıya karşı direnmek, devletin terör uygulamalarını boşa çıkartmak ve sendika ağalarının hareketin önünü kesmek için girişebilecekleri olası manevraları etkisiz hale getirmek de buna bağlı olacaktır

Devrimci tutsaklar, F tipi hücrelere karşı yükselttikleri Ölüm Orucu direnişi ile hedefe ulaşmak için tutulması gereken yolu göstermişlerdir. Fabrikalarda, işletmelerde, semtlerde, özetle emekçilerin tüm çalışma ve yaşam alanlarında direnişi örgütlemek, bu örgütlülüğü ileriye dönük mücadelede atılan bir ilk adıma dönüştürmek, günün en acil görevleri arasındadır.

M. Dicle

Sendika ağaları tarafından örülen hain barikatları yıkalım!

Ekonomiden sorumlu ABD'den kiralık Bakan Kemal Derviş tüm umutlarını meclisten çıkartılacak yasalara bağladı. Amerika, Almanya, Fransa ziyaretlerinde ona söylenen tek şey ise, verilecek kredilerin güvenceye alınması için yasaların en kısa sürede çıkartılması. Hükümet önceleri cesaret edemediği yasaları şimdi bir çırpıda meclisten geçiriyor.

Diğer taraftan “sosyal patlama” ihtimali sermayenin uykularını kaçırıyor. Baskı ve terörle bastırılmaya çalışılan kitlelerin öfkesinin patlamasından korkuyorlar. TÜSİAD başkanı Tuncay Özilhan, “Bu hükümetin kötü yönetimi nedeniyle kriz şimdi patladı. Adeta kanalizasyon patladı. Ama artık birilerinin ortaya çıkıp temizlik yapması gerekiyor. Hükümetin bu nedenle kararlı ve hızlı adımlar atması gerek. Gün geçtikçe umutlar azalıyor.” diyor.

Yolsuzluklara, yağma ve talana, kara para aklamaya, emekçi halkın ödediği vergilerin asalaklara aktarılmasına dayanan rant düzeni çökmüştür. Evet, “kanalizasyon patlamıştır.” Ama, bizzat kendisi de bu rant düzeninden palazlanan işbirlikçi tekelleri sermaye bu pisliğin içinde salt yolsuzlukla suçlananların değil kendisinin de boğulacağını biliyor. Telaşı buradan kaynaklanıyor.

Bu kaygısı hiç de boşuna değil. Zira işçi kitlelerinde umutlar çoktan tükenmiştir. Mücadele isteği ve kararlılığı güçlenmektedir. Fakat örgütsüzlük ve bilinçsizlik sınıfın belini bükmektedir. Bundan faydalanan sermaye de sendika bürokratları vasıtasıyla işçi sınıfının mücadelesinin önünü kesmeyi başarabilmektedir. Şimdi B. Meral ESK toplantısının ardından “Ortada desteklenecek bir ekonomik program yok” diyor. Sanki şimdiye kadar uygulanan ekonomik programlar işçi ve emekçileri yıkıma uğratmamış gibi.

Bu hainler bugüne kadar sosyal yıkım programlarının uygulanmasını elleri-kolları bağlı seyrettiler. Tabanın dayatmasıyla alanlara çıkıp öfke boşaltma eylemleri dışında. Satış sözleşmeleriyle sermayeye hizmette kusur etmediler. İşçilerin mücadele isteğini dizginleme, onları umutsuzluğa ve çaresizliğe itme çerçevesinde üstlendikleri misyonu başarıyla yerine getirdiler. Şimdiki sözde muhalefetin nasıl bir sahtekarlık olduğunu

görebilmek için de çok fazla zaman geçmesi gerekmeyecek.

Bu satılmışlar, her yıl binlerce işçi sendikalı işyerlerinden atılırken, sendikalar bir bir tasfiye edilirken seslerini çıkarmadılar. Sadece geçen yıl 1.5 milyon işçi, ya işyerlerinin kapatılmasıyla, ya da işçi fazlasının azaltılması bahanesiyle atıldı. Patronlar yüklerini hafiflettiler, kârlarına kâr kattılar. Bu yıl işten atmaların iki katına çıkacağı hesapları yapılıyor.

Sermaye hükümeti yükselen kitle hareketi nedeniyle yeni ekonomik programını kolayından uygulayamayacağını görüyor. Bir kez daha sendika bürokratlarına güveniyor. Sınıf içindeki bu ajanlarının, bu emek düşmanlarının bir kez daha üzerlerine düşeni yapacaklarını biliyor.

Örgütsüzlüğümüzden güç alan sermaye arsızlıkta ve pervasızlıkta sınır tanımıyor. İşçi sınıfıyla adeta alay ediyor. ESK toplantısında TİSK'in talebi, kıdem tazminatlarının ödenmemesi, işsizlik sigortası ve sigorta primlerinin azaltılması, işgüvencesinin getirilmemesi ve esnek üretim oldu. Bu talepleri sürekli dile getiren patronlar yasaların meclisten bir an evvel geçmesi için baskı yapıyorlar. Özellikle işgüvencesi konusunda seslerini yükseltiyorlar. Zira 1.5 milyona yenilerini eklemek, daha milyonlarca kişiyi işten atmak için fırsat bekliyorlar.

Bu haftadan itibaren alanlara çıkacağız. Unutmamalıyız ki, öfkemizi boşaltmak, tepkimizi haykırmak için alanlara çıkmak yeterli değil. Krizin faturasını kapitalistlere yüklemek dışı militan bir mücadeleyi gerektiriyor. Mücadeleyi adım adım daha ileriye taşımaya gerektiriyor. Sendikalarımızı gerçek birer direniş mevzisi haline getirmeyi gerektiriyor. Birleşik-örgütlü bir işçi-emekçi barikatını gerektiriyor. Ve nihayet üretimden gelen gücümüzü kullanmamızı gerektiriyor.

Bu ise ancak sendika ağalarının denetimini kırmakla, önümüze ördükleri hain barikatı yıkmakla, taban örgütlülüklerini yaygınlaştırmakla mümkündür.

A. Engin

Kitle eylemine etkin müdahale nasıl ele alınmalıdır?

EP'in 31 Mart eyleminin ortaya koyduğu tablo, sınıf ve emekçi hareketinin bilinç düzeyini anlamada son veri oldu. Taşınan pankart ve dövizlerde, atılan sloganlarda ifadesini bulan bu bilinç, halihazırda EP programı düzeyindedir. Böylece, kitle kuyrukçusu kimi siyasetlerin EP programına böylesine sarılmalarının nedeni de anlaşılıyor.

İMF ve hükümet karşıtlığı olarak tanımlayabileceğimiz bu düzey, daha önce de belirttiğimiz gibi, düzenin krizi aşma planlarına araç edilmeye müsait, sınıf açısından geri, örgütler açısındansa gerici bir platformdur. Sınıf açısından geridir; IMF'nin arkasındaki emperyalizmi, hükümetin arkasındaki işbirlikçi tekkelci sermayeyi ve devleti görmemektedir. Programı yazdıran EP sendikaları ve kendi programı gibi sahiplenilen/propagandasını yürüten EMEP açısından gericidir; çünkü yukarıdaki gerçekleri bilerek gizlemektedir.

Ancak sınıf hareketinin bugünkü bilinç düzeyini belirleyen EP programını benimsemesi değil (program yazılmadan önceki düzeyi de buydu) kendi mücadele düzeyinin geriliğidir. Dolayısıyla, mücadelesinin seyrine bağlı olarak değişecek/gelişecek bir olgudur.

Bu gerçeklik sınıf devrimcilerinin harekete karşı görev ve sorumluluklarına da ışık tutmaktadır: Öncelikle; sınıf ve emekçi kitlelerin kendi eylemi içinde öğreneceğini unutmamak gerekiyor. Demek ki, günün en yakıcı görevi eylemlere en etkin biçimde müdahale edebilmektir. Bu müdahale, kriz ve faturası somutluğunda şiarlaştırılmış sınıfsal-siyasal taleplerin sınıf ve emekçi kitlelere maledilmesini hedeflemelidir. Kullanılacak araçlar, katılımın gücü ve biçimi, yürüyüşte ve alanda konumlanış vb. tümüyle bu hedefe hizmet edecek tarzda belirlenmelidir. Eylemlere müdahale, salt eylem günüyle sınırlı düşünülmemeli, öncesi ve sonrasındaki çalışmaların bir parçası olarak ele alınmalıdır. Öncesinde; sürece ilişkin çeşitli propaganda materyallerinin kitlelere ulaştırılması, çalışma yürüttüğümüz tüm alanlardan eyleme katılımın birebir örgütlenmesi gibi çalışmalar yoğunlaştırılmalı; sonrasında ise yine tüm çalışma alanlarımızda eylemin değerlendirilmesi, sonraki sürece ve eylemlere bu değerlendirme üzerinden hazırlanılması yönlü çalışmalar yapılabilir.

Müdahale, hareketin siyasallaştırılması genel hedefine hizmet edecek şekilde örgütlenmelidir. Ancak bu genel hedefin günün somutluğuna en canlı biçimde uyarlanabilmesi de gerekir. Günün somutluğunda, hareketin verili geri bilincinin

aşılması ihtiyacı durmaktadır. Geri bilinç, örneğin, IMF'yi hedefliyor fakat arkasındaki asıl gücü, emperyalist dünya düzenini göremiyor ise, anti-emperyalizm propagandası yaygınlaştırılmalı, IMF, DB vb. emperyalist odakların kime ait olduğu, kime hizmet ettiği anlatılabilir. Aynı ihtiyaç, hükümet-devlet (devletin en etkin ve yetkin gücü olarak ordu ve MGK) ile düzenin gerçek sahipleri olan tekkelci işbirlikçi burjuvazi için de geçerlidir. Yukarıda belirttiğimiz ve EP programında yer aldığı gibi, EP ve liberal reformist siyasetlerin sınıf hareketine yönelik tahrip noktaları bugün bunlardır. Dolayısıyla, bu noktalarda yoğunlaştırılacak bir çalışma, hem sınıfa müdahalenin ve hem de bu gerici etkiyi kırmanın aracı olacaktır.

31 Mart eylemi sadece sınıf kitlelerinin geri bilincini değil, fakat gelişmeye, bu doğrultuda ileri fikirlere açıklığını da göstermiştir. Eğer, sınıfsal-siyasal taleplerin ısrarlı savunucusu iseniz, bu talepleri belli bir düzey, belli bir olgunluk ve uygun biçimler altında alanlara taşıyabiliyorsanız, kitlelerle buluşmanızın önünde fazlaca bir engel kalmayacaktır. Sendikal bürokrasi veya siyasal liberalizm cephesinden gelebilecek engel girişimlerinin, ileri işçilerin yaratıcılığı ve girişkenliğiyle aşılması çok zor değildir. Çünkü onlar, siyasal yapılara yönelen engelin asıl kendilerini hedeflediğinin, sınıfın siyasallaşmasının önüne barikat kurulmaya çalışıldığının farkındadır.

Kitle eylemlerindeki tek aktivite siyasal-sınıfsal taleplerin yaygınlaştırılması olmamalıdır. Bu müdahale sürecinde ileri-öncü işçi ve emekçilerle temas noktaları yakalamak, önceden kurulmuş ilişkileri geliştirmek, kalıcılaştırmak için gerekli planlama ve organizasyon önceden yapılabilir. Pek çok çalışma birimi, bölgesindeki fabrika ve işletmelerle temas sorunlarından yakını durur. Ancak genel eylemlerde alana kendi bölgesinden hangi işletmeler gelmiştir, nasıl bir güçle katılmış, ne tür bir etkinlik göstermiştir, pek ilgilenilmez. İlgilenildiği yerde de bu, bilgi edinme düzeyini aşır, ilişki kurma ve geliştirme hedefine genelde yönelmez. Bu bir zayıflık alanıdır ve içinde bulunduğumuz süreçte hızla aşılacak zorundadır.

Sınıf hareketine müdahalede hızla aşılması gereken bir başka zayıflık, eylemlere katılımın örgütlenmesi alanındadır. Oysa, devrimci bir yapının yükselttiği şiarlar kadar kortej disiplini de, katılım düzeyi de kitleler tarafından dikkatle izlenip değerlendirilmektedir. İddiası ile varlığı karşılaştırılmakta, ciddiyetine ölçü sayılmaktadır. Dolayısıyla, eylemlere katılımı örgütlemek yakıcı önemdedir.

"Ara rejim" hazırlıkları ve devrimci mücadele görevleri

Sistemin yaşadığı ağır krizi dünkü araçlarıyla yönetebilme imkanları hızla tükeniyor. Bu ise, düzen açısından bir "ara rejim" ihtiyacına işaret ediyor ve bu ihtiyaç çeşitli ağızlardan çoktan dillendirilmeye başlandı. Dahası, dillendirilmenin ötesinde, belirgin ve yoğun bir hazırlığın konusu haline getirildi.

Düne kadar hükümete ve uyguladığı IMF-TÜSİAD yıkım programına tam destek veren kimi sermaye çevreleri "hükümet istifa" çağrıları çıkarma, darbe çıkırtkanlığı yapma görevi üstlendiler. Fuat Miras'ın başkanlar toplantısı öngününde askerleri ziyaret etmesi, toplantıda orduyu açıktan göreve çağırması, medyanın bu doğrultuda seferber olması, düzenin soruna yaklaşımındaki ciddiyetini açıklamaya yeter.

Kuşkusuz, düzen cephesindeki hazırlık, bu görünenlerle sınırlı değil. İşin bir de "illegal" hazırlık cephesi var. Resmen ya da bir nebze meşruiyet kazandırılmaya çalışılarak ortaya konulan faaliyetlerin yanı sıra, kontr-gerillanın da tetikte olduğu mutlaka hesaba katılmak durumundadır.

Ankara'daki esnaf eylemi, düzenin anılan hazırlıkları, sınıf ve kitle hareketine karşı beslediği kirli emeller/hazırladığı alçakça planlar konusunda belirli açıklıklar sağlamış oldu. Olağan koşullarda tutucu, yer yer gerici siyasetlerin etkisindeki bu kesim, hem düzenin "ara rejim" ihtiyaçlarına dolgu malzemesi yapılmak üzere hükümete karşı sokağa döküldü, hem de, tepkisinin denetimden çıktığı her durumda devlet terörüyle dizginlenmeye çalışıldı. Daha önemlisi, bu patlama, sınıf ve kitle hareketini vurmanın malzemesi haline getirildi. Bir yandan, olayların bir grup provokatörün işi olduğu propagandasıyla, esnafın olağan koşullardaki o "tutucu"luğu kullanılmaya çalışıldı. Diğer yandan,

olaylar bahane edilerek, faşist İller İdaresi Yasası işletilip, işçi ve emekçilerin programlı eylemlerinin önü alınmaya çalışıldı. Daha, bir "rejim değişikliği" gerçekleşmeden bunlar oluyorsa, "ara rejim"e geçildiğinde neler olacağını tahmin etmek zor olmasa gerek.

"Ara rejim", sınıf hareketi ve devrimci hareket üzerinde daha fazla devlet zoru demektir. Sınıf hareketi ve devrimci hareketin faşist terörle ezilmesi suretiyle faturanın sınıfa kesilmesi demektir. Bu, ne devrimci hareketin ne de sınıf hareketinin hafızasından silinmiş değildir. 12 Eylül rejimi, bu ülkenin devrimcileri, işçi ve emekçileri tarafından kolayından unutulabilir bir gelişme değildir. Bu konuda asıl sorun, bugünkü "ara rejim" hazırlıklarının, devlet ve düzen cephesinde nasıl soluksuz bir etkinliğin konusu yapıldığını görmek ve karşı tedbirleri alabilmektedir. Krizin patlak vermesinden bu yana, MGK ve TÜSİAD başta olmak üzere düzenin iç dayanakları, Beyaz Saray, IMF ve CIA başta olmak üzere dış dayanakları, geceli-gündüzlü soluksuz bir çalışma yürütmektedir. Ardarda toplantılar düzenliyor, her gelişmeyi değerlendiriyor, hesap-kitap, plan-program yapıyorlar. Düzenin sadece sahipleri değil, paralı hizmetkarları da aynı yoğunlukta bir faaliyet içinde.

Karşı tarafta, yani sınıf hareketi ve devrimci hareket cephesinde ise, düzenin bu saldırı "harekatını" karşılayıp püskürtebilecek yeterlikte bir hazırlığa, ne yazık ki, henüz girişilebilmiş değildir. Sınıf ve emekçi hareketi, yeni yeni durgunluktan çıkma çabası içinde. Devrimci hareketse, halihazırda zindanlar üzerinden yürütülen tasfiye saldırısını püskürtüp, karşı atağa geçme, sınıf ve emekçi hareketine karşı görevlerine eğilme imkanı bulabilmiş değil. Oysa bu ikisi,

birbiriyle doğrudan bağlantılı. Biri aksatıldığı takdirde diğerinde yol almak çok mümkün değil. Eğer, sınıf ve emekçi hareketinin önüne düşülüp, önü açılmaz ve sistemin "ara rejim" saldırısı kitle hareketiyle boşa çıkarılamazsa, başlamadan ezilen bir kitle hareketi ortamında yalıtılmış bir devrimci hareketin tasfiye süreci durdurulamayacaktır. En azından ciddi yaralar alması önlenemeyecektir. Öte yandan, eğer devrimci hareket hücre saldırısını bir an önce püskürtüp, Ölüm Orucu Direnişi'ni bir zaferle sonuçlandıramaz ise, sınıf ve kitle hareketinin önüne geçecek güç ve cesareti toplayamayacak, düzenin sınıf ve emekçi hareketinin önüne çıkarmaya çalıştığı "ara rejim" barikatını yıkmak kolay olmayacaktır.

Düzen cephesi, "öngörmek yönetmektir" Fransız özdeyişini adeta dönemin sloganı haline getirmiş bulunuyor. Gerek krizin doğrudan etkisiyle, gerekse kriz yönetme programının yaratacağı ek yıkımla, işçi sınıfı ve emekçiler cephesinde bir öfke patlamasını "öngörüyor." Ve bu patlamayı kendi açtığı kanallarda boğmaya yönelik hazırlıkları hızlandırıyor. Bu, şu anlama geliyor: Düzenin bu plan ve hazırlıkları devrim cephesinden "görülmez" ve karşı önlemler alınmazsa eğer, kriz sistem lehine aşılabilecek, yeni araçlarla tahkim edilen burjuva iktidarı toplumu yönetmeye devam edecektir. Tersinden, devrim cephesinden bir öngörü ve buna uygun bir çalışma ise, sınıf hareketinin önünün açılması, düzenin planlarının boşa çıkarılması, dolayısıyla da, yönetme krizinin derinleştirilmesini getirecek; devrimin, sınıf ve emekçi hareketini "yönetmesi"nin yolunu açacaktır.

Sınıf devrimcileri bu öngörüyle hareket etmek, üstlendikleri misyonun hakkını vermek durumundadırlar.

Taban inisiyatifinde yeni adım:**“Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi”**

Tabandan yükselen örgütlenme çabaları yayılıyor

Sermaye kriz bahanesiyle işçi ve emekçilere dönük yıkımı boyutlandırırken, saldırılara karşı koymak için tabandan yükselen örgütlenme çabaları da yayılıyor.

Avrupa yakasında tabana dayalı örgütlenme örneklerinin çoğalıp yayıldığı bir dönemde, Anadolu yakasında da bu yönde ilk adımlardan biri atıldı. Değişik sektörlerde çalışan bir grup işçi ve emekçi biraraya geldi. İki toplantının ardından “Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi” oluşturuldu.

Yapılan ilk toplantıda, kriz ve krizin emekçiler üzerindeki etkileri genel ve yerel boyutuyla, somut örnekler üzerinden tartışıldı. Kriz ve kriz bahanesinin işçi sınıfı ve emekçilere, işten çıkarma, ücretsiz izin, esnek çalışma, hak gaspları, sıfır ücret zammı, hayat pahalılığı vb. gibi yıkıcı sonuçlarla yansıdığı ve buna karşı sendikalar ve emek örgütlerinin yeterli mücadeleyi örgütleyemediği, konuşmaların ortak vurgusu olarak öne çıktı.

Toplantı, önden belli bir hazırlık yapmış olan petro-kimya ve metal sektöründen iki işçinin krizin kendi sektörlerine etkilerini anlatan konuşmalarıyla sürdü. Bunu, toplantıya yoğun olarak katılan Telekom işçilerinin kendi yaşadıkları sorunları aktarması izledi. Telekom işçileri karşı karşıya kaldıkları özelleştirme saldırısının kendileri için yaratacağı sonuçları bildiklerini, ancak bölgedeki sendikanın bu sorun konusunda kılını bile kıpırdatmadığını ifade ettiler. Kendilerinin tabanda örgütlenme deneyimlerini, bunun sınırlılıklarını ve yaşanan sorunları anlattılar.

Daha sonra, genel olarak saldırılara karşı değişik sektörlerden oluşacak bir birlikteliğin nasıl bir işlevi yerine getireceği üzerinde yoğunlaşıldı. Yerel sorunların geneli de kapsayan bir tarzda ele alınması gerektiği, birlikteliğin alt ayaklarının zayıflığı, girişimin eksik yönleri olarak tespit edildi. Bu tür yerel oluşumların ancak genel sınıf mücadelesinin bir parçası olduğu ve yaşama şansının alta doğru örgütlülüğün hayata geçirilmesine sıkı sıkıya bağlı olduğu vurgulandı. Tekrar somut deneyimler üzerinden sendikalar üzerinde yoğunlaşıldı.

Böyle bir birliktelik için daha güçlü adımlar atılması konusunda fikir birliği sağlandı. İkinci toplantıyı örgütleyecek, bu toplantıya somut öneriler getirecek, yükseltilecek talepleri belirleyecek ve bunu ikinci toplantıya önerecek bir çalışma grubu oluşturuldu. Ardından yaklaşık 40 kişinin katıldığı toplantı sona erdi.

Bir hafta sonra yapılan ikinci toplantıya, metal, petro-kimya ve Telekom sektörlerinden işçilerin ağırlığını oluşturduğu 70 kişi katıldı. Sendikalı işçilerin oran olarak daha fazla olduğu toplantıya, küçük sanayi sitesinden, mobilya ve tekstil atölyelerinden işçiler de katıldılar.

20’den fazla fabrikadan işçilerin bulunması nedeniyle, fabrikalar düzeyinde yaşanan sorunlar daha ayrıntılı tartışıldı. Toplantıda dikkati çeken bir nokta ise, genç ve yaşlı işçilerin biraraya gelmesinin yarattığı olumlu hava idi.

İlk toplantının kısa bir özeti, oluşturulan divan tarafından yapıldı. Daha sonra belirlenen gündem

çerçevesinde hangi taleplerin öne çıkartması gerektiği tartışıldı. Özelleştirme, işsizlik, ücretsiz izinler, esnek çalışma, hayat pahalılığı vb. gibi saldırılara karşı taleplerin temel eksenini oluşturması gerekliliği üzerinde duruldu. Girişimin ayaklarının alta doğru nasıl örüleceğinin tartışılmasından sonra, bölge işçi sınıfı ve emekçileri arasında dayanışma ve birliktelik ruhunu geliştirmek için neler yapılabileceği tartışıldı. Bu tartışmalar ışığında öneriler kısmına geçildi.

* Bir işyeri temsilcisinin işçilerin biraraya geleceği bir mekan önerisi tartışmalardan sonra kabul gördü.

* Bir başka işçi, işçilerin sorunlarını birbirleriyle paylaşmadığını, iletişimin ve dayanışmanın zayıf olduğunu; hem bu zayıflığı ortadan kaldıracak hem de çalışmanın alta doğru örülmesini sağlayacak bir araç olarak bir bültenin çıkarılmasını önerdi.

* Hem tek tek sendika şubelerini, hem de

konfederasyonları aşağıdan yukarıya doğru zorlamak gerektiği tartışıldı, girişim bu yönde somut adımlar atmayı önüne koydu. Bunun ilk adımı olarak, Emek Platformu’nu 1 Mayıs’ta iş bırakmaya çağıran bir imza kampanyası önerisi kabul edildi.

* Girişimin neden oluştuğunu ve neler yapacağını daha geniş sınıf kesimlerine anlatabilmek için bir deklarasyon hazırlanması ve bunun dağıtılmasına karar verildi.

* Gündemde olan ve yeterince tartışılmayan 14 Nisan eylemi için en güçlü katılımın sağlanmasına yönelik bir planlama yapıldı. Eylemde tartışmalarda belirlenen taleplerin öne çıkartılmasına karar verildi. 1 Mayıs’ta iş bırakmaya yönelik bir bildirinin hazırlanıp eylemde dağıtılması kararlaştırıldı.

Toplantı geniş bileşenli bir çalışma grubunun oluşturulmasıyla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

İstanbul Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu:

“Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için tüm işçi ve emekçileri bize güç vermeye çağırıyoruz!”

İşçi ve emekçiler olarak büyük saldırılarla karşı karşıyayız. Bir taraftan ülkenin en büyük KİT’leri özelleştirmelerle sermayenin, uluslararası tekellerin yağmasına açılıyor. Bir taraftan emperyalist yıkım politikaları dolu dizgin uygulanıyor.

Son ekonomik krizin faturası da, herşeye yapılan büyük zamlar, daha fazla işsizlik, daha fazla esneklik, daha fazla taşeronlaştırma, daha düşük ücretler, hızlanan özelleştirmeler ve budanan haklar yoluyla bizlere ödetilmek isteniyor.

İşçi ve emekçi yığınlar ise bu saldırılar karşısında alabildiğine örgütsüz, alabildiğine dağınık. Sendika konfederasyonlarının yöneticileri işçilerin, emekçilerin eylemini örgütleyecekleri yerde sermayedarlarla, her türlü saldırının uygulayıcısı siyasetçilerle kolkola. Bizlere değil onlara hizmet ediyorlar.

Bu durum karşısında İstanbul’un Anadolu Yakası’nda değişik sektörlerde çalışan işçi ve emekçiler olarak bir araya geldik. Bir hafta arayla geniş katılımlı iki toplantı düzenledik. Karşı karşıya olduğumuz sorunları ve çözüm yollarını tartıştık. Burada ortaya çıkan sonuçları hayata geçirebilmek için Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu’nu oluşturmaya karar verdik.

Gücümüzü başta işçi sınıfı olmak üzere bütün ezilenlerden ve sömürülenlerden alıyoruz.

Amacımız hak gaspları, özelleştirme talanı, işsizlik, zam soygunu, taşeronlaştırma, esnek üretim olmak üzere sermayenin tüm saldırılarına karşı etkin bir mücadele ortaya koyabilmektir.

Amacımız işyerlerinde ve bölgelerde taban örgütlenmeleri yaratmak, buralarda yaratılacak güçlü sendikalarımızı da gerçek işlerini yapmaya zorlamaktır.

Amacımız sınıfın acil taleplerini sonuç alıcı bir eylem kararlılığıyla hayata geçirmek, mücadelemizle sermayeye geri adım attırabilmektir.

Tarihsel haklılığımızdan, meşruiyetimizden ödün vermeksizin, saydığımız amaçlar ve aşağıdaki talepler için kararlılıkla mücadele edeceğimizi dostla düşmana ilan ediyoruz. Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için tüm işçi ve emekçileri bize güç vermeye çağırıyoruz!

✓ **İşten atmalar, ücretsiz izinler durdurulsun!**

✓ **Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!**

✓ **7 saatlik işgünü, 35 saatlik haftalık çalışma!**

✓ **Zamlar geri alınsın, fiyatlar dondurulsun!**

✓ **Tüm iç ve dış borç ödemeleri durdurulsun!**

✓ **Başta Telekom, THY, TEKEL ve Şeker Fabrikaları olmak üzere tüm özelleştirmeler iptal edilsin!**

✓ **Tüm çalışanlara grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı!**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi sözcüsü ile röportaj:

“Temel şiarımız ‘Krizin faturası kapitalistlere!’dir”

Tabanda mücadele eğilimi güç kazanıyor

- Ne zamandır böyle bir çalışma yürütüyorsunuz? Niçin böyle bir çalışmaya ihtiyaç duydunuz?

Girişim sözcüsü: Yaklaşık olarak bir aydır bu çalışmayı yürütüyoruz. “Böyle bir çalışmaya niçin ihtiyaç duydunuz?” sorusunun yanıtını “sınıf hareketinin ihtiyacı-yönelimleri nelerdir?” sorusunun yanıtı içerisinde aramak gerekir. Çünkü hiçbir girişim boşluktan doğmuyor. Her girişim bir takım ihtiyaçlar üzerinden şekilleniyor. İşçi sınıfı hareketine yıllardır birleşik mücadele ihtiyacı kendisini dayatmakta, bu ihtiyaç işçi ve emekçilerin sloganlarında da ifadesini bulmakta. Ne var ki, bu ihtiyaç karşılanmadığı ölçüde işçi hareketine kendiliğindenlik ve istikrarsızlık damgasını vurmaktadır. Tabandaki birleşik mücadele eğiliminin kaşınanmasının önündeki en büyük engel bugüne kadar sendika bürokrasisi olmuştur, bugün de böyledir. Geçmişte bu ihtiyacı karşılamak üzere İstanbul Sendika Şubeler Platformu, Demokrasi Platformu gibi sendikal birlikler ortaya çıkmış, ne var ki alt kademe bürokrasisine dayanması ve tabana yayılmaması nedeniyle bu tür örgütlülükler gittikçe işlevsizleşmiştir.

21 Şubat krizinin ardından tabandaki mücadele eğilimi yeniden güç kazandı. Diğer yandan, krizin üzerinden iki aya yakın bir zaman geçmesine, sermayenin yoğun saldırılarıyla karşılaşılmasına karşın, henüz bu saldırılara karşı sınıf cephesinden anlamlı bir yanıt verilememiştir. Bunda da yine en büyük rolü Emek Platformu oynamıştır. Bu durum bir yandan sendikalara duyulan güvensizliği artırmakta, diğer yandan da ileri işçi kitlesinde yeni arayışlara yolaçmaktadır. Platform girişimi tam da bu arayışlara, kendi yerelliğinde yanıt vermek üzere ortaya çıktı.

Sınıf hareketinin merkezileşmesinde önemli bir adım

- Platform Girişimi’nin sınıf mücadelesindeki yerini nasıl tanımlıyorsunuz?

Girişim sözcüsü: Herşeyden önce biz kendimizi, genel sınıf mücadelesinin bir parçası olarak görüyoruz. Oluşturmaya çalıştığımız yerel platformun, kendi cephesinden sınıf hareketine güç katacağını, başka il ve bölgelerde yeni arayışlara örnek teşkil edeceğini ve sektörlerde, bölgelerde benzer oluşumların doğmasının sınıf hareketinin merkezileşmesinde önemli adımlar olacağını düşünüyoruz. Şunu da belirtmek gerekir ki, biz kendimizi sendikaların alternatifi olarak görmüyoruz. Görevimiz işçilerin ortak mücadele eğilimlerini geliştirmek, dayanışma ruhunu güçlendirmek ve sendikalarda eşgüdüllü bir çalışma yürütmek olarak tanımlıyoruz. Sendikalar işçilerin örgütleridir. Ne var ki, sendika bürokratlarının varlığı ve bunların sınıfa yabancılaşmış olması yüzünden işçilerin önemli bir kesimi sendikaları “işçi örgütü” olarak değil “patron örgütü” olarak tanımlamaktadır. Bunun istisnaları var tabii ki. Fakat genel olarak bu böyle. Sendikaların gerçek birer işçi örgütü olabilmesi,

ancak bürokrat yöneticilerden arındırılması ile mümkün olacaktır. İşyerinde taban örgütlülükleri yaratılmadan, en azından öncü-bilinçli işçi kitlesinin ortak bir mücadele hattı üzerinde birleşmesi gerçekleştirilmeden bu arınma sağlanamayacaktır. İşçilerde kendi yöneticilerine “ya görev başına, ya kapı dışarı” diyebilecekleri bir bilincin geliştirilmesi bizim en temel çabamız olacaktır.

- Bugüne kadar yaptıklarınız hakkında bilgi verir misiniz?

Girişim sözcüsü: Bugüne kadar iki toplantı yaptık.

İlk toplantıya 35 kişi, ikincisine 70 kişi katıldı. Birinci toplantıda sorunlarımız üzerinden bir tartışma yürüttük. İkinci toplantıyı örgütleyecek geçici bir komite oluşturduk. İkinci toplantıda ise talep ve şiarlarımızın neler olacağını, hangi araçlar ile nasıl bir mücadele tarzı izleyeceğimizi tartıştık. Bu toplantıda platform girişimi doğdu ve bu girişimin yürütmesini oluşturacak bir komite oluşturuldu.

- Platform bileşenlerinin niteliği nedir?

Girişim sözcüsü: Başta petro-kimya, metal sektörü ile haberleşme sektöründe Telekom ağırlıklı olmak üzere işçi ağırlıklı bir bileşim söz konusu. Orta ölçekli ve sendikalı işletmeler, ağırlıklı olmak üzere, örgütsüz orta ve küçük ölçekli işletmelerden de önemli bir katılım var.

- Peki neden işçi-emekçi platformu?

Girişim sözcüsü: Kent yoksulları işçi sınıfının en temel müttefiklerinden birini oluşturuyor. Bu kesimlerde önemli bir öfke birikimi var. Fakat bu birikimi alanlara taşıyacak örgütlülüklerden yoksunlar. Bu kesimlerin talepleri gittikçe sınıfın talepleriyle ortaklaşmakta, ortak bir mücadele anlayışı güç kazanmaktadır. Elbette bu kesimlerin özgün talepleri de var.

Kurtköy’de gecekondu yıkımlarının gündeme oturması bu örneklerden biri. Yıkımlara karşı verilecek mücadelede işçi sınıfı bu kesimleri desteklemelidir. Onları sınıf mücadelesinin yedeği olarak örgütlemenin başka yolu yoktur.

“Krizin faturası kapitalistlere!”

- Hangi talepler ekseninde bir mücadele hattı örülmesi hedefleniyor?

Girişim sözcüsü: Öncelikle temel bir şiar belirledik ve tüm taleplerimizi bu şiar ekseninde formüle ettik. “Krizin faturası kapitalistlere!” sloganı, iş güvencesi, özelleştirmelerin durdurulması, ücretlerin artırılması, zamların geri

alınması gibi. Talepler bugün en yakıcı, en acil talepler durumunda. Fabrika ve işletmelere indikçe bu talepler çeşitleniyor ve bazıları daha fazla öne çıkıyor. Örneğin Telekom’da özelleştirme öne çıkarken, işçi kıyımlarının yaşandığı yerlerde işten atılmaların durdurulması öne çıkıyor. Elbette bu talepler toplam taleplerimiz içerisinde yalnızca birkaçı. Ekonomik taleplerimizin yanısıra işçi ve emekçilerin tümünü kesen taleplerimiz de var. Emperyalizme kölece bağımlılık ilişkilerine son

verilmesi, IMF-TÜSIAD programlarının iptal edilmesi, iç ve dış borçların iptal edilmesi bu taleplere örnektir.

- Söyledikleriniz arasında bir takım genel talepler var. Yerel bir platform bu talepler için mücadelede nasıl bir rol oynayabilir?

Girişim sözcüsü: Bu talepler işçi ve emekçilerin tümünü kesen talepler. Bunların kazanılması birleşik bir mücadeleden geçiyor. Bölgemiz bir işçi havzası durumunda. Kendi bölgemizden bu talepler için bir mücadele başladığında, bu mücadele en başta sanayi kentlerinde yankısını bulacak ve tüm ülkeye yayılacaktır. Bundan kuşumuz yok. Zaten sınıf hareketinin merkezileşmesinin en sağlıklı biçimi, taban örgütleri

üzerinden vücut bulabilir.

- Sendikalara karşı genel yaklaşımınız nedir? Sendikalarla ilişkileriniz ne düzeyde? Sizin dışınızda varolan benzer ve farklı platformlara bakışınız nedir?

Girişim sözcüsü: Henüz çok yeni bir girişimiz. Bu nedenle sendika şubeleriyle ilişkilerimiz yok. Bizim sendikalar içerisindeki ilişkilerimiz işyeri temsilcileri ve öncü işçilerle sınırlı. Bunun en önemli nedeni ise, şubelerde bürokratik yöneticilerin, hatta bazılarında gerici yöneticilerin egemen olması. Daha önce de bahsettiğimiz gibi, sendikaların büyük bir çoğunluğunun bu niteliği taşımadığı açık. Ancak, taban örgütlülükleri yaratılır ve taban basıncı örgütlenilebilirse bu durum değiştirilebilir. Bölgemizde geçtiğimiz haftalarda sendika şubeleri birkaç kez yanyana geldi. Ama eylemlilikler gerçekleştirmek yönünde hiçbir adım atmadılar. Hemen hepsi gözünü Emek Platformu’na dikmiş ve tabanını da bununla oyalamakta. Her yerde işten atmalar oluyor, ücretsiz izinler dayatılıyor, ama sendikalardan çıt çıkmıyor. Hem platform çalışmasının, hem de 14 Nisan ve 1 Mayıs’ın, bu durumun değiştirilmesinde önemli bir rol oynayabileceğini düşünüyoruz.

Bizim dışımızda, bize benzer platformlar var. İstanbul’un diğer yakasında Öncü İşçi İnisiyatifi var. Bu oluşumun işçilere dayanması büyük bir olumluluk. Diğer yandan İEP var. Bu platformun en temel eksikliği tabana yayılamaması. Bu durum onu işlevsizleştiriyor. İSSP, Demokrasi Platformu zaten yıllardır işlevsizleşmiş durumda.

- Kısa vadede ne tür bir çalışma yapmayı planlıyorsunuz?

Girişim sözcüsü: Öncelikle kendimizi yayınlayacağımız bir deklarasyonla tanıtmayı

düşünüyoruz. Girişimin amaçlarını ulaşabildiğimiz her işçiye, her işyeri temsilcisine anlatmalıyız. Önümüzdeki dönemde yerel toplantılar, fabrika toplantıları örgütlemeyi ve olanakların doğduğu her işyerinde komitelerin oluşturulmasını planlıyoruz. Bir de işçi bülteni kararımız var. Bunu kısa sürede hayata geçireceğiz. Bunların dışında yerel direnişlerin desteklenmesi, dayanışma ruhunun geliştirilmesi için çaba harcanması gerektiğini düşünüyoruz.

14 Nisan mitingi 1 Mayıs'ın provası olacak

- Yaklaşan 14 Nisan ve 1 Mayıs süreçleri var. Bu süreçlere nasıl bir hazırlığınız var?

Girişim sözcüsü: 14 Nisan mitingi kriz sonrası ilk güçlü çıkışı oluşturuyor. Diğer yandan bu eylem 1 Mayıs'ın provası olacak.

Sendikalı arkadaşlarımız fabrikalarında yürütecekleri çalışma üzerinden kendi sendikaları ile mitinge katılacaklar. Kendi kortejlerinde açacakları dövizler, atacakları sloganlar ile belirlediğimiz talepleri haykıracaklar. Yine örgütsüz işyerlerinden arkadaşlarımız, döviz ve şiarlarımız ile kendi işkollarına denk düşen sendikalar arkasında sınıf kardeşleriyle kolkola yürütecekler. Önümüzdeki 1 Mayıs kriz gerekçesiyle işçi ve emekçilere yöneltilen saldırıların hız kazandığı bir döneme denk düşüyor. Bunun ayrı bir anlamı var. Bu 1 Mayıs krizin 1 Mayıs'ı olacaktır. 1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara çıkılması gerektiğini düşünüyoruz. Bu yönde bir çalışma da başlattık. Öncelikle işyerlerinde Emek Platformu'nun 1 Mayıs'ta iş bırakma kararı alması doğrultusunda bir imza kampanyası başlattık. Elbetteki iş bırakmak için Emek Platformu'nun karar almasını beklemek gibi bir lüksümüz yok. Biz çalıştığımız tüm işyerlerinde iş bırakma doğrultusunda bir çaba harcayacağız. Bu imza kampanyası buna da hizmet edecek. 1 Mayıs öncesinde iş bırakarak alanlara inmeye davet eden bildirimizi de tüm işyerlerinde dağıtacağız.

Anadolu Yakası“İşçi-Emekçi Platformu Girişimi”

çalışmalarına katılan çeşitli işkollarından işçilerle konuştuk...

“Taban örgütlülükleri yaratarak saldırılara karşı durmalıyız”

- İşçi-Emekçi Platformu Girişimi'ni nasıl değerlendiriyorsunuz?

Metal işkolundan bir işyeri temsilcisi: Bu tür platformların Türkiye işçi sınıfına kazandırılması gerekiyor. Platformların örgütsüz işçi yığınlarının örgütlenmesi, sendikalaşması için çaba harcamaları gerekiyor. İşyerlerinde işçilerin bilinçlendirilmesi, kendi haklarına sahip çıkmalarının sağlanması ve taban örgütlerinin yaratılması açısından bu tür platformların örgütlenmesi ve devam ettirilmesi gerekir. Çeşitli sektörler veya bölgelerdeki işçilerin bir araya gelerek, sorunların paylaşılması, çözüm önerileri getirilmesi çabasını olumlu karşılıyorum. Bu açıdan platform girişimini olumlu bir adım olarak değerlendiriyorum.

Toplantıya katılım yoğun. Çeşitli işyerlerinden gelen işçilerin çıkarlarının bir olduğunu, bu çıkarlar çerçevesinde birlikte davranmaları gerektiğini dile getirdiler. Toplantıyı olumlu buldum.

Telekom işçisi: Böyle bir dönemde tabana dayalı değişik sektörlerden işçilerin bir araya gelmesi çok önemli, bu tür platformların oluşması da... Ancak çok değişik fabrikalardan işçilerin bir araya gelmesine rağmen, bunların sistematik bir

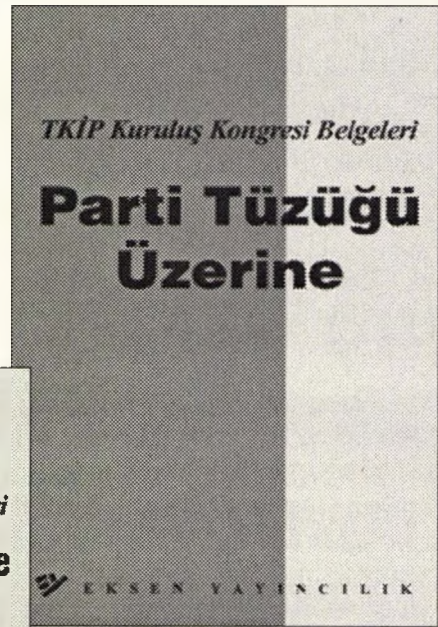
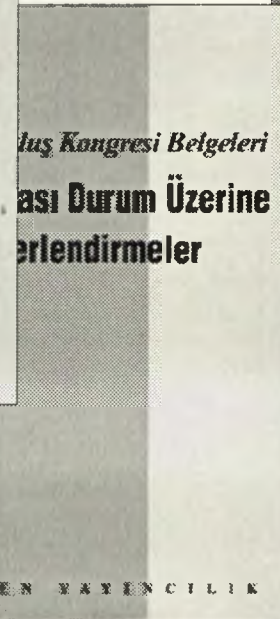
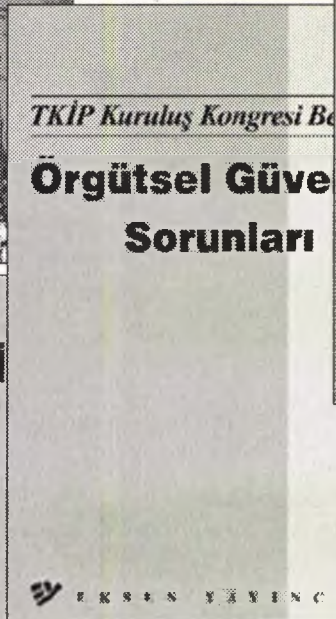
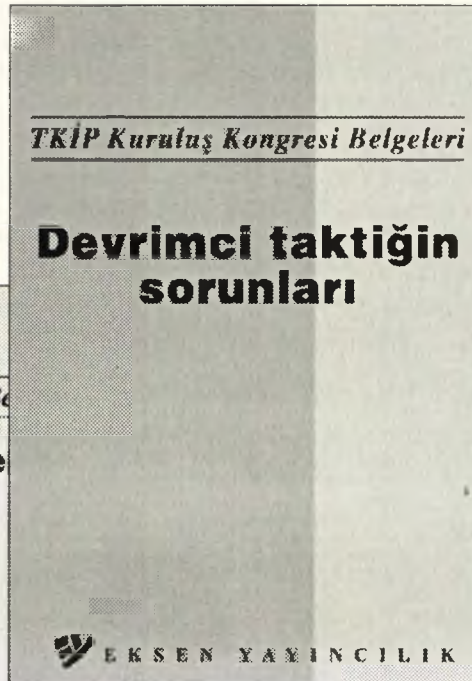
girişim için erken olduğunu düşünüyorum. Önce yukarıyı toplayıp altı örmek yerine, önce altı örüp sonra yukarıyı toplamak gerekiyor. Kuşkusuz böyle olması da anlamlı. Burada değişik sektörlerden işçilerin olması değerlendirilebilirse, iyi bir sonuç alınabilir.

Metal işçisi: İşçilerin biraraya gelmelerini gerektiren o kadar çok sebep var ki... Baskı, zulüm ve sömürüye karşı mücadele edilmesi gerektiğine inanarak böyle bir toplantıya katıldım. Bundan sonra bu toplantılara katılmaların daha da çoğalacağına inanıyorum.

Çünkü devletin izlediği politika ve gündemde olan kriz, giderek işçi ve emekçileri daha fazla mücadeleye itecektir. Bu kriz sermayenin izlediği bir politikanın sonucunda olan bir olgudur. Ama bunun faturasını emekçilere çıkarıyorlar. Buna karşın biz çalışanlar, bu gibi toplantılarla ve girişimlerle taban örgütlülükleri yaratarak saldırılara karşı durmalıyız.

Petro-kimya işçisi: Birçok saldırıyla karşı karşıyayız. Örneğin ben şimdi ücretsiz izindeyim. Bu tür toplantılarla işçilerin bir araya gelip tartışıp çözümler bulması gerekiyor. Çünkü işçinin işçiden başka dostu yok.

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL

Ücretsiz Faks (0 212) 638 58 13

Ücretsiz E-posta (e-posta) - info@eksenyayincilik.org

Düzenin krizine liberal sol reçeteler/3

Krize “devletç

Her iki akım da, ‘60’lı yılların sonu trajik bir hayal kırıklığı ve çöküş olan Yöncü hayallerini çok geri bir noktadan ve dahası gerici bir konumdan bugüne uyarılama peşindedir. Perinçekçi İP için bu zaten yeterince açıktır. EMEP’in bağımsız bir ideolojik görüş ve çizgiden yoksun kuyrukçu liberal takımı da artık birçok bakımdan bu aynı çizgide karar kılmış görünmektedir. Perinçekçi İP programının bir versiyonundan başka bir şev olmayan EP programına verdiği destek ile şu günlerde özellikle tutturduğu milliyetçi söylem, bu söylemi tamamlayan ve özetleyen “yeni bir milli kurtuluş savaşı” formülü, bunu giderek daha açık hale getirmektedir. Halihazırda tek önemli fark, açıktan ordu ve devlet savunuculuğunun yapılmıyor olmasıdır. Ama girilen yolda ısrar edilirse, iş kaçınılmaz biçimde oraya da varacaktır.

Son 30 yılın ilerici düşünsel birikimini bir kalemde silenler

Perinçekçi İP’in ve onun utangaç izleyicisi EMEP’in kriz karşısında “alternatif” olarak ileriye sürdüğü ulusal liberal çizgiye, bunun ifadesi olan burjuva milliyetçi hayallere saldıran TKİP Merkez Yayın Organı *Ekim*, eleştiri ve irdemelerini şu değerlendirmeye bağlamaktadır:

“‘60’lı yılların bu konuda idealist tarihsel referanslara dayalı duygusal yanılgıları, bilimin ve sosyal pratiğin yardımıyla solda önemli ölçüde aşıldı. ‘30’lu yılların zerre kadar halkçı olmayan devletçiliğinin hangi tarihi koşulların ürünü olduğu ve egemen burjuva sınıfının o dönemki çıkar ve ihtiyaçlarına nasıl uygun düştüğü, ideolojik olarak Kemalizmi aşamamış bilim insanlarının araştırmalarıyla bile ortaya konuldu ve solun düşünsel ilerlemesine dayanak oldu. Bu konuda hayal kırıklıklarını ileriye doğru değil de geriye doğru aşanlar, kurulu düzenle bütünleşmeyi seçtiler ve içlerinden bazıları onun en utanmaz savunucuları haline geldiler.

“Belli bir tarihi dönemin koşullarından ve ihtiyaçlarından doğmuş ve o dönemin egemen burjuva sınıfının çıkar ve ihtiyaçlarıyla tam olarak örtüşmüş politikaları alıp sınıf karakterinden soyutlayarak ve onlara olmadık işlevler atfederek, bu anlamda tarihi de kabaca çarpıtarak, bugüne bir ‘ulusal program’

alternatifi olarak adapte etmeye kalkmak düpedüz gericiliktir. Perinçekçi İP ve onun EMEP gibi utangaç izleyicileri, ‘60’lı yılların yanılgılarına daha geri ve kaba burjuva bir çizgiden geri dönüyorlar bugün. Son 30-35 yılın ilerici düşünsel birikimini, onun ifade ettiği ilerlemeyi bir kalemde silmek istiyorlar.

“Devrim konusunda tümüyle inançsız bu milliyetçi burjuva liberal takımı, Türkiye kapitalizminin yarattığı bugünkü sorunları ve açmazları ileriye değil geriye, bugünkü noktaya varan çıkış evresine dayanarak sözde çözmek istiyorlar. Bu çerçevede, gerici ve liberal oldukları kadar hayalci bir konumdadırlar da. Bu gerici ve liberal tutum kendini, çözümsüzlükler ve krizler içerisinde debelenen Türkiye kapitalizmini aşmak yerine, onu islah etmek ve düze çıkarmak perspektifi olarak da gösteriyor.” (Düzenin Krizi ve Devrimci Sınıf Alternatifi, sayı: 221, Mart ‘01)

Bu özlü pasajlar, kriz başlayalı beri “alternatif çözüm” adına yaygarası yapılan “ulusal program”ların bütün bir teorik özü ve tarihsel kökü kadar, bugünkü anlamını ve işlevini de ortaya koymaktadır.

Her iki akım da, ‘60’lı yılların sonu trajik bir hayal kırıklığı ve çöküş olan Yöncü hayallerini çok geri bir noktadan ve dahası gerici bir konumdan bugüne uyarılama peşindedir. Perinçekçi İP için bu zaten yeterince açıktır. EMEP’in bağımsız bir ideolojik görüş ve çizgiden yoksun kuyrukçu liberal takımı da artık birçok bakımdan bu aynı çizgide karar kılmış görünmektedir. Perinçekçi İP programının bir versiyonundan başka bir şey olmayan EP programına verdiği destek ile şu günlerde özellikle tutturduğu milliyetçi söylem, bu söylemi tamamlayan ve özetleyen “yeni bir milli kurtuluş savaşı” formülü, bunu giderek daha açık hale getirmektedir. Halihazırda tek önemli fark, açıktan ordu ve devlet savunuculuğunun yapılmıyor olmasıdır. Ama girilen yolda ısrar edilirse, iş kaçınılmaz biçimde oraya da varacaktır. Devletçilik modeline oturan ve “devletin ekonomik ve sosyal fonksiyonlarını yeniden kazanması ve geliştirmesi”ni sorunların çözüm anahtarı sayan EP programına verilen gözü kapalı hararetle destek, bu tür bir yöneliş için güçlü bir potansiyel zemin oluşturmaktadır.

Yön çizgisinin günümüzdeki gerici karikatürü

Yön Hareketi de kendinden önceki bir dönemin, ‘30’lu yılların Kadrocu tezlerini ‘60’lı yıllara adapte etmişti. Ama bunu, kendisini günümüze adapte etmek isteyenlerle kıyaslanamaz bir ciddiyet, yaratıcılık ve samimiyetle yapmıştı. Dahası bunun herşeye rağmen ileriye doğru bir adaptasyon olduğunu da belirtmek durumundayız.

Büyük bölümüyle TKP döneklerinden oluşan Kadrocular, giderek oturan ve gericileşen yeni burjuva sınıf iktidarının ideolojisini oluşturmak çabasıındaydılar. Gönüllü olarak üstlendikleri bu misyonlarıyla tümüyle gerici bir konumda bulunuyorlardı. Özgür Dönüşüm, Türkiye’de sosyalizm, www.ozgur.org bulunmadığını iddia ediyorlar; dönemin resmi

ideolojik söylemi olan “imtiyazsız, sınıfsız kaynaşmış bir kitleyiz” tezini teorik bir temele oturtmaya çalışıyorlar; dönemin devletçi uygulamalarını “devletçilik modeli” olarak yüceltiyorlar ve bunu kapitalizm ile sosyalizm dışında kalan “bize özgü” bir “üçüncü yol” olarak sunmaya çalışıyorlardı. Sınıfların varlığını reddeden Kadrocuların çabası sınıflar mücadelesinin önünü kesmeye çalışan gerici bir çabaydı.

Temel teorik-programatik tezlerini, özellikle de milliyetçi-devletçi çözüm yolunu, Kadrocu akımdan alan Yön ise, ‘60’lı yılların işbirlikçi iktidarını kendi konumu ve çözümleri üzerinden hedef alan burjuva milliyetçi bir muhalefet akımıydı. ‘30’lu yılların çözümlerini “yeni devletçilik” ya da “Türk sosyalizmi” adı altında kendince ‘60’lı yılların çıkmazlarına bir çözüm alternatifi olarak sunan Yön Hareketi, tarihi koşullardaki farklılığın getirdiği bir sonuç olsa da, bu konumuyla döneminin ilerici hareketinin bir parçasıydı.

‘60’lı yılların Yöncü hayallerini bugüne uyarlayanlar ise bunu Yön Hareketi’ne göre çok daha geri bir çizgiden yapmaktadırlar. Yön Hareketi, ülkenin sosyo-ekonomik yapısına ve egemen sınıflarına ilişkin tahlil ve tanımları ne denli çarpık olursa olsun, hiç değilse bu çerçevede mevcut egemen sınıfları kendi mücadelesinin hedefi olarak tanımlıyordu. Açık bir biçimde, “emperyalizm-komprodor-ağa ittifakı”ndan söz ediyor, “emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı” bir mücadele çizgisi izlemek iddiası taşıyordu. Hareketin lideri Doğan Avcıoğlu, kendine göre bir anti-emperyalist, anti-feodal devrim tanımlıyor, işbirlikçi komprador sınıfını da bu devrimin ana hedefleri arasında sayıyordu.

Görmüş bulunduğumuz gibi, İP’in kendi adına piyasaya sürdüğü ya da EMEP’in her zamanki kuyrukçuluğu ile hariçten destek verdiği programlar, benzer bir şey yapmak ne kelime, ülkeye hükmeden sınıfı açıktan tanımlamaya bile yanaşmamakta, yanlış politikalarıyla ülkeyi krize sürükleyen hükümetleri suçlamaktan ya da sorumlu göstermekten öteye gidememektedirler. Her iki programın da, borç alacaklısı bir avuç tefeciye tepki ifade etmek dışında, emekçi kitlelere mücadelenin hedefi olarak gösterdikleri herhangi bir egemen sınıfsal güç ve iktidar yoktur.

Bunu bu programların taktik alternatif programlar gibi mütevazı bir konumda bulunmalarıyla da bir ilgisi yoktur. Zira reformlar bile ancak bir sınıfa ve onun siyasal iktidarına karşı dışı dış bir mücadeleyle elde edilebilir. Böyle bir mücadelenin verilebilmesi için de öncelikle bu mücadelenin yöneleceği bu hedeflerin açıkça tanımlanması gerekir, bu olmazsa olmaz koşuldur. Kaldı ki Perinçekçi İP programını hiç de taktik bir program olarak sunmamakta, tersine onu, “Cumhuriyet Devrimi”ni tamamlama” programı olarak yaldızlamaktadır. “Giriş ve gerekçe” bölümündeki, “Halkçı-Devletçi Ekonomi, siyaset, ekonomi, kamu yönetimi, eğitim, sağlık, kültür, sanat ve iletişim dahil bütün insan ilişkilerini kucaklayan topyekûn ve

lik” alternatifi

devrimci bir kalkınma felsefesine sahiptir.” sözleriyle bunu vurgulu bir biçimde ortaya koymaktadır.

Öte yandan Yön Hareketi, hala milli özelliklerini koruduğuna inandığı bir burjuva katmanının (Yöncüler buna “ara tabakalar” ya da “zinde güçler” diyorlardı) programını ortaya koyduğu inancındaydı. Birçok açıdan bir geçiş dönemi olan ‘60’lı yıllarda “millici orta sınıflar” ya da işin aslında geleneksel milli burjuva katmanlar üzerine hesap yapmanın herşeye rağmen anlaşılır nedenleri vardı. (Bu konuda bkz. *Bağımsızlık ve Devrim*, Eksen yayıncılık, XII. Bölüm, s.258-272). Ama Türkiye’nin bu geçiş dönemini, üstelik derin hayal kırıklıkları ve acılı deneyimler eşliğinde, çoktan geride bıraktığı son 40 yılın iktisadi-sosyal evriminin ardından bugün hala bu tür düşüncelerle hareket etmenin, bile bile gerici hayallere gömülmenin ötesinde bir anlamı yoktur. Kaldı ki Perinçekçi İP, hiç de “millici ara katmanlar” için değil, fakat işçisinden tüccarına ve sanayicisine kadar “tek mil millet” için bir program ileri sürdüğünü açık seçik ortaya koymaktadır. Bu düpedüz bugünün egemen burjuva sınıfına, onu sözde krizlerden koruyacak “akılcı” bir alternatif çıkış programı sunmak iddiasından başka bir anlam taşımaz. Programın sahipleri de bunun böyle olduğunu zaten açıkça söylüyorlar.

Bununla tutarlı olan ve yine Yön’ün çok gerisinde kalan bir başka temel nokta ise, dayanılacak güç sorunudur. Yön Hareketi ordu konusunda ölçüsüz hayaller besliyordu ve onu savunduğu çizginin başarıya ulaşmasında dayanılacak ana güç olarak görüyordu. Bu çerçevede kitlelere inançsız, tepeden inmece, darbeci hayaller içinde seçkin bir aydın hareketiydi. 12 Mart bu hayallerin tuz-buz olmasına yetti ve Yön Hareketi’ni derin bir hayal kırıklığı eşliğinde tarihe gömdü.

Yine de Yön işin aslında daha gerçekçiydi; zira Amerikancı-NATO’cu düzen ordusunun bir kesimi üzerine hesaplar yapıyordu hiç değilse. Dahası yola çıkarken önünde bu tür hayaller beslemesini kolaylaştıran bir 27 Mayıs ile o günün dünyasında bir dizi örneği bulunan ve Sovyetler Birliği tarafından “kapitalist olmayan yol” safsatası eşliğinde desteklenen “ilerici” askeri darbeler vardı. Bugünün düzen ordusunu olduğu gibi sahiplenilen Perinçekçi İP’in önünde ise 12 Mart ve 12 Eylül var. İçeride son 15 yıldır sürdürülen kirli savaş, dışarıda ise yakın yıllarda İsrail’le kurulan stratejik mihver, daha ‘99 gibi yakın bir tarihte, Balkanlar’da ABD’nin hizmetinde sürdürülen savaşlar ve işgaller var.

Son otuz yılın bütün bu deneyimlerinin ardından düzen ordusu üzerine hesaplar yapıp onu bir tapınma odağı haline getirenler, ‘60’ların Yöncüleri ile kıyas kabul etmez bir gerici burjuva çizginin temsilcileridirler. (Böylelerinin zamanında Yön darbeciliği ve Dr. Hikmet Kıvılcımlı’nın gerici ordu tezleri hakkında söylediklerine bugün dönüp bakmak, Perinçek’in nereden nereye gelmiş bir fırıldak olduğunu görmek için yeterlidir. Biz bunun ibret verici başka örneklerini bizzat konumuz üzerinden, ‘30’lardaki kemalist devletçiliğin ne olup olmadığını

ele alırken de göreceğiz. Üstelik bunun için 30 yıl geriye gitmeye de gerek yok. Fırıldak Perinçek’teki kıvraklığı görmek için bu konuda daha ‘90’lı yılların başında (ve bizzat aynı “*Kemalist Devrim*” kitapları serisi içinde!) söylediklerini alıp bugün söyledikleri ile yanyana koymak, bu adamdaki ilke ve fikir namusu yoksunluğunu göstermek için yeter de artar bile. Gelecek sayıda yer alacak 4. bölümde, konumuz başlı başına bu olacak.)

Devletçilik dogmasına “sosyal devlet” payesi

Tarihimizin tüm liberal sol akımları, bunlar burjuva sosyalizminin değişik türden temsilcileri de sayılabilir, düzene iç alternatif olarak hep de devletçiliği ileri sürmüşlerdir. Bu akımlara göre devletçilik kalkınmanın temel aracı ve yöntemi, kalkınma ise üretim, istihdam ve refahın güvencesidir. Bu tutum ‘30’lu yılların devletçi politikalarında tarihsel bir kök, aynı dönemin Kadrocu tezlerinde tarihsel bir düşünsel temel ve nihayet modern revizyonizmin “kapitalist olmayan yol” tezlerinde de uluslararası ideolojik bir dayanak bulmuştur. Özellikle ‘60’lı yıllarda, milli kurtuluş savaşlarının başarıya ulaşmasının da etkisiyle özel bir güç kazanan ve genellikle “kapitalist olmayan kalkınma yolu”nun örnekleri sayılan milliyetçi-devletçi rejimler, bu düşünceyi ayrıca beslemiştir.

‘60’larda yalnızca Yön’ün değil, MDD hareketi ve TİP’in de çözüm alternatifi esasta budur. ‘70’li yılların revizyonist akımlarının konumu yine budur. Bugün ise gerek İP gerekse EP programının alternatif çözümü yine devletçiliktir. Doğal olarak bu tutuma devleti sınıflar üstü gören burjuva teoriler ve bu çerçevede açık ya da örtülü devlet savunuculuğu eşlik ediyor. Bu durumda bütün sorun, mevcut devleti yanlış ellerden ve politikaların güdümünden kurtarmak, halkın hizmetinde olacak bir kalkınma seferberliğine yöneltmektir.

Perinçekçi İP bu düşüncenin savunusunu cepheden yapıyor; “Halkçı-devletçi ekonomi seçeneği”, adı üzerinde, bunu anlatıyor. EP programı ise bu konuda daha dolaylı bir tutum içerisinde; doğrudan bir “devletçilik modeli” önermiyor, ama tüm önerileri

“Sosyal devlet”, kendi başına bir model ya da devletçi bir modelin zorunlu bir türevidir, değil, fakat yalnızca, ikinci emperyalist dünya savaşı sonrasında, emperyalist burjuvazinin sosyalizmin basıncı karşısında işçi sınıfını ve emekçileri aldatmada kullandığı bir ideolojik argümandır. İşçi sınıfı ve emekçilere tanınan iktisadi, sosyal ve demokratik haklar, hiç de bu türden bir “sosyal” modelin ürünü değil, fakat doğrudan iç ve uluslararası sınıf mücadelesinin bir sonucu olmuştur.

mantık ve içerik olarak bu aynı sonuca kendiliğinden çıkıyor. İP seçeneğini (bu, dayanak olarak kullanılan tarihsel temel üzerine bir tartışma da gerektirdiği için) şimdilik bir yana koyarak, önerilen çözümün ilkesel çerçevesi üzerinden EP programına daha yakından bakalım.

“Temel ilkeler” bölümünün daha ilk maddesinde şunları söylüyor:

“1. Türkiye’de devletin küçültülmesi yönündeki politikalar, kamu kesimi potansiyelinin kalkınma

amaçlı olarak harekete geçirilmesi önünde engel oluşturmaktadır. Sosyal devletin gelişmesi ve kalkınmanın önünün açılması için devletin küçültülmesi saplantısından vazgeçilmeli; üretim ve istihdamın önünü açacak, büyümeyi ve kalkınmayı hedefleyen politikalara dönülmelidir.” Kavram olarak kullanılsa da, önerilen kendi yönünden tamı tamına bir “devletçilik” çözümüdür. Devletçimudahaleci politikalar, “büyümeyi ve kalkınmayı” güvence altına alacak, bu sayede “üretim ve istihdamın önü” de açılmış olacak. Arada herhangi bir mantıksal ya da zorunluluk ilişkisi olmadığı halde, fazladan bir de bu politikanın “sosyal devletin gelişmesi” anlamına geleceği belirtilmektedir. Böylece, Perinçekçi İP programının “halkçı” paye ile süslediği devletçilik, benzer bir payeyi EP programı üzerinden “sosyal devlet” olarak almaktadır.

“Sosyal devlet”, kendi başına bir model ya da devletçi bir modelin zorunlu bir türevidir, değil, fakat yalnızca, ikinci emperyalist dünya savaşı sonrasında, emperyalist burjuvazinin sosyalizmin basıncı karşısında işçi sınıfını ve emekçileri aldatmada kullandığı bir ideolojik argümandır. İşçi sınıfı ve emekçilere tanınan iktisadi, sosyal ve demokratik haklar, hiç de bu türden bir “sosyal” modelin ürünü değil, fakat doğrudan iç ve uluslararası sınıf mücadelesinin bir sonucu olmuştur. Zorlu mücadeleler sayesinde kazanılan bu haklara yasal ve kurumsal bir biçim vermek zorunda kalan burjuvazi, sosyal-demokrat uşaklarının da yardımıyla, ortaya çıkan hak ve kazanımlar tablosunu “sosyal devlet” olmanın gerekleri ve sonuçları olarak sunma ve bunu sosyalizme karşı bir ideolojik argüman olarak kullanma yoluna gitmiştir.

Bunlar açık tarihi gerçeklerken, EP programı emekçileri krizin yıkıcı etkileri karşısında acil ekonomik, sosyal ve demokratik istemleri uğruna egemen burjuva sınıfına karşı kararlı bir mücadeleye çağıracağına, devletçilik ve “sosyal devlet” üzerine aldatıcı hayaller yayıyor. Neo-liberal saldırının sürdüğü son yirmi yılın ardından bugün içyüzü artık tümenden açığa çıkmış bir burjuva aldatmacasını alıp

emekçilere alternatif program olarak sunuyor. EMEP'in liberal takımı da buna gözü kapalı destek veriyor, alkış tutuyor. Bu adamlar devletçiliği ve sözde “sosyal devlet”i bir alternatif sayıyorlarsa, bunu emekçiler için “tarihi seçenek” sayacak kadar kendilerinden geçiyorlarsa, neden hala utanmadan kendilerine sosyalist demeyi sürdürüyorlar?

Devam ediyoruz. EP programının “temel ilkeler”inin üçüncüsü, sorunu “sosyal devlet uygulamaları” gibi genel kategori haline sokarak şunları söylüyor:

“3. Kriz koşullarının toplumun geniş kesimlerinde yarattığı yoksullaşmanın aşılabilmesi için sosyal devlet uygulamaları tartışmasız bir biçimde hayata geçirilmelidir.”

“Sosyal devlet uygulamaları” her yerde burjuvaziye karşı dişe diş bir mücadelenin ürünleri olduğuna ve nitekim işçi sınıfının mücadele düzeyindeki gerilemeye bağlı olarak da bugün emperyalist metropollerin kendisinde bile sürekli gaspedilip budandığına göre, yukarıdaki formülasyonun ne gibi bir anlamı ve işlevi olabilir? Ya da işçileri ve emekçileri aldatmaktan, “sosyal devlet”ten beklentiler içinde sersemletmekten başka bir anlamı ve işlevi olabilir mi?

Böyle yapmak yerine, örneğin krizin yıkıcı etkilerine karşı ve faturayı kapitalislere ödetmek üzere, işçi sınıfının ve emekçilerin en yakıcı taleplerini dosdoğru ifade etmek, burjuvazinin ve devletin karşısına buna dayalı kararlı bir mücadele çizgisi ile çıkmak da bir yol olabilirdi. Burada “krize alternatif çözüm” türünden, iriliği ölçüsünde gerici ve burjuvaca olan (düzeni kendi temelleri üzerinde düze çıkarmak ve krizsiz bir gelişme sürecine sokmak iddiası nedeniyle gerici ve burjuvaca olan) iddialara kuşkusuz yer olmazdı. Ama sınıf ve emekçi hareketinin burjuvazi ve emperyalizm karşısına birleşik, bağımsız ve mücadeleci bir güç olarak çıkmasının önü açılırdı.

Gelgelelim bu EP'in asıl unsurlarını oluşturan sendika bürokrasisinden beklenecek bir tutum değildir. Tersine, yaptıkları sözde “emek programı” ile onlar, tam da işçi sınıfı hareketinin bağımsız gelişme ihtimalinin önünü kesmek, bunun olanaklarını boşa çıkarmak istiyorlar. Onu devletten beklentiler ve “hükümetlerin yüzünü artık halka dönmesi” gerektiği dilenmeleri içinde kötürümleştirmek istiyorlar.

Onların her zamanki işi de zaten bu değil mi? “Emek programı” çıkışı onların bilinen misyonunun yeni bir biçiminden başka bir şey değildir. Bunu herkes çok geçmeden bütün açıklığı ile bir kez daha yaşayarak görecektir. Ama EMEP'in kuyrukçu liberal takımı, onca deneyime rağmen bu temel gerçekleri bilmezlikten-görmezlikten gelerek, sendika bürokrasisinin bu yeni manevrasını, içi boş liberal platformunu tutup emekçilere “tarihi seçenek” olarak sunmakta herhangi bir sakınca görmüyor. Bu tutumuyla onlar sendika bürokrasisinin hain misyonuna kendi cephelerinden destek sunmuş oluyorlar.

Devletin “yeniden” kazanacağı “sosyal fonksiyonlar”

EP programı, Perinçekçi İP'in “Halkçı-devletçi ekonomi seçeneği”nde iddia edildiğine benzer biçimde, Türkiye’de devletin yakın geçmişte “sosyal fonksiyonlar”a zaten sahip bulunduğunu, bunların sonradan terkedildiğini, çözümün “yeniden” bunlara dönmekte ve bunları daha da geliştirmekte olduğunu iddia ediyor. Programın “temel ilkeler”inin ikincisi, bu konuda şunları söylüyor:

“2. Devletin ekonomik ve sosyal fonksiyonlarını yeniden kazanması ve geliştirmesi, Türkiye’nin geleceğini planlama yetkilerini yeniden kazanmasıyla

mümkündür. Özel sektör için yönlendirici, kamu sektörü için bağlayıcı plânlama, bölgesel ve sektörel bağlantıları etkin bir şekilde oluşturularak başlatılmalıdır...”

“Yeniden” dönülecek dönemin hangisi olduğu burada pek açık değil. Fakat yakınmalar “devletin ekonomik ve sosyal fonksiyonları”nın zayıfladığı liberalleşme saldırısı üzerinden ifade edildiğine göre, bu kabaca ‘80 öncesi dönem olmalıdır. Peki ama ‘80 öncesi dönemin neyi, hangi devletçi ve “sosyal” uygulamaları emekçilerin bugünkü sorunlarına ve ihtiyaçlarını çözüm olacak, ülkeyi de bugünkü yıkım ve iflastan kurtaracak? Tersine, sözkonusu dönemin politika ve uygulamaları, emekçilerin en yakıcı güncel sorunlarına bile bir çare olmak bir yana, ürettiği ve ağırlaştırdığı ekonomik, toplumsal ve kültürel sorunlarla, Cumhuriyet dönemi Türkiye’sinin en büyük toplumsal çalkantılarına ve en şiddetli sınıf mücadelelerine zemin oluşturmamış mıydı? Sözkonusu dönem halk hareketinde iki büyük devrimci yükselişe ve bunları ezmek için gündeme getirilen iki kanlı faşist askeri darbeye sahne olmamış mıydı? Bunlar bugünün yetişkin kuşaklarının büyük ölçüde yaşayarak bildiği kaba gerçekler değil midir? Bu dönemin gerçekleri, toplumsal ve siyasal sonuçları bu kadar açıkken, tutup, “devletin ekonomik ve sosyal fonksiyonlarını yeniden kazanması”na ve sözde “karma ekonomi”ye yeniden dönmesine dayalı bir çözümü emekçilere bir alternatif olarak sunmanın anlamı ne olabilir?

Kaldı ki ‘80 öncesinin ekonomi politikaları, ‘50’lerde gündeme getirilen belli bir kapitalist sermaye birikimi modelinin bir ifadesiydi. “İthal ikameci” olarak adlandırılan bu politikalar hiçbir biçimde emekten yana olmadığı gibi, zaman içerisinde emperyalizme bağımlılığı da gitgide artıran politikalar. Ve bu “ithal ikameci model”, ‘70’li yılların sonuna doğru artık tam bir tıkanıklıkla sonuçlandığı içindir ki, dışa açılmaya ve liberalleşmeye dayalı yeni bir kapitalist sermaye birikimi modeli, “ihracata dayalı büyüme” çekici etiketi altında gündeme getirildi. Türkiye’yi bu modele göre her alanda yeniden yapılandırmanın faturası ise 12 Eylül askeri rejimi ve onun çok yönlü ezici sonuçları oldu. İşbirlikçi burjuvazi ve onun hizmetindeki devlet ile tüm hükümetler, hiç de “yanlış politikalar”a akılsızca saplandıkları için değil, fakat tam da kapitalist sermaye birikimini sürdürebilmenin yeni gerekleri doğrultusunda hareket ettikleri içindir ki, son yirmi yıla egemen liberal politikaları ortak bir tutumla biribiri peşi sıra izlediler.

Bu çizginin bugün emekçilerle birlikte ülkeyi de bir yıkıma ve iflasa sürüklediği doğrudur. Ama bunu tamamlayan başka doğrular da var.

İlkin, dönülmesi istenen eski politikaların da kendi 30 yıllık evrimi içinde aynı sonuca çıktığı, ‘70’li yılların sonunda aynı yıkım ve iflasla sonuçlandığı da doğrudur. İşbirlikçi burjuvazi o zamanki tıkanmayı ve iflası “yeni model” sayesinde aşmayı denediği içindir ki, 12 Eylül’le birlikte süreklileşen baskı ve terör rejimi eşliğinde bir 20 yıl daha idare edebildi işleri.

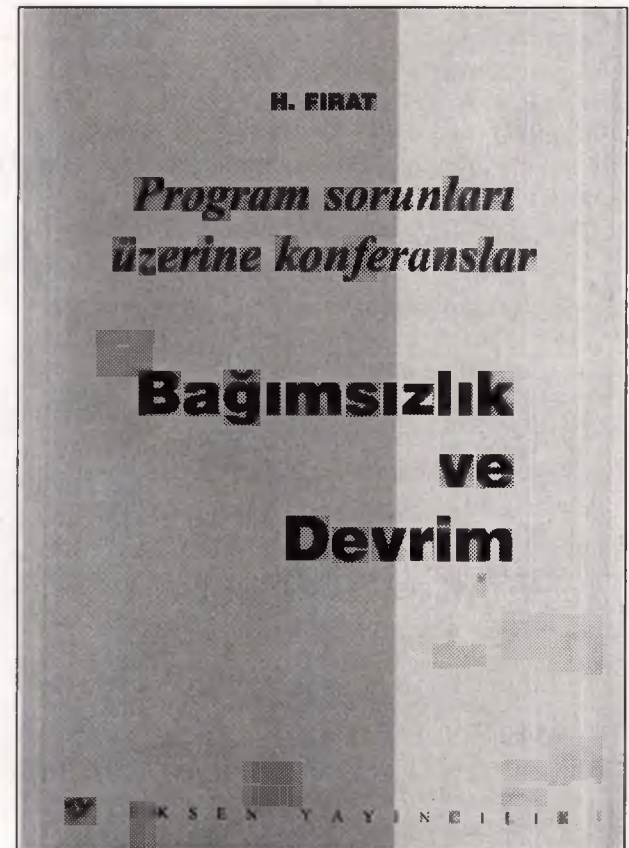
Ve ikinci olarak, ki bu tüm liberal çevrelerin özenle geçitirdikleri bir noktadır, emekçiler ve ülkeyi bugünkü yıkıma sürükleyen bu aynı politikalar, tersinden, işbirlikçi burjuvazi ile onun uşakça sırtını dayadığı emperyalist burjuvaziye büyük sömürü ve vurgun olanakları yarattı. Türk burjuvazisinin son 20 yılda yaptığı sermaye birikimi, tarihinin hiçbir dönemiyle kıyaslanamayacak boyutlardadır. Onun için önemli ve gerekli olan da yalnızca budur. Bundan dolayıdır ki, emekçilerin yıllardır büyük bir tepki ve nefretle andığı Özalcı liberal politikaları tekelci burjuvazi dün olduğu gibi bugün de şükranla anmaktadır. Burjuvazi bu kadar çok palazlanan holdinglerinin başında gelen Sabancı

Holding patronu, son kriz sonrasında, “bugün Türkiye’ye yeni bir Özal” gerekli demektedir ve sermaye çevreleri Dünya Bankası’ndan ithal ABD memuru Derviş’i buna muhtemel aday saymaktadırlar.

Demek ki, sermaye medyasındaki bazı kalemlerin bile gelir dağılımı tartışmaları vesilesiyle lütfedip söyledikleri gibi, ortada tek değil, fakat iki ayrı Türkiye var. İzlenen model ya da politikalar da bu iki farklı Türkiye için taban tabana zıt sonuçlar vermektedir. Biri için yıkım olan öteki için muazzam bir semirme anlamına gelebilmektedir. Hükümetlere sağduyulu yeni politikalar önerenler ve devletten eski fonksiyonlarına dönerek “Türkiye’nin geleceğini planlama”sını isteyenler, öncelikle bunu kavramak ve ortaya koydukları çözüm reçetelerinin en başına da bunu koymak zorundadırlar. Sermaye devleti ve hükümetleri sermayeye hizmet ederler, bu sosyal bilimin alfabesidir. (Ama *Evrensel*’in liberal köşe yazarı takımı, karıştırmayı tanımlamaktan aciz, hükümetleri ve devleti doğru politikalarla ikna edilmesi gereken sınıflar üstü kurumlar olarak gören bir programı bilim insanlarının “emek hareketi”ne tarihi hizmeti olarak sunabiliyor). Ortaya koydukları alternatif “emek programı”nın en başına bunu yazmayanlar ve tüm çözüm önerilerinde bunu bir kılavuz ipi olarak gözetmeyenler, “emek programı” adı altında yalnızca emekçileri aldatma peşindedirler demektir.

EP programının İP programının bir adaptasyonu olduğunu söylemiştik. Aynı programın “temel ilkeler” bölümünün ilk iki maddesinin, İP’in “Halkçı-devletçi ekonomi seçeneği”nin “Yön Gösterici İlkeleri”nin ilk iki maddesinin bir benzeri olduğunu da geçerken belirtelim. Şu farkla ki, EP programı herhangi bir iktidar ya da hükümet iddiası taşımıyor, toplamı içinde yalnızca yüzünü halka dönmesi gereken hükümetlere sesleniyor, onları yanlış politikalardan dönmeye ve emekten yana bir politika izlemeye çağırıyor. Bu bile buradaki “emek programı” iddiasının ciddiyetsizliğini göstermeye yeter. Perinçekçi İP ise bu konuda daha tutarlı; formüle ettiği ilkeleri izlemek ve önerdiği çözümleri uygulamak üzere, “tek mil millete dayanan” bir ulusal hükümet ihtiyacından söz ediyor. Böyle olunca da, edilgen yapılmalı-edilmeli üslubu yerine, bu hükümet adına vaatkar bir yapılacak-edilecek üslubu kullanıyor.

(Devam edecek...)

Kriz ve devrimci sınıf çizgisi/2

H. Fırat

(24 Mart '01 tarihli bir konferansın kayıtlarıdır...)

Papazca temennilere dayalı sözde alternatif programlar

Tekelci burjuvazinin ve onun adına ülkeyi yönetenlerin sosyal yıkım politikalarının ne anlama geldiğini ve hangi sonuçları ürettiğini, daha da üreteceğini çok iyi bildiklerini; bu nedenledir ki, ekonomik ve sosyal işlerde “küçülen devlet” isterlerken, tersinden de, siyasal-militarist bir baskı aygıtı olarak sürekli “büyüyen devlet” peşinde olduklarını söylemiştim. Bunu bilmeyen ya da bilmezlikten gelenler, alternatif “ulusal programlar” adı altında ve safca bir temenni eşliğinde burjuvaziye “sosyal devlet”i tavsiye edenlerdir.

Bu noktayı gözönünde bulundurmak büyük bir önem taşıyor. Çünkü son kriz patlak vereli beri bir taraftan reformist sol partiler, öte taraftan sendika bürokrasisi sözde “alternatif program”lar hazırlayıp öneriyorlar. Ama alternatif programlar ancak alternatif toplumsal güçlere dayanılarak ve bu sayede bugünkünden farklı koşullara ulaşarak hayata geçirilebilir. Bu ülkenin bir egemen sınıfı var, bu egemen sınıfın emperyalist sistem içerisinde bir yeri ve buna dayalı temel tercihleri var. Her alternatif program iddiası bu temel gerçeği saptayarak ve hesaba katarak işe başlamak zorunda.

Mevcut sınıfı altetme sorununu, yani toplumsal devrimi, stratejik ve dolayısıyla uzun vadeli bir hedef olarak bir yana koyalım. En acil, en yakıcı istemlerin gerçekleştirilmesi bile, hiç de öyle makul ve gerçek ülke çıkarlarıyla bağdaşan sözde “ulusal program”larla değil, fakat ancak zorlu bir sınıf mücadelesiyle burjuvaziden koparılıp alınabilir. Siz işçi sınıfı ve emekçilerin birleşik direnci ve seferberliği sayesinde emperyalizmin ve burjuvazinin güncel saldırılarını püskürtemediğiniz sürece; örneğin zamların geri alınması, ücretlerin artırılması, sosyal harcamaların çoğaltılması, işgüvencesi, dolaylı vergilerin kaldırılması vb. acil istemleri kitlelerin mücadele gücüyle egemen sınıfa dayatamadığınız, sınıflar mücadelesiyle onu geriletemediğiniz sürece, burjuvazinin politik tercihleri de gündemde kalacak, uygulanacak, popüler deyimle fatura her zamanki gibi emekçilere ödetilecektir.

Bugün “ulusal alternatif” reçetesi sunmaya hazırlanan sendika bürokratları sorunu hiç de sınıf mücadelesi bakış açısıyla ele almıyorlar. Diyorlar ki; bu politika yanlış, bu politika ülkeyi batağa götürüyor, kriz üstüne kriz yaratıyor, dolayısıyla bu çıkmaz yoldan çıkılmalı, bu kısır döngü terkedilmeli, ülke için hayırlı olan politika şu şu unsurlardan oluşuyor, hükümetler aklını başına toplamalı, vakit varken bu politikaları uygulama yoluna gitmelidir. Bunlar fazlasıyla saf ve papazca temennilerdir, fakat sorunu böyle ortaya koymak, iyiniyetli temennilerle ortaya çıkmak hiç de saflıktan gelmiyor. Tersine, burada büyük bir ikiyüzlülük ve emekçileri aldatıp oyalama hesabı var.

Bu ülkede ve hiçbir ülkede egemen sınıf, onun adına ülkeyi yönetenler, politik tercihlerini hiç de hangi politikanın ülke için daha hayırlı olacağı üzerinden yapmıyorlar. Egemen sınıfın çıkar ve ihtiyaçları neyi gerektiriyorsa, sonuçta tercihler de ona göre yapılıyor. Mevcut politikalarla burjuvazi işleri götürüyor. Bu reçetelerin uygulanmasıyla Türk burjuvazisinin en güçlü, en gelişmiş kesimleri büyük

vurgunlar vuruyor, kârlarını döne döne katlıyorlar. Bu arada zayıf olanlar iflasa sürükleniyor ve eleniyor. Kapitalizmin işleyiş mantığı içinde bu hep böyledir; güçlüler her zaman zayıfları ezer, eler ya da kendi bünyesine katarak basbayağı yutar. Sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesinin temel mekanizmalarından biri tam da budur.

Batanların bağırıp çağırmaya hakları da yok, kapitalizm zemininde bu işler böyle olur, bunu da en iyi kendileri bilir. Piyasa ekonomisi üzerine kulakları sağır eden bir propagandaya tam destek verip de aynı piyasanın kurbanı olunca bağırıp çağırmak, burjuva ikiyüzlülüğünün bir biçimi sayılmalıdır. TOBB bünyesindeki yakınmaların bundan başka bir anlamı yok. Ayrıca batanın varlığı, fabrikası, işletmesi hiç de kaybolmaz ya da çöpe gitmez. Sanayici kredisini ödeyemeyince ne olur? Kredisini ödemeyen sanayicinin fabrikasına alacaklı bankalar elkoyar, ya da başka birileri bu varlığa biraz da kelepir fiyatla el koyar, sonuçta bir merkezileşme, üretim araçlarının daha sınırlı ellerde toplanması süreci yaşanır. Yineliyorum, kapitalizmde bu hep de böyle olur; sermaye birikiminin bir yolu da budur, güçlülerin zayıfları ezip yutmasıyla devasa boyutlarda tekelleşmeler gerçekleşir. Birileri batmamak ya da rakipler karşısında üstünlük sağlamak için kendi aralarında birleşir, ya da kendinden güçlü olan birine eklemlenir. Bu da sermaye yoğunlaşması ve merkezileşmesinin bir yoludur.

“İthal ikameci”liğin faturası

“İthal ikameci” sanayileşmeden arada sözetmiştim. Bu bir sermaye birikimi modelidir; 1929 büyük bunalımı sonrasında ve bunalımın yolaçtığı zorlayıcı ortamda, birçok bağımlı ülkede, özellikle de bazı Latin Amerika ülkelerinde ve bu arada Türkiye’de devlet eliyle uygulanmış, bu ülke burjuvazilerinin palazlanmasında temel önemde bir rol oynamıştı.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında ise, aynı “ithal ikameci model”, bu kez bizzat emperyalizmin teşviki ve yönlendirmesiyle, birçok bağımlı ülkede ve bu arada Türkiye’de bir “büyüme ve sanayileşme modeli” olarak gündeme getirildi. Bu modelde, emperyalist tekeller düne kadar size dışarıdan sattıkları birçok malı artık içerdeki işbirlikçi firmalarla ortaklık halinde ülkenizde üretilip, yüksek gümrük duvarlarıyla korunmuş rakipsiz iç pazarınıza yüksek fiyatlarla sürmek yoluna gidiyorlar. Böylece modelin özünü, esasını da ifade etmiş oldum.

Bazı araştırmacılarımızın bu modeli “içe dönük dışa bağımlı” olarak tanımlamaları bu açıdan son derece isabetlidir. Düne kadar dışarıdan, emperyalist metropollerden mamul halde ithal edilen bir dizi malın artık içeride üretilmesi anlamına geliyor. Ama düne kadar ithal edilen bir malı üretecek altyapıya, bilgi ve teknoloji düzeyine sahip olunmadığı için, işin aslında makinaların yanısıra temel ve ara girdilerinin yine dışarıdan alınması, içeride bir tür montajının yapılması olarak gerçekleşiyor bu “ikame” işlemi. Dolayısıyla ithalini artık güya “ikame” ettiğiniz malın üretimi için gerekli temel ve ara mal girdilerinde dışarıya bağımlı kalmaya devam ediyorsunuz. Ya da ancak zaman içerisinde bu girdilerin bir kısmını ülkede üretebilir hale gelebiliyorsunuz. Ama bu gelişme hiç de bağımlılık ilişkisinde bir zayıflama

anlamına gelmiyor, tam tersine, kural olarak bu bağımlılık ilişkisi zaman içinde hep güçlenip pekişiyor.

Türkiye’nin savaş sonrası tarihi, ki bu modelin uygulanmasına geçişi işaretler, buna örnektir. Bugünün Türkiye’si emperyalizme iktisadi ve mali açıdan ‘50’lerle kıyaslanamayacak ölçüde bağımlıdır, sanayi altyapısı o dönemle kıyaslanamaz ölçüde geliştiği halde bu böyledir. Zira aynı bağımlılık ilişkisi bu sefer kendini başka biçimlerde, başka alanlarda daha güçlü bir biçimde döne döne yeniden ve daha da pekişerek üretiyor. Ekonominiz ve mali yapınız binbir bağla emperyalist dünya ekonomilerine bağlandıktan sonra, artık onun işleyişinin, onun çarkının bir parçası haline geliyor ve bu ilişki zaman içerisinde daha da güçleniyor. Güney Kore’nin ‘60 sonrasında yaşadığı hızlı sanayileşme bir ara “Kore mucizesi” olarak tanımlanıyordu ve bir “model” olarak sunuluyordu. Oysa aynı Güney Kore’nin bugün dev emperyalist tekeller ve finans kuruluşları tarafından neredeyse satın alındığını görüyoruz.

1950’lerden ‘80’lere kadarki 30 yıllık dönemde, Bayar-Menderes hükümetleri döneminden 12 Eylül darbesine kadarki süreçte demek oluyor bu, “ithal ikameci sanayileşme”yi uyguladılar. Malı içeride üretmek diyorum, ama yineliyorum, malı üreten gerçekte siz olmuyorsunuz. Siz gümrük duvarlarını yükseltiyor, böylece korunan, yüksek tekel kârlarına elverişli bir iç pazar yaratıyorsunuz. Örneğin Philips firması (bu örneği Vehbi Koç’un ilk sanayi yatırımı ortaklığı olduğu için kasten veriyorum) Türkiye’den bulduğu bir işbirlikçi firma ile gelip içeride elektrik ampülü üretmek üzere yatırım yapıyor. Böylece hem bu üretimin girdilerini tüketeceği bir alan buluyor, hem bunun mamul mal olarak iç pazar için üretilmesi sürecinde artı-değer sömürüsü gerçekleştiriyor, hem de bunları gümrük duvarlarıyla korunan rakipsiz iç pazarda yüksek tekel kârlarıyla satışa sunuyor. Bu son nokta özellikle önemli. Zira böylece, gümrük duvarlarınız yüksekliği ve dolayısıyla iç pazarınızın sözde dışa karşı korunması, yatırımcı emperyalist tekeller ve yerli işbirlikçileri için bir aşırı kâr olanağına dönüşüyor.

Bütün bunlara, yabancı sermayeyi ve yatırımı teşvik kanunları çerçevesinde devletten sağlanan ayrıcalıkları, elde edilen yatırım kolaylıklarını, çeşitli türden muafiyetleri ve elbette elverişli koşullarda dışarıya kâr transferini ekleyiniz, ithalatı sözde ikame eden büyüme modelinin ülkeye maliyeti çıkar ortaya. Ya da tersinden, bunun iç pazara yatırım yapan emperyalist tekeller ile işbirlikçi ortakları için ne türden bir sömürü ve vurgun olanağı olduğu anlaşılır.

“İçe dönük dışa bağımlı” bu sermaye birikimi modeli, sürekli büyüyen ithalat ihtiyacı nedeniyle Türkiye’nin dış ticaret açığını yıldan yıla büyüttü. Turizm ve ‘60 sonrasında itibaren de işçi döviz gelirleri, bu açığın yarattığı döviz ihtiyacını ancak kısmen hafifletebildi. Dış ticaret açığının döviz kıtlığına yolaçması, bunun dış borçlarla karşılanması ise, borçların yıldan yıla katlanmasını getirdi. Bununla işleri yaklaşık bir 30 yıl götürdüler. Ve bu 30 yıl Türkiye’de ağır bir sosyal çatışma dönemi oldu. Bu 30 yılın içerisinde üç askeri darbe oldu ve bunların son ikisi doğrudan ekonomik ve sosyal nedenlere bağlı olarak gerçekleştirildi. Bu aynı 30 yılın içerisinde, bu faşist askeri darbelerle bastırılabilen iki büyük halk

hareketlenmesi, iki görkemli devrimci yükseliş yaşandı. Bu, “ithal ikameci” sermaye birikim modelinin ne pahasına hayata geçirildiğinin, bu aynı sürecin sosyal ve siyasal maliyetinin de bir ifadesidir.

“Dışa açık büyüme” ya da borç batağı

Zaman içerisinde borçlar şiştikçe şişti, dış ticaret açıkları yıldan yıla hep büyüdü, döviz kıtlığı iç üretimi sık sık zaafa uğrattı. Sonuçta bu işe mevcut yapı/model içerisinde bir çözüm bulabilmek bir yana, ‘70’lerin sonu modelin tıkanması ve iflasını işaretledi. “24 Ocak Kararları” ve onu siyasal olarak tamamlayan 12 Eylül saldırısı, yeni bir modele, dışa açık ya da ihracata dayalı büyüme dedikleri sermaye birikim modeline geçişi başlattı.

Devam etmeden temel önemde bir noktaya daha işaret etmek durumundayım. “İthal ikameci” sanayileşmenin gerçekte bağımlılığı pekiştirdiğini söylemiştim. Modelin kendisi başlıbaşına bir bağımlılık mekanizması üzerine oturuyor. Ama bununla sıkı sıkıya bağlantılı olarak bir de dış borçlanmanın getirdiği sonuçlar var. Bu model dış ticaret açığınıza büyüttüğü ve siz de bunu dış borçlanma ile gidermek yoluna gittiğiniz ölçüde, bir dış borç sarmalının tuzağına kendiliğinden düşüyorsunuz. Sürekli büyüyen ve sizi vadesi gelmiş borçları bile ancak yeni borçlanmalar yoluyla ödemek zorunda bırakan bu kısır döngü, ülkenizin emperyalizme bağımlılığını perçinleyen bir başka temel halka oluyor.

‘80’li yıllarda 24 Ocak Kararları gündeme getirildiğinde, bu ekonomide köklü bir yeniden yapılandırmanın gereği olarak sunuldu. Türkiye ekonomi dünya piyasalarını hedefleyen bir üretim yapmadıkça, buna uygun bir yapıya kavuşmadıkça bugünkü yükü artık taşıyamaz, denildi. Bu değerlendirmeyi yapan, akli veren, süreci bizzat teşvik edip yönlendiren, her zamanki gibi yine emperyalist odaklar, IMF ve Dünya Bankası türünden emperyalist finans kuruluşlarıydı. İhracata dayalı sanayileşme yolunu tutarsanız, ürettiğiniz mallar dış pazarlarda satılacağı için bol döviz geliriniz olacak, döviz açığınızı da bu sayede giderilmiş olacak, mevcut yük de hafifleyecek ve zamanla ortadan kalkacak, deniliyordu. Pek de makul ve cazip bir sunuluştur bu. Ama bunun nasıl bir aldatmaca olduğunu son 20 yıl göstermiş bulunuyor. Türkiye 12 Eylül’e girdiğinde, dış borçları 15 milyar dolardı. Dışa açıldığımız ve güya ihracatımızı geliştirdiğimiz ilk on senenin sonunda bu borç üç kattan fazla artmış, 50 milyar doları bulmuştu. 20 yılın sonunda 110 milyar dolardı ve bugün, yani 21 yıl sonra artık 120 milyar doları bulmuş durumda.

Bu borç son yirmibir yılda 120 milyar dolara çıkmış. Demek oluyor ki, “ihracata dayalı büyüme” adı altında gündeme getirilen politikalar, dış kaynak ihtiyacını azaltmamış, tersine muazzam ölçülerde çoğaltmış. Bugün öyle bir noktaya gelmiş ki, IMF 3 milyar dolar vermese ya da borsada oynayan dış kaynaklı spekülative sermayeden birkaç milyar dolar dışarı kaçsa, tüm dengeler tepe takla oluyor ve ekonominin bir anda soluğu kesiliyor.

Borsa spekülasyonları ve krizin yapaylığı iddiası

Artı bir nokta daha var. Bugün “ulusal program” alternatifi sunan liberal reformist çevreler ve sendika bürokratları diyorlar ki; bu kriz yapaydı, aslında Türkiye ekonomisinin kriz yaşaması için bir neden yoktu; ama emperyalistler Türkiye’ye bir şeyler dayatmak istedikleri için bu krizi emperyalist merkezlerde planlıyor ve ani bir yapay kriz olarak tetikliyorlar.

Bu iddia elbette belli bir doğruluk payı taşıyor. Eğer büyük borsa spekülantörleri sizin mali piyasanızda oynayabiliyorlarsa, gerektiğinde emperyalist merkezlerin planları ve yönlendirmesi çerçevesinde istedikleri zaman size karşı bu türden oyunları da oynarlar, size krizi yapay olarak da dayatırlar. Ama bunun kendisi zaten ekonomik yapınızın ve işleyişinizin bir parçası, ekonomik-mali köleliğinizin yarattığı bir durumla karşı karşıya kalıyorsunuz burada. “Sıcak para girişi”ne bu denli bağlanmış bir ekonomi, bu aynı paranın kaprisli ya da kasıtlı kaçıışı karşısında da aşırı duyarlı ve kırılabilir olur, kendi deyimleriyle. Demek ki ekonominiz emperyalist merkezlerin, vurguncu mali spekülantörlerin sizinle oynanabileceği bir yapıya ve zemine sahip. Bu durumda ortaya çıkan bu türden sonuçlar yapay olduğu kadar bir bakıma olağandır da.

Düzenin egemenleri olarak buna artık bir son verelim de diyemiyorsunuz, bu mümkün olamıyor. Siz “24 Ocak Kararları”yla birlikte dış ticaret liberalizasyonu/serbestleşmesi denilen uygulamaya geçmişsiniz. Türk Parasını Koruma Kanunu’nu kaldırmışsınız, gümrüklerde değişiklikler yapmışsınız. Bu arada Gümrük Birliği’ne girerek Avrupa için kapıları sonuna kadar açmışsınız. Ekonominizi dış etkilere karşı yapısal olarak serbestleştirmişsiniz. O “sıcak para” her an gelebiliyor ve her an kaçabiliyor. Ekonomik serbestlik bu zemini yaratmış, bu imkanı tanımış. Bu ekonomik serbestleşmede asıl kritik kararların alındığı tarih 1989 yılı, bundan oniki yıl öncesidir; ama toplamında bu, 12 Eylül’le başlayan ve Özal’la süren, yirmi yıllık bir liberalizasyon sürecidir. Ekonomi tümüyle buna göre şekillenmiş bulunuyor. Şimdi yasak koymaya kalkarsanız eğer, bütün kredileri keserler ve mevcut borçlarınızı size karşı ezici biçimde kullanırlar. Borcu ancak yeni borçla ödeyebilecek bir batağın içinde debelendiğiniz için de bunu göze alamazsınız. Siz ancak devrim yaparak ödeyecek tek kuruluş borcum yoktur diyebilirsiniz, ki bu zaten tümüyle bambaşka bir şey. Mevcut egemen sistem ve sınıf bunu yapamayacağına göre, çarkını döndürmek istiyorsa, sistemin efendilerinin belirlediği ve acımasızca dayattığı kurallara uymak zorundadır.

Bakınız, Şubat krizinin ardından, 21 Mart’ta devletin 3 küsur milyar dolar kısa vadeli borç ödemesi gerekiyordu. Bunu nasıl ödedi biliyor musunuz? Üç aylık iç borçlanma senetleri çıkardı ve %198’lik birleşik faizle piyasaya sürdü. Buna talep çok oldu gerçekten, çok iyi bir tefeci yatırımı alanıydı, devlet borç senedi verdi, karşılığında 3 katrilyon aldı. Ne yaptı o parayı? 21 Mart’ta vadesi gelmiş borçları ödedi. Yani muhtemelen bu yeni borç kağıtlarını da alan o aynı rantiyelere gerisin geri ödedi.

Müflis tüccar davranışı

Bu mekanizma işte böyle dönüyor, böyle dönmek zorunda. Ödemiyorum dediğinizde bütün bir sistem çöküyor. Bugün tartışılan en ileri alternatif konsolidasyon, yani borçların ertelenmesi ve uzun vadeli bir ödeme planına bağlanması. Bunu da sistemin adamları değil, güya ona sol, hatta sosyalizm adına muhalefet eden bazı reformist sol çevreler ile sendika bürokrasisi öneriyor.

Bu arada şunu da belirtmek gerekir. Binbir türlü yalanla gündeme getirilen özelleştirmeler de gerçekte borçların zamanında ödenmesi için bir mali kaynak yaratma yoludur devlet için. Devletin cumhuriyetle birlikte, bir taraftan halkın vergilerini kullanarak, öte taraftan orada çalıştırdığı işçileri sömürerek yarattığı KİT kuruluşları beş-on yıldır özelleştirme adı altında haraç mezat satılıyor. Telekom’u satarsak şu kadar para girecek kasaya diyorlar. Diyelim 10 milyar dolar alacaksınız. Ne için? Vadesi gelmiş ya da gelececek olan borcunuzu ödemek için. Bu, örneğin bir küçük esnafın

vadesi gelmiş borçlarını ödeyebilmesi için evini ya da arabasını satmasına benziyor. Ama evi bir kere satarsınız, ikinci kere satılacak ev yoktur. Bu devletin KİT kuruluşları için de böyledir. Onları satarak 5-10 milyar dolar bulursunuz, bu sene vadesi gelmiş borçları ödersiniz. Peki daha sonraki yıllarda ne yapacaksınız?

Bu gerçekten tam bir müflis tüccar davranışı. Özelleştirmeleri size dayatanlar, tam da sizden parasal alacakları olan o aynı emperyalist odaklar. Kim dayatıyor bunu? Size borç verenlerin uluslararası mali tahsildarı, yani IMF. IMF hem size verilen borcun tahsilatını güvenceye alıyor borç verenler payına, hem de borcunuzu ödemeniz için size mallarınızı sattırıyor, o malları da gene emperyalist tekeller ucuza kapatıyor. Böylece daha bir kârlı bir sömürü ve soygun olanağı kazanıyor. Bunlar eğer iletişim ya da enerji gibi en kritik sektörlerdeki işletmelerse eğer, böylece bir de bu açıdan emperyalizmin vesayeti altına girmiş oluyorsunuz.

Hali hazırda düzenin içinden, daha çok da reformist sol çevrelerden gelen en radikal tedbir önerisi, konsolidasyon dedikleri borç erteleme. Bu zaten iflası kabul etmek anlamına gelir. Moratoryum da deniliyor buna. Ben iflas ettim, tamam borcum borç, ama şu an ödeyemiyorum, bana orta ya da uzun vadede nefes aldırırsanız zamanla parça parça ederim demek, aslında bir kez daha celladınızın insafına teslim olmak demektir.

Üç-beş yıl önce bunu Meksika yaptı. Oturdular masaya, ABD Meksika ekonomisine 50 milyar doları verdi, ama parayı ben veriyorum, bu paranın akıbetini de ben kontrol edeceğim, dolayısıyla maliyeyi de ben yöneteceğim, dedi. Böylece Meksika ekonomisinin ve maliyesinin yönetimini bir bakıma devralıyorlar resmen. Moratoryum ilan etmek, ödeyemiyorum demek sorunu çözmiyor, sadece boynunuzdaki ip daha da sıkışmış oluyor. Sizin ekonominize bir anda 30-40 milyar dolar akıtıyorlar, ama karşılığında da ekonominize elkoyuyorlar. Aynı şeyi bir-iki yıl önce Güney Kore yaşadı, 100 milyar dolar civarında bir kredi verdiler, ama karşılığında ekonominin yönetimini devraldılar denebilir. Şu günlerde bu ülkenin en büyük tekeli, yıllık 50 milyar doları aşkın cirolu Daewoo’yu, emperyalist ABD tekelleri kendi mülkiyetine geçiriyor.

Kaldı ki, emperyalistlerin Türkiye’ye değil 100 ya da 50 milyar dolar vermek, 10 milyar dolar bile vereceği yok. Meksika’da Amerikan tekellerinin çok geniş yatırımları var. Ekonominin çökmesi, o yatırımların da çökmesi anlamına gelirdi. ABD’nin o kadar büyük bir meblağı vermesinin gerisinde tam da bu var. Türkiye’de ise Amerikan tekellerinin sanıldığı kadar doğrudan yatırımı yok, Avrupalı emperyalistlerin yatırımları çok daha fazla. Türkiye’nin Amerikan bağımlılığı Amerikan tekellerinin Türkiye’ye çok yatırım yapmasından gelmiyor. Devlet olarak bağımlıyız, askeri olarak bağımlıyız, 120 milyar doları bulan dış borcun büyük bölümü üzerinden bağımlıyız. Ve bunun içindir ki herşeyimizi fiilen yönetiyorlar. IMF ve Dünya Bankası resmi planda uluslararası kuruluşlar, ama gerçekte, sadece mekanlarıyla değil işleyişleriyle de Amerikan devletinin ve mali sermayesinin tam denetimindeki kuruluşlar bunlar. ABD’ye iliklerine kadar bağımlılığı tüm bunlar üzerinden düşüneceksiniz. Ama bu yine de ABD’nin size kredi olarak kesenin ağzını açmasına yetmiyor. Bunun için Meksika’ya benzer türden zorlayıcı ekonomik nedenler yok. Siyasi nedenlerle bu krediler açılabilir ama, karşılığında ekonominize tümünden el koymakla kalmazlar, daha size bir de iç ve dış politikada çok ağır koşulları dayatırlar, ki bunun üzerinde daha önce de durmuştum.

(Devam edecek...)

AÜ Cebeci Kampüsü'nde anma..**“Devrim şehitleri
ölümsüzdür!”**

19 Aralık katliamının ardından Ölüm Orucu Direnişi'nin dışarıdaki ayağının kırılmasıyla, sermaye devleti tutsaklara yönelik saldırılarını süreklileştirdi. Direnişin 153. gününde Cengiz Soydaş'ın şehit düşmesi, yaşanan dağınıklığa nispeten son verdi.

Sermaye devleti katliamcı geleneğini 30 Mart 1972'de Kızıldere'de, THKP-C ve THKO önder ve kadrolarını katlederek de göstermişti. Mahirler siper yoldaşlığının bir göstergesi olarak Denizler'in idamını önlemeye çalışmış, ancak kendileri de katledilmişlerdir. Aynı devlet şimdi Ölüm Orucu direnişçilerine saldırıyor, bir kez daha devrimci hareketi tasfiyeye girişiyor. Biz de gerek Kızıldere şehitlerini anmak, gerekse Ölüm Orucu Direnişi'ni sahiplenmek için Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde bir anma düzenledik.

Anmayı Ekim Gençliği, Özgür Gençlik, TÖDEF, Yeni Demokrat Gençlik ve Kaldıraç düzenledi. Duyuru amacıyla hazırlanan afişler okullara asıldı. “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” yazılı pankartın arkasında yerimizi alıp sloganlarla yürüyüşe başladık. Eğitim Fakültesi önüne geldiğimizde kalabalık bir polis grubunun bizi beklediğini gördük. Oraya vardığımızda çok sayıda kamerayla çekim yapmaya başladılar.

Biz planladığımız şekilde saygı duruşuyla eyleme başladık. Ardından Kızıldere'yi anlatan bir oyun oynandı. Marşların söylenmesinin ardından sloganlarla Hukuk Fakültesi'ne yürünerek eylem bitirildi. Daha sonra Hukuk Fakültesi'nde geniş katılımlı bir tartışma ve süreç değerlendirmesi yapıldı.

Anma sırasında, “Yaşasın Ölüm Orucu

Direnşimiz!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Cengiz Soydaş ölümsüzdür!”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!”, “Yaşasın siper yoldaşlığı!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı. Gerek polisin yoğun baskısı gerekse bazı devrimci, reformist ve yurtseverler güçlerin anmaya ve sürece duyarsız kalmaları katılımı azalttı. Bu çevreler sağda solda oturup bizi izlemeyi tercih ettiler. Yapılan eylem, süreci karşılamaktan uzak olsa da, ileri doğru atılmış bir adım olması ve polisin ortamı terörize etmesine karşın kararlı bir duruş sergilenmesi bakımından olumluydu.

Ekim Gençliği/Ankara

ALGP'nin 14 Nisan eylemine çağrı bildirisi:**Kaybedecek neyin kaldı!**

Yaşadığımız bu düzen her birimizden bir şeyler alıp götürüyor. O kadar büyük ki saldırının boyutu, daha sen doğmamışken yaşamının şekli ve imkanları saptanıyor. Sen daha ilköğretimdeyken, üniversite hayalleriyle dolaşırken, okuma hakkın, o çok istediğin okuma şansın elinden alınıyor. Susuyorsun!

Bir avuç azınlığın elinde olan ülkemizde insanlarımız açlık ve sefalet içinde yaşıyor, bir de sırtımıza kendi yarattıkları krizin faturası yükleniyor. Kapitalizm son kriz batağından, daha da ağır koşulları işçi, emekçilere dayatarak çıkmaya çalışıyor. Susuyorsun!

Şu anda lisedesin, belki herşeyden uzak görüyorsun kendini. Sadece üniversite, aşk ve gezmek önemli senin için. Oysa sen bunlarla uğraşırken çevrende neler oluyor haberdar mısın? Onurumuz olan devrimci tutsaklar insanlık dışı uygulamalar sonucu yine insanlık dışı yerlere (F tipi denilen ölüm odalarına) kapatılıyorlar. Onlar sen biraz daha rahat okuyasın, düşünesin ve yaşayasın diye oradalar.

Bütün bu olumsuzlukları değiştirmek senin elinde. Üzerine sınıksız örülen duvarları yıkmak, yarınlara sahip çıkmak seninle mümkün. Haklısın, içinde yaşadığımız, yetiştirildiğimiz “bireyci” düşünce ortamı seni insanca bir yaşam idealinden uzaklaştırdı. Kişisel çıkar çemberlerinin ötesindeki idealler seni fazla ilgilendirmiyor. Ama unutma ki, bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın zihniyeti kalkıyor ortadan. Artık düzenin dokunmadığı, olumsuz varlığını hissettirmede bir şey yok. Unutma, sorunlardan kaçarak kur-tu-la-maz-sın!

Gün artık susmayı kabul etmeyecek kadar hızlı ve zorlu geçiyor. Bulunduğun yerden bunları, yapılan bu haksızlıkları düzeltmen mümkün olamaz. Çözümün bir parçası olmak için örgütlü mücadelede birleşmen şart. Başka bir ülke bulamazsın. Zaman hızlı akıyor, her geçen gün senin yarınlardan, o güvenle baktığın yarınlardan bir şeyler alıp götürüyor. Geç kalmış

**Zonguldak Karaelmas
Üniversitesi'nde
yemek boykotu**

3 Nisan 2001 Salı günü, yemek fiyatlarının %100 oranında artırılmasını, kalitesiz çıkartılmasını ve yemekhanenin temizlik koşullarının sağlıksızlığını protesto etmek amacıyla, ZKÜ öğrencileri olarak yemek boykotu başlattık. Boykotun bir gün öncesinde çıkarttığımız çağrı metinlerini en geniş şekilde dağıttık ve belli noktalara astık. Boykot günü kararlaştırdığımız gibi toplu olarak yemekhaneye çıktık ve alkışlı protesto eşliğinde yemekhaneyi terkedip kantine kadar yürüdük. Burada öğrencileri boykota çağıran bir konuşmanın ardından alkışlarla eylemimizi bitirdik.

Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı. Bu beklentimizin üzerinde idi. ZKÜ yıllar sonra ilk kez böyle bir eyleme sahne oldu.

ZKÜ'den bir EG okuru

Boykota çağrı metninden...**Sensiz bir kişi eksikiz!
Katıl değiştirelim!**

Hepinizin bildiği gibi, yemekhanemizde çıkan yemeklerin kalitesinin düşük olmasının yanında yemekhane temizliğine özen gösterilmemektedir. Tüm bunlar yemekhanemizin 4 yıl önce özelleştirilmesinin bir sonucudur. Yemekhanemizin özelleştirilmesi, sorunlarımızı çözmekten öte daha da ağırlaştırmıştır.

Yemekhane ile ilgili taleplerimizin yer aldığı 800 kadar dilekçeyi Sağlık Kültür Daire Başkanlığı'na iletmemize rağmen, bu konuda herhangi bir adım atılmamıştır. Farklı üniversitelerdeki yemek fiyatlarının da yer aldığı yazılar okulumuza asılarak yemek fiyatları meşru gösterilmeye çalışılmıştır. Yazıyı hazırlayanlar diğer üniversitelerdeki yemek fiyatlarının yeni uygulamaya konulduğunu ve buna karşı öğrencilerin halen yemek boykotu yaptığını sanırsız gözden geçiriyorlar. (...)

değilsin, gel sahip çık geleceğine. İzin verme aydınlık yarınlara karartılmasına. Gördük ki, ertelenen sevdaların bedelini ödemiyor yaşam. O zaman; şimdi sınıksız tutup yüreğimizi bir kez daha, kaybetmemek için geleceğimizi, suskunluğumuzu bozmanın zamanı gelmedi mi?

**Geleceğimize sahip çıkmak için sokağa, eyleme!
Krizin faturasını ödememek için birleşik
mücadeleye!**

14 Nisan'da alanlara!

Ankara Liseli Gençlik Platformu

Kayseri’de 30 bin kişilik esnaf eylemi...

Polis barikatı aşılılarak meydana çıkıldı

Gittikçe derinleşen kriz, ülke genelinde olduğu gibi Kayseri’de de esnafın sokağa çıkmasına sebep oldu. Esnafın çıkarlarını savunmak amacıyla kurulan KESOB (Kayseri Esnaf Sanatkarlar Odası), eylem yapmaya hiç niyeti olmamasına rağmen, esnafın yoğun basıncı ve zorlamasıyla, istemeyerek de olsa miting kararı almaya mecbur oldu.

Valilik’ten alınan izin ardından, esnafın öfkesini gören başta KESOB yöneticileri olmak üzere valilik, emniyet müdürü ve bazı idari birim sorumluları, esnafın sağduyulu olmaları,

kışkırtmalara kapılmamaları, “terör” örgütü mensuplarının aralarına sızmalarına müsaade etmemeleri yönünde açıklamalarda bulunmaya başladılar. Çünkü yıllardır şovenizm ve milliyetçiliğin taraftarı bir kitle haline getirilen Kayseri esnafı, bu defa bir polisin, bir askerin cenazesi için değil, onları yıkıma sürükleyen, açlığa mahkum eden sermayenin yarattığı krize karşı kendi haklı istemleri için sokağa çıkıyordu. Yıllardır milliyetçi-şoven gösterilerde militanlaştırılan Kayseri esnafının kitleselliği ve kararlılığı, sermayenin temsilcilerini korku ve paniğe sürüklüyordu. Esnaf eyleminin, fırlatılan bumerang gibi geriye dönüp kendilerini vurabileceğini çok iyi biliyorlardı. Bu nedenle esnaf eylemini kontrol altına alabilmek, açığa çıkacak sert tepkiyi önleyebilmek için, yerel gazete ve televizyonlara demeç üstüne demeç veriyorlardı.

Korktukları başlarına geldi. Şehrin dışında bir güzergahta miting yapılmasını istemişlerdi. Cumartesi saat 13:00’te Veterinerlik Fakültesi’nin önünde biriken kalabalık 30 bine yaklaşmış, mitingin başlamasının beklendiği bir anda “meydana, meydana!” sloganlarının atılmasıyla fırlamış ok gibi yönünü şehir meydanına dönüp yürümeye başlamıştı. Polisin engelleme çabaları boşa çıkarıldı, onbinlerce kitle yığın halinde meydanın yolunu tuttu.

“Ya allah bismillah allahu ekber!” sloganıyla Emek Köprüsü’ne yönelen esnafın önü panzer ve çevik kuvvet polislerince kesildi. “Hükümet istifa!” sloganı peşpeşe atıldı. Slogan üretmekte zorlanan esnaf, atılan “Yaşasın esnaf dayanışması!” sloganını gür ve kitlesel bir biçimde atmaya başladı. Köprü üzerinde, çevik kuvvet ekipleri, emniyet müdürleri ve esnaf odaları başkanları esnafı geriye döndürmeye çalıştılar. Bu tavra ıslık ve yuhalamalarla yanıt veren esnaf, meydana gitmek için ne kadar ısrarlı olduklarını göstermiş oldular. Panzerin üzerine çıkan ve esnafa telkinde bulunan herkes

yuhalandı ve konuşturulmadı.

Polis, KESOB Başkanı Mustafa Alan’ı son bir umutla panzerin üzerine çıkardı. Fakat bu da işe yaramadı ve aynı tepki bir kez daha gösterildi. O sırada atılan “Başkan bizlere ihanet etme!” sloganı bütün esnaf tarafından gür ve uzun bir süre atıldı. Polis ve esnaf arasında geçen arbede, “Esnafa değil hortumcuya barikat!” sloganıyla sona erdi. Çevik kuvvet, esnafın öfke ve kararlılığı karşısında daha fazla dayanamadı ve barikatı kaldırdı.

Emek köprüsünden aşağı sel gibi akanlardan bazıları, polisin barikatı açmasıyla “Esnaf-polis elele” sloganı atıldı. Ancak bir süre sonra çevik kuvvet, bu sefer Emek Kavşağı’na barikat kurdu ve göstericilerin şehir meydanına gitmesine engel olmaya çalıştı. Bu tavır karşısında esnaf “Meydan, meydan!” sloganlarını bir kez daha haykırdı. Trafik felç oldu.

Tansiyonu gittikçe artan eylem karşısında Emniyet Müdürü kitleyi dağıtmak için emir verdi. Emir üzerine panzer hareketlenmeye, çevik kuvvet esnafa saldırarak coplamaya başladı. Bunun üzerine hep bir ağızdan “Esnafa uzanan eller kırılсын!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!” sloganları atıldı.

Panzer taş yağmuruna tutulurken, önceki esnaf polisle çatışmaya başladı. Esnafın öfke ve tepkisi karşısında polis geri çekildi. Barikatı kaldırmadı, ancak göstericilerin barikatın sağından solundan meydana akmasına da göz yumdu. Gösteriler bir müddet daha devam etti.

Esnafın taşıdığı dövizlerde; “Size güvenimiz yok”, “Artık uyandık”, “Sömürgecilere esnaf yenilmeyecek”, “Sırtımızdan inin artık”, “Ecevit=kıtlık”, “Demokraside çare tükenmez, tükenen Ecevit”, “Bu kavga ekmek kavgası”, “Yolun sonu göründü defolun”, “Birileri size haddinizi bildirecek” vb. şiarlar yer alıyordu. Eylemde ağırlıklı olarak, “Ecevit ölecek, millet gülecek!”, “Hükümet istifa!” gibi sloganlar atıldı.

Organizasyon yetersizliğinden dolayı kitleye seslenecek, onları toparlayacak bir tek araç ve ses cihazı yoktu. Meydanda sönümlenen eylem sonrası dağılmaya başlayan kitleye polis saldırdı ve onbir kişiyi gözaltına aldı.

Yıllardır şoven milliyetçilikle zehirlenen, faşizmin kitle tabanına dönüştürülen esnafın, mülksüzleşmeye karşı gösterdikleri tepkinin ve direnmenin özüne sahip çıkmak devrimci bir yaklaşım olmaz kuşkusuz. Ancak egemen sınıfların kitle tabanını kaybetmesi ve ayaklarının altındaki toprağın akıp gitmesi bakımından, esnaf eylemlerine karşı sermayenin korku ve kaygısı, emekçilerin

Kırşehir’de esnafın öfkesi tüm oyunlara rağmen dizginlenemedi:

“İMF defol, bu memleket bizim!”

Sermayenin krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetirme saldırısına karşı tepkiler giderek artıyor. Ülke genelinde esnaf ve emekçi köylülüğün başlatmış olduğu eylem dalgası, Ankara’nın göbeğinde ve birçok şehirde asker, polis ve oda başkanlarıyla engellenmeye çalışıldı. Yüzlerce gözaltı, tutuklama ve yaralanmalara rağmen, polisle çatışmalara giren emekçiler haklı taleplerini kararlılıkla savundular.

Kırşehir’de de Esnaf ve Sanatkarlar Odası öncülüğünde Çarşamba günü bir miting gerçekleştirildi. Bu mitingin bazı odalar tarafından “izin alalım yaparız” söylemleri, karşılığını daha ilerici oda yöneticileri tarafından “izinli-izinsiz, kesinlikle alana çıkacağız” söylemiyle buldu. İl genelinde yapılan çağrılar üzerinden saat 14:00’de başlaması planlanan eylem, saat 11:00’de esnafın toplanıp kortejler oluşturarak yürüyüşe geçmesiyle çok önceden başlamış oldu.

Terme Caddesi’nden şehir merkezine doğru harekete geçilerek Ahi Meydanı’nda toplanıldı. Başlangıçta 2 bin civarında olan kitle, alanda 5 bini buldu. Çiçekdağı, Kaman, Özbağ gibi ilçe merkezlerinden de katılımın olduğu mitinge Ziraat Odaları, Şoförler Odası, Bakkallar Odası, Petlas işçileri ve Belediye işçileri katıldılar.

Mitingin başlangıcından bitimine kadar en dikkati çeken kortej, attıkları slogan ve disiplini açısından “Petlas İşçileri/Petrol-İş” pankartıyla katılan Petlas işçileriydi. Yürüyüş boyunca ve miting alanında “Hükümet istifa!”, “İMF defol!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!”, “Halkımız saflara!”, “Petlas-esnaf elele!”, “Kırşehir uyuma Petlas’ına sahip çık!”, “İMF defol bu memleket bizim!” sloganları sıkça atıldı.

Esnaf ve Sanatkarlar Odası Başkanı’nın (ki kendisi MHP’lidir) kitleye talepler ve istekler içerikli konuşmasının yanısıra mitinge katkılarından dolayı Vali ve Emniyet teşkilatına teşekkür etmesi üzerine yuhalamaların arkası kesilmedi. Daha başlangıçtan itibaren “oyuna gelmeyin, sakın olun, provakatörleri aranızda almayın, taleplerimiz Ankara’ya ulaştı” uyarıları, sermaye uşağı bu faşist oda başkanı tarafından dile getirildi. Canı yanan esnaf, Kırşehir Esnaf Odası Başkanı’nın bu söylemlerini nefretle kınayıp yuhalayarak tepkilerini ortaya koydular. Miting süresinin bitmemiş olmasına rağmen mitingin bittiği bildirildi.

Kırşehir esnafı ve emekçileri faşist oda başkanına tepkisini Ankara-Kayseri asfaltına doğru yürüyüşe geçerek gösterdi. Şehir merkezine gelindiğinde polis barikatıyla karşılaşıldı. Esnafın kararlılığı bu barikatı aştı ve meydana “İMF defol, bu memleket bizim!” sloganlarıyla yolu trafiğe kapattılar. Polis müdahalesiyle dağıtılamayan kitlenin eylemi, sendika ve oda yöneticilerinin girişimiyle sonlandırıldı.

İzmir'de esnaf mitingine 60 bin kişi katıldı

Diğer illerde olduğu gibi İzmir'de de esnaf ve zanaatkarlar odası tarafından bir miting örgütlendi. Taban basıncı sonucu örgütlenen mitinge, esnaflar %90 oranında kepenk kapatarak kitlesel bir şekilde katıldılar. Eyleme yaklaşık 60 bin kişi katıldı.

Konuşma yapmak için kürsüye çağrılan eski DYP milletvekili ve il başkanı olan İzmir Odalar Birliği Başkanı Cemal Tercan, esnaf tarafından "Cemal dışarı esnaf içeri", "Hortumcu Cemal alanı terket!" sloganları

atılarak ve yuhalanarak konuşturulmadı. Kürsüden klasik söylemlerle, "sesimizi duymazlarsa, gerekirse Ankara'ya gideriz" denildi.

Mitingin belirlenen saatten önce bitirilmesi için yapılan anonslara rağmen, esnaflar bu çağrıya uymadı. Tekrar caddeye çıkarak Konak istikametine doğru sloganlarla yürümeye başladılar. Konak Vapur İskelesi yönünden Konak Meydanı'na giren ve sayısı 2 bini civarı olan esnaf, valiliğe doğru yürüyüşe geçti.

Yürüyüşçüler valilik önünde robokoplar ve çevik kuvvet tarafından barikat kurularak durduruldu. Bir süre burada slogan atan kitle daha sonra dağıldı. Miting ve yürüyüş boyunca Türk bayrakları taşındı, yer yer İstiklal Marşı okundu.

Atılan sloganlar: "Ecevit müzeyi!", "Ecevit huzurevine!", "Hükümet istifa!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Kahrolsun IMF!", "Suçlu IMF, IMF'ye hayır!", "Sustuk sustuk, sıra bize geldi!" vb. Açılan dövizler: "1 Dolar=Yılmaz-Bahçeli-Ecevit-Derviş, 80 Dolar=Asgari ücret!" "Bankalar esnafı soydu, bankaları da hortumcular soydu!", "Derviş evine, Ecevit huzurevine!"

Açılan pankartlar: "550 değil 1500 milletvekili olsun, 36 değil 136 bakan olsun. Yardımcıları da cabası. Açız biz! Açız, aç!..."

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Esenyurt'ta esnaf eylemine 500 kişi katıldı...

"Susma sustukça sıra sana gelecek!"

Türkiye'nin dört bir yanında yapılan protesto ve gösterilerin bir benzeri de Esenyurt'ta yaşandı. Eylem öncesi birçok esnafla görüştük. Yapılacak bir protesto eylemine çok olumlu baktıklarını ve böyle bir eylemi beklediklerini söylediler.

Bunun üzerine çalışmalarımızı yoğunlaştırdık. Eylemin Pazar günün yapılmasının, esnaf dışındaki işçi-emekçilerin katılımını arttıracığından hareketle, o gün gerçekleştirme kararı aldık. Daha sonra Tabela, Balık yolu ve Bulut'taki esnaflarla görüştük. Ayrıca 600 el ilanı çıkartıp, esnaflara dağıttık. "Krizin faturası kapitalistlere!", "IMF uşağı hükümet istifa!", "IMF-TÜSIAD programlarına hayır!", "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!" vb. 50 adet döviz hazırladık.

Eylem Pazar günü yapılması, Depo Kapalı Caddesi'nde başlatılması ve Köyiçi'ne kadar yürünmesi biçiminde kararlaştırıldı. Esnaf eyleme, "Ecevit huzurevine, Derviş Amerika'ya!" dövizleriyle katıldılar. Ayrıca esnaf cenazesini simgeleyen tabut taşındı.

Eylem, saat 12:00'de Depo Kapalı Caddesi'nde başladı. "IMF uşağı hükümet istifa!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Suskun toplum istemiyoruz!", "Halkımız saflara", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atılarak, ana cadde trafiğe kesildi ve Köyiçi'ne doğru yürüyüşe geçildi.

Eylem başlangıcında kitle 500 kişiye yaklaşıyordu. Ama cadde trafiğe kapatılınca kitlede dağılma yaşandı, bu sayı yarıya indi. Kısa bir süre sonra jandarma geldi. Jandarmanın gelmesiyle dağılma hızlandı. Kitlenin dağılmasını önlemeye çalışanlar gözaltına alındı. Bunun üzerine geri dönülüp, Parseller'e doğru yürüyüşe geçildi. Jandarmanın tekrar müdahale etmesiyle kitle ara sokaklara doğru slogan atarak dağıldı. Eylem bir süre ara sokaklarda devam ettikten sonra bitti. Toplam 18 kişi gözaltına alındı.

SY Kızıl Bayrak/Esenyurt

Esnaf eylemlerinden...

* İstanbul'da Kartal ve Bayrampaşa ilçelerinde binlerce esnaf, kırmızı kart göstererek hükümeti protesto etti. 7 Nisan günü Şirinevler'de "Hükümet istifa!", "Kahrolsun IMF" sloganı atarak yürüyen kitle polis barikatıyla karşılaştı. Kitle burada hükümeti yuhlayarak Fetih Caddesi'ne geri döndü.

* Kartal, Cevizli Çınar Caddesi'nde toplanan yaklaşık 300 kişi hükümet karşıtı sloganlar atarak yürüdü. Yapılan açıklamada hükümetin bir an önce istifa etmesi istendi.

* Bayrampaşa Numune Caddesi üzerinde toplanan bir grup esnaf, hükümeti protesto etti. Kapalıçarşı içinde yapılan konuşmada, ekonomik krizin temelinde siyasi kirlenme, sosyal zedelenme ve ahlaki yozlaşmanın olduğu belirtildi.

* Gazi Mahallesi esnafı 8 Nisan günü Gaziosmanpaşa'daki İstiklal Caddesi'nde toplanıp İsmetpaşa Caddesi boyunca yürüdü. Eyleme 1500 kişi katıldı ve İsmetpaşa Caddesi sonunda oturma eylemi yapıldı. Hükümet ve Kemal Derviş protesto edildi. "IMF emrediyor, Türkiye uyguluyor!", "Esnafın öfkesi hükümetin beynine patlayacak!", "Derviş yalancı, hükümet talancı!" yazılı dövizler taşındı. Ayrıca "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Esnafız haklıyız, sömürüye karşıyız!" sloganları atıldı.

* Gaziosmanpaşa Karayolları Mahallesi'nde ise yaklaşık 300 esnaf, "Ne IMF, ne Derviş, inadına direniş!" dövizleriyle Abdi İpekçi Caddesi boyunca yürüyerek Karayolları Çocuk Parkı'nda toplandı. "Hükümet, ihtiyacı olan milyarlarca doları, ek vergiler ve zamlarla halktan değil, eğer cesareti varsa halkı soyan banka hortumcularından alsın" şeklinde açıklama yapıldı.

* Eyüp'te Fahri Korutürk Caddesi üzerinde toplanan esnaf sloganlar atarak hükümeti protesto etti.

* Gedikpaşa esnafı "Hükümet istifa!", "Vatandaş uyuma, kurda kuşa yem olma!" sloganları attı.

* Esenler Yüzyıl Mahallesi'nde 3 bin esnaf TEM otoyolunu trafiğe kapattı. Daha sonra Mahmutbey TEM bağlantı yolunda toplandı.

* Bahçelievler'de 200 kişinin katıldığı eyleme semt sakinleri de destek verdi.

* Sarıgazi Meydanı'nda toplanan esnaflar Demokrasi Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Jandarmanın geniş güvenlik önlemi aldığı eylemde hükümet karşıtı sloganlar atıldı.

* Pendik'te bir grup esnaf hükümet aleyhine slogan atarak çarşı bölgesinde yürüyüş yaptı.

* Haznedar'da 100 kadar esnafın başlattığı eylem 300'e ulaştı. Basın açıklaması yapıldıktan sonra dağıldı.

* Unkapanı, İstanbul Manifaturacılar Çarşısı (İMÇ) esnafı 1. Blok'ta, "Hortumcuya müjde, İMÇ Bank açıldı!", "IMF'ye değil, İMÇ'ye bak!", "Türküm, açım!" yazılı dövizler taşıdı.

* Denizli'de 5 bin kişinin katılımıyla eylem yapıldı.

* Maraş'ta çiftçiler traktörleriyle 10 bin kişilik konvoy oluşturdular. Çiftçilerin Valilik önünde yaptığı eyleme esnaf da destek verdi.

* Batman'daki esnaflar 6 Nisan Cuma günü işyerlerine 'Kriz yüzünden satılık' ilanları asarak hükümeti protesto ettiler.

* Urfa'nın Siverek ilçesinde esnaf kepenk kapattı. 300 kişi yürüyüşe geçti.

* Adana'da, Kocavezi İş Merkezi önünde toplanan bir grup esnaf sebze ve meyveleri yerlere dökerek, hükümeti protesto etti.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği

Deniz Ümit

“3 günlük işçi elini tornaya kaptırdı”

“Yozgat’ta kömür ocağında grizu patlaması: 40 işçi öldü”

“Bursa’da elektrik akımına kapılan 3 işçi öldü”

“Gebze’de boya fabrikasında yangın”

“Zonguldak’ta kömür ocağında göçük: 2 işçi öldü”

Tuzla tersanesinde tanker patlaması, İstanbul’da ilaç fabrikasında patlama ve bunlara benzer birçok iş kazası haberleri... Ne yazık ki, basında okumaya alışmak zorunda kaldığımız ve birçoğumuzun da hergün bunlara benzer risklerle içiçe çalışmak zorunda olduğu iş kazaları gerçeği.

Ağır çalışma koşullarında ve uzun çalışma saatleri boyunca çalışan işçilerin aslında en doğal hakkı olan işçi sağlığı ve iş güvenliği konuları, yaşadığımız kapitalist düzende hep gözardı edilir. Kapitalistin azami kâr hırsı, işçinin sağlığını gözetmeye engeldir. Ancak iş kazaları ve meslek hastalıkları nedeniyle ölümlerin ve sakat kalmaların çoğalması, kaçınılmaz olarak bu soruna ilgi göstermeyi getirmiştir. Ne var ki, sermaye sınıfının konuya ilgisi, iş kazaları sonucu işgünü ve maddi kayıpları nedeniyle olmuş, bu mantık çerçevesinde alınan “önlemler” işçinin “sağlığında” bir değişiklik yapmamıştır. Üretimdeki işçilerin yönetimde olmadığı bir düzende de bunun böyle devam edeceği açıktır.

Dünya Sağlık Örgütü (WHO) tarafından sağlık kavramı, bedence, ruhça ve sosyal bakımdan tam bir iyilik hali olarak tanımlanmaktadır. WHO’nun işçi sağlığı tanımı ise şöyledir: “Çalışanların bedensel ve ruhsal iyilik durumlarının sürekli olarak en üst seviyede tutulması, iş yerindeki sağlığa zararlı faktörlerin etkisizleştirilmesi, buna yönelik korunma tedbirlerinin alınması, kişinin bedensel ve ruhsal yeteneklerine uygun işlerde çalıştırılması için insana, insanın işe uyumunun sağlanmasıdır.”

Her 6 dakikada bir iş kazasının olduğu, her 6 saatte bir işçinin öldüğü, her 2.5 saatte bir işçinin sürekli iş

göremez halde sakat kaldığı bu ülkede, Türkiye’de, biz işçilerin bu tanımlamaya ne kadar uzak olduğumuz da açık ve acı bir gerçektir.

WHO’nun iş kazası tanımıysa şöyledir: “Önceden planlanmamış, çoğu zaman kişisel yaralanmalara, makinelerin, araç ve gereçlerin zarara uğramasına, üretimin bir süre durmasına yol açan olaydır.”

İsminin içinde “sağlık” geçen bir örgütün tanımında, işçinin kazadan kaynaklı rahatsızlığından çok, makinaların zarara uğraması ve üretimin durmasının üzerinde durması, bizlere soruna nasıl yaklaşmamız gerektiğini de göstermektedir. WHO gibi emperyalizmin denetimindeki burjuva kuruluşların yaklaşımları, elbette hizmet ettikleri sermaye sınıfının çıkarlarına uygun olacaktır. Bu nedenle, sınıflı toplum gerçeğini gözeterek soruna yaklaşmalı, sınıf mücadelesi perspektifini yitirmemelidir.

İş kazası ile ilgili bir diğer tanım, iş kazası ve iş güvenliği ansiklopedisinde şöyle yapılmaktadır:

“Belirli bir zarara ya da yaralanmaya neden olan beklenmeyen ve önceden planlanmamış bir olaydır.”

506 sayılı Sosyal Sigortalar Kanunu’nun 11. maddesine göre iş kazası ve meslek hastalığı tanımlaması ise şöyledir:

“İş kazası aşağıdaki hal ve durumlardan birinde meydana gelen ve sigortalıyı hemen veya sonradan bedence veya ruhça arızaya uğratan olaydır.

a) Sigortalının işyerinde bulunduğu sırada,

b) İşveren tarafından yürütülmekte olan iş dolayısıyla,

c) Sigortalının işveren tarafından görev ile başka yere gönderilmesi yüzünden asıl işini yapmaksızın geçen zamanlarda,

d) Emzikli kadın sigortalının çocuğuna süt vermek için ayrılan zamanlarda,

e) Sigortalıların, işverene sağlanan bir taşıtla işin yapıldığı yere toplu olarak götürülüp getirilmeleri sırasında.”

Meslek hastalığı tanımıysa şöyle yapılmaktadır:

“Sigortalının çalıştırıldığı işin niteliğine göre tekrarlanan bir sebeple veya işin yürütüm şartları yüzünden uğradığı geçici veya sürekli hastalık, sakatlık veya ruhi arıza halleridir.”

Hangi hastalıkların meslek hastalığı kabul edileceği ve bu hastalıkların işten en geç ne kadar zaman sonra ortaya çıkması halinde o işten kaynaklı olabileceği, sosyal sigorta sağlık işlemleri tüzüğünde belirtilmiştir. Meslek hastalıkları 5 grupta toplanmaktadır:

- Kimyasal maddelerle oluşan meslek hastalıkları
- Mesleki deri hastalıkları
- Pnömokonyazlar (mesleki akciğer hastalıkları) ve diğer mesleki solunum sistemi hastalıkları
- Mesleki bulaşıcı hastalıklar
- Fiziki etkenlerle oluşan meslek hastalıkları

Meslek hastalıkları, işçi sağlığı olgusunun sadece iş kazaları olarak algılanması nedeniyle gereken ilgiyi geç bulmuştur. 1946 yılında kağıt üzerinde kimi çalışmalar olsa da, ancak 1964 yılında 506 sayılı kanunla kayıtlara geçebilmiştir. Meslek hastalıklarının kayıtlara girmesinde Zonguldak kömür ocaklarından kaynaklı akciğer hastalıklarının ortaya çıkması etken olmuştur.

Türkiye, meslek hastalıkları ve iş kazaları bakımından dünya ortalamasını aşmaktadır. 1999 yılının SSK verilerine göre durum şöyledir: 78 bin iş kazası olmuş, 1333 işçi ölmüş, 3407 işçi sürekli iş göremez halde sakat kalmış, 1025 işçi meslek hastalığına yakalanmıştır. SSK verilerinin işveren bildirimini olduğunu ve çoğu işverenin bildirimde bulunmadığını düşünerek, ayrıca mevcut SSK verilerinin Türkiye’nin toplam istihdamının ancak dörtte birini yansıttığı gerçeğini gözeterek, gerçek verilerin bu rakamlardan birkaç kat fazla olduğunu kabul etmek gerek.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili istemlerimiz

İş kazaları ve meslek hastalıkları önlenelirdir. Teknolojinin gelişmişliği bunu daha da olanaklı kılmıştır. Ama gerçekliğin böyle olmaması bizi şu soruya götürür: Teknoloji hangi sınıfın elinde? Teknolojiyi insanlığın hizmetine sokacak olan işçi sınıfının mı, teknolojiyi sadece kâr için kullanan sermaye sınıfının mı?

Sermaye sınıfının elinde iş kazalarını ve meslek hastalıklarını önleyebilecek ya da tedavisini yapabilecek teknik donanım vardır. Ancak bu olanaklardan işçi sınıfı yararlanamamaktadır. İşçi sınıfı sağlıksız koşullarda uzun saatler çalışmakta, iş kazaları ve meslek hastalıkları riskleriyle içiçe yaşamaktadır. İşçilerin karşılaştıkları bu sorunlar sermaye sınıfının umrunda bile değildir ve olmayacaktır da. Çünkü sermaye sınıfı sadece kârını düşünür. Onun için işçi sınıfının hak ve istemlerinin hiçbir önemi yoktur. İşçi sınıfı ancak mücadele ederek haklarını ve istemlerini elde edebilir.

Peki bizlerin işçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili talepleri nelerdir?

Yaşamımızın büyük çoğunluğunu çalışarak geçirmek zorunda olan işçilerin, uzun saatler boyu çalıştıkları işyerlerinde kimyasal, fiziksel, biyolojik, sosyal, ruhsal birçok etkenle karşı karşıya kalması

kaçınılmazdır. Çoğumuz çalışma ortamlarında kimyasal gaz ve dumanlar, tozlar solumak zorunda kalıyoruz. İş makinalarının düzenli kontrolünün yapılmadığı, koruyucu önlemler alınmadığı için makinalara el, kol ya da parmaklarımızı kaptırıyoruz. Sağlıksız içme suları ve yemekler nedeniyle sindirim sistemimiz, sürekli aynı işi yapmaktan kaynaklı sinir sistemimiz bozuluyor. Çalışma ortamında sürekli kaygı yaratacak, sinirsel gerginlik yaratacak bir sürü olayla karşılaşyoruz.

Bizler artık, daha ucuz olduğu gerekçesiyle zararlı kimyasal maddeler kullanılmasını istemiyor, gerekli koruyucu önlemlerin alınmasını ve bunun için de hiçbir maddi kaygı güdülmemesini istiyoruz. İşyerlerinde kaliteli koruyucular, beslenme uzmanı, düzenli olarak içme suyu analizi, havalandırma ölçümü istiyoruz.

Çalışanların sağlık kontrollerinin düzenli yapılmasını, işçi sağlığı ile ilgili eğitici programların verilmesini istiyoruz. Bu nedenle işyeri temsilcileri kurulu ve sendikalar tarafından sürekli denetim, işçi temsilcilerinin yönetiminde, teknik ve sağlık uzmanlarından oluşan iş müfettişliği istiyoruz.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği için sendikal örgütlenmenin önemini biliyor, sendikalaşmanın önündeki tüm engellerin kaldırılmasını istiyoruz. İş

kazaları, meslek hastalıkları, ölüm, hastalık, yaşlılık vb için tüm çalışanlara genel sigorta, sosyal sigorta kurumlarında işçi ve emekçi denetimi istiyoruz.

7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası; sağlığa zararlı ve tehlikeli işlerde azami 5 saatlik işgünü, kesintisiz 2 günlük hafta tatili ve 6 haftalık yıllık ücretli izin istiyoruz.

Fazla mesainin, zorunlu gece çalışmasının; 14 yaşın altındaki çocukların çalışmasının; kadın işçilerin ana, çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılmasının yasaklanmasını istiyoruz.

Bizler artık işyerlerimizde şu tip olaylarla karşılaşmak ya da duymak istemiyoruz:

“Sümerbank Bakırköy konfeksiyon müessesesinde çalışan 500 işçi ile fabrikanın kreşinde bakılan çok sayıda çocuk yemekte verilen tavuktan zehirlenerek hastaneye kaldırıldı.”

“Göçük altında kalan işçiyi kurtarma çalışmalarında bilinçsizce kullanılan dozer işçinin kafasını kopardı.”

“Edirne Uzunköprü maden ocağındaki göçükte 16 yaşındaki bir işçi öldü.”

“Denizli Çivril’de maden ocağında 5 işçi metan zehirlenmesinden öldü.”

(İş kazaları haberleri, Petrol-İş yıllığından ‘87 ve 95-96 yıllarından derlenmiştir.)

İşçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili kısa tarihçe

Osmanlı döneminde iş güvenliği ve işçi sağlığı

Konuyla ilgili ilk yasal düzenleme 1865 yılında "Dilaver Paşa Nizamnamesi" ile olmuştur. O dönemde askeri amaçlı üretimde, kömür ve diğer madenlerde, demiryollarında, tütün işletmelerinde işçiler istihdam edilmekteydi. Günde 16 saat çalışma koşulları, kadın ve çocukların ağır işlerde çalışması, kömür ocaklarında çalışanlarda meslek hastalıklarının artışı, iş kazalarının çokluğu, penceresiz barakalarda ve çok kötü beslenme koşullarında çalışma nedeniyle akciğer hastalıklarında artış vb., konuya ilgi göstermeyi getirmiştir. 1850'lerde iş güvenliği ve işçi sağlığı çalışmaları başlamış olmakla birlikte, ancak üretimdeki düşüşle nedeniyle konuya eğilme ihtiyacı duyulmuştur.

Dilaver Paşa Tüzüğü, Ereğli ve Zonguldak kömür ocaklarında çalışan işçilerin dinlenme, tatil zamanları, barınma yerleri, çalışma saatleri ve ücret gibi konularla ilgili bir tüzüktür. İşçilerin 10 saatten fazla çalışmalarını öngören bu tüzükte, işten çıkmalardan önce işçiye haber vermek, yatacak yer vermek, iki vardiya halinde çalışmak gibi hükümler yer almaktadır. Ne var ki, bu tüzük padişah tarafından onaylanmamıştır.

1869 yılındaysa, "Maddin Nizamnamesi", yani maden tüzüğü çıkmış, tüm madenlerde çalışan işçilerin güvenliği tüzükte belirtilmiş ve o devirde yürürlükte olan "zorunlu çalışma" kaldırılmış, iş kazalarına tazminat verilmesi öngörülmüştür. İşyerlerine doktor bulundurma zorunluluğuna eczacı bulundurma eklenmiştir. Bu tüzüğe de hiçbir işveren uymamıştır.

Osmanlı döneminde işçilerin grev nedenleri arasında genellikle ödenmeyen ücretler, ücret artışı, çalışma saatlerinin belirlenmesi, ücretli yıllık izin ve ücretli hafta tatilleri gibi istemlerin yanında, sağlıklı çalışma ortamı ve koşulları gibi talepler de vardır. Bir örnek olarak Kavala Tütün Rejisi işçilerini verebiliriz: Tütün işçileri, daha iyi bir havalandırma tertibatı, temiz içme suyu, tükürük hokkaları gibi istemlerin yanında, tuvaletlerde tadilat ve temizliğin yapılması, atölyede çalışan işçi sayısının belli bir sınırdan tutulması gibi istemlerle grev yapmışlardır.

Yine aynı dönemde Anadolu Demiryolu işçilerinin greve gitme nedenleri arasında, kendileri ve aileleri için ücretsiz sağlık hizmeti, hastalık veya kaza halinde ücretlerin düzenli ödenmesi gibi talepler vardır. (1)

Cumhuriyet döneminde iş güvenliği ve işçi sağlığı

Cumhuriyet döneminde de işçilerin grev nedenleri arasında işçi sağlığı ve iş güvenliği konusu önemli bir yer tutmaktadır. Dönemin genel panoraması şöyle verilebilir: 1923 yılı 1 Mayıs'ında Ankara'ya meclise yürüyen işçiler, İzmir İktisat Kongresi'nde kabul edilmeyen talepleri ileri sürmüşlerdir. Sağlık sigortası, 8 saatlik iş günü, hafta tatili, 1 Mayıs'ın işçi bayramı olarak kutlanması, bu taleplerden bazılarıdır. (2) 1923'ün Temmuz-Ağustos aylarında, Zonguldak ve Ereğli'de, 12 bin maden işçisi iş güvenliği için greve gitmişlerdir.

1924 yılında, İstanbul Ortaköy tütün ambarlarında çalışan kadın işçiler, çalışma koşullarının iyileşmesi için protesto eylemi yapmışlardır. Kasım ayında, İstanbul belediye işçileri ücretli hafta tatili talebiyle bir

günlük greve gitmiş, 2 ay sonrasında ilgili kanunun tadil edilmesi, aynı hakkın tüm işçilere tanınmasını istemişlerdir.

1926 yılında, Soma-Bandırma demiryollarında çalışan 2 bin işçi, 12 bin imzalı dilekçeyle mesai saatinin uzatılmasını protesto etmişlerdir. 1927 yılında Haziran-Ağustos aylarında, Adana-Nusaybin demiryolu işçileri ücretli tatil, fazla mesai ücreti ve keyfi işten çıkarmalara karşı 20 günlük eylem yapmışlardır. Bu eylemde çıkan çatışmada işçilerden ölenler ve tutuklananlar olmuştur. 1928 yılında Adapazarı binek arabası fabrikasında çalışan işçiler ve İstanbul tekstil işçileri ücret artışı, çalışma saatlerinin kısaltılması gibi taleplerle kendiliğinden grevlere gitmişlerdir.

Osmanlı ve Cumhuriyet döneminde çıkarılan yasalar, işçi hareketini ve örgütlenmelerini engelleyen, baskıcı ve kısıtlayıcı yasalardır. Örneğin 1845 yılında çıkarılan Polis Nizamı, 1909 yılında çıkarılan Tatil-i Eşgal Kanunu, 1925 yılında çıkarılan Takrir-i Sükun Kanunu, 1926 Ceza Kanunu gibi yasalarla, işçi hareketine yönelik köklü engellemeler getirilmiştir. (3)

1936 yılında 3008 sayılı iş kanunu yürürlüğe girmiştir. Çalışma yaşamını çok yönlü düzenleme söylemiyle çıkarılan bu yasa, uygulamada asgari 10 işçisi olan işletmeler için geçerlidir. Tarım, deniz, hava taşımacılığı, kamu işletmeleri çalışanları ve belediye işçilerini ise kapsamamaktadır. Bu yasayla, grev hakkı yasaklanmış, işverene işçiyi işten atmada geniş olanak tanıyan maddeler getirilmiş, para ve hapis cezaları ile işçileri engelleyici uygulamalar konulmuştur.

İş kanununda yer alan bir takım koruyucu önlemler ise uygulamada etkisiz kalmıştır. Çeşitli sektörlerden işten atılmalar karşısında hiçbir ses çıkarılmamıştır.

2. Dünya Savaşı döneminde ise, işçilerin durumu her zamankinden daha kötüdür. Zatiye ve sıtma hastalıklarında artış olmuş, iş kazaları artmıştır. En çok iş kazası maden işkolundadır. Kazaların nedeni işçi hatasından çok, düşük kaliteli makinelerin ve alt yapı eksikliğisondur. O dönemde işçi sağlığı ve iş güvenliğine verilen önemi anlatması açısından şu örnek oldukça çarpıcıdır: Gaz kaçaklarını tespit için işçilere farelerden faydalanmaları öneriliyordu. Gaz kaçağı olursa, işçiler fare izlerini takip ederek kaçabilirlerdi!

İş kanununda yer alan işyeri teftişleri hiçbir zaman yapılamamıştır. Ama iş kanununda değişiklikler yapılarak, zorunlu mesai, günlük çalışma saatlerinin uzaması, kadın ve çocuk işçileri koruyan önlemlerin kaldırılması söz konusu olabilmektedir. 1940 yılında Milli Korunma Kanunu (MKK) çıkarılarak, işçilerin çalışma koşulları oldukça kötüleşmiştir.

MKK ile işçilere zorunlu mesai çalışması getirilmiş, ama çalışma koşullarının düzeltilmesiyle ilgili önlemler alınmamıştır (1947 yılında Zonguldak maden ocağında zorunlu çalışma kaldırılmıştır.) İşyerini terketmek para ve hapis cezasını gerektirmektedir. Yine bu kanunla, iş günü 8 saatten 11 saate çıkarılıyordu, ama gerçekte 12-13 saat çalışılıyordu. Savaş yılları olduğu için, erkekler askere alınınca, sanayide kadın ve çocuk emeğinin kullanımı artış göstermiş, bu nedenle kanunlarda kadın ve çocuk işçileri koruyan önlemlerden vazgeçilmiştir. 16 yaşın üzerindeki çocukların madenlerde çalışması, kadınlar ve 12 yaşın üzerindeki çocukların tekstil sanayisinde gündüz ve gece vardiyasında çalışmaları yaygınlaşmıştır, hafta sonu tatili kaldırılmıştır. Savaş

yıllarında işçiler azgınca sömürülürken, kapitalistler palazlanmış. Sosyal, siyasal yaşam baskı altına alınarak, işçi örgütlenmelerine yaşam hakkı verilmemiştir. Bu baskıcı tutum savaş sonrasında da devam etmiştir. (4)

Cumhuriyet döneminde işçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili alınan önlemlerin geçtiği şu kanunlar vardır: 1926 yılı Borçlar Kanunu'nun 332. maddesine göre, işverenin işçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili tedbir alması gerektiği belirtilmiştir.

1930 yılında 1580 sayılı Belediyeler Kanunu çıkmış, bu kanunla işyerlerinde sağlık şartları konularında teftişler yapılması getirilmiştir. 1930 yılı 1503 sayılı "Umumi Hıfzısıhha Kanunu" çıkmış, bu kanunla çocukların, 12-16 yaş arası gençlerin çalışma saatleri düzenlenmiş, gece çalışma yasağı getirilmiş, "işçilerin sağlığını koruma ve iş emniyeti nizamnamesi" çıkarması tavsiye edilmiş ve işyeri hekimliği zorunluluğu getirilmiştir.

1936 yılında yürürlüğe giren 3008 sayılı iş kanunu, 1967 yılında 931 sayılı iş yasası çıkarılana dek yürürlükte kalmıştır. 1945 yılında "iş kazaları, meslek hastalıkları ve analık" ile ilgili sigortalılık, 1946 yılında işçi sigortalıları ile ilgili yasa, 1957'de "yaşlılık, sakatlık, ölüm sigortaları yasası", 1965'de Sosyal Sigortalar Yasası uygulamaya girmiştir.

1475 sayılı iş yasası 1971 yılında kabul edilmiştir 1983 yılında bazı maddeler 2869 sayılı kanunla değiştirilerek şimdiki halini almıştır.

Örneklerin de gösterdiği gibi, kanunlarla işçi sağlığı ve iş güvenliği konularında önlemler alınsa da, gerçekte bunlara çoğu durumda uyulmaması ya da bu hakların sermaye sınıfının ihtiyacına göre gaspedilmesi şaşırtıcı da değildir. Bu kapitalist düzenin işleyiş mantığından ileri gelmektedir. Amacı hep daha fazla kâr olan bu sistem, işçilerin taleplerine yanıt olmayacaktır. İşçiler bu talepler uğruna mücadeleyi yükselttiklerinde, hep karşılarında düzenin kolluk kuvvetlerini bulacaklardır. Tıpkı, 1900'lü yıllarda greve giden Develiköy istasyon işçilerine askerlerin saldırması ve çatışmada bir işçinin öldürülmesi gibi... Tıpkı, 1927 yılında Adana-Nusaybin demir yolu işçilerinin eylemine saldırılarak işçilerin tutuklanması ve öldürülmesi gibi... Ya da 1965 Zonguldak Kozlu'da en masum hakları için harekete geçen maden işçilerine karşı ordu birliklerinin seferber edilmesinde, yine işçilerin katledilmesinde olduğu gibi...

(1) "Osmanlı Sanayi İşçisi Sınıfının Doğuşu", Yavuz Selim Karşıklı.

(2) "Cumhuriyet Türkiye'sinde Sınıf Bilincinin Oluşması", Feroz Ahmad.

(3) "Sanayideki İşgücünün Durumu", Erdal Yavuz

(4) "2. Dünya Savaşı Boyunca Sermaye ve Emek", Mehmet Şehmus Güzel

(Alıntılar, Donald Quartaert ve Erik Jan Zürcher tarafından derlenen, "Osmanlı'dan Cumhuriyet Türkiye'sine İşçiler" başlıklı kitaptan yapılmıştır.)

Yararlanılan diğer kaynaklar:

1- "İşyerlerinde Tükenen Yaşam", Petrol-İş Yayınları

2- '87, 95-96, 97-99 Petrol-İş Yıllıkları

3- Petrol-İş çalışma mevzuatı dizisi

4- DİSK dergi, Aralık '92

5- 5 Mayıs 2000 tarihli Cumhuriyet gazetesi

6- Sosyal Sigortalar Kanunu Şerhi, M. Yelekcı

Yurtdışında devrimci tutsaklarla dayanışma geceleri

Nürnberg:

Nürnberg BİR-KAR olarak 31 Mart günü siyasi tutsaklarla dayanışma gecesi düzenledik. Kahve, işyeri, dernek, kurum ve kuruluşları tek tek gezdik. Ev gezileri yaptık, posta kutularına etkinliğimizin duyurularını bıraktık.

Politik bir atmosferin hakim olduğu gecemiz enternasyonalist bir nitelik taşıyordu. Gece tarihinin 31 Mart'ta denk gelmesi nedeniyle Kızıldere şehitlerini andık. *Kızıl Bayrak* adına kürsüye çıkan arkadaş; Kızıldere ve direniş geleneği üzerine tok bir konuşma yaptı. Zindanlarda süren direnişin anlamı ve önemi konusunda yaptığı konuşma ise, yer yer kitlenin alkışlarıyla kesildi.

Sinevizyon gösterimi oldukça etkileyici oldu. "70. gün" filmi gösterildi. Paris Gençlik Korosu geceye ayrı bir renk kattı. Alman müzik grubu Grup Zündstoff Almanca-Türkçe Nazım'dan ve Brecht'ten parçalar okudular. Zindan direnişine ilişkin Almanca-Türkçe konuşmalar yaptılar. Nilüfer Akbal ise Kürtçe, Zazaca, Türkçe türkülerle kitleyi coşturdu.

BİR-KAR adına sürece ilişkin bir konuşma yapıldı.

19 Aralık direnişinden bu yana bölgemizde oluşturulan "Bündnis für Internationale" komitesi adına bir Alman arkadaş konuşma yaptı. Bu komite ağırlıklı olarak Türkiye'deki zindan direnişleriyle dayanışma eylemleri ve etkinlikleri örgütüyor. Her Çarşamba toplantılar düzenliyor. Yeni alınan karar, Ölüm Orucu ve Açlık Grevi direnişçileriyle mektuplaşmak. 1 Mayıs öncesi kart yollama kampanyası başlatıldı.

Gecemizi 150 kişilik bir katılımı ile gerçekleştirdik. Tek tek emekçiler ve stand açan yapılardan arkadaşlar "çok tok ve anlamlı bir gece oldu" derken, benzer

duyguları Nilüfer Akbal da dile getirdi. "Çok memnun kaldım. İnsanlar beni coşturdu ve çok iyi bir dinleme kültürü gördüm. Kuru bir kalabalık değildi bu."

Wuppertal:

1 Nisan günü Wuppertal'da düzenlediğimiz ÖO ile dayanışma gecesine yaklaşık 250 kişi katıldı. Kitlelölümlere engel olabilmek, devletin katliamcı yüzünü daha geniş kesimlere teşhir edebilmek açısından özel bir önem taşıyor bu tür geceler. Yığınlar nezdinde oluşturulan duyarlılık, sahiplenme isteği bunun bir göstergesi. Wuppertal ve çevresinde bu çerçevede yürüttüğümüz gece faaliyeti bunu kısmen başarabildi.

Gecemizin siyasal konuşmasında cezaevlerindeki direniş ve uygulamalara dikkat çekildi, görev ve sorumluluklarımız vurgulandı. Direnişin zaferle sonuçlanmasının yolunun ısrarlı bir mücadeleden geçtiğine dikkat çekildi.

Ali Asker'in ve Derviş Ali'nin söylediği direniş türkülerine, geceye katılanlar, direnişçi tutsaklara sahip çıkan sloganlarla karşılık verdiler. Tutsak yakını bir bayan dostumuzun konuşması da sloganlarla karşılandı. Erdoğan Egemenoglu'nun Nazım Nikmet'ten okuduğu şiirler ise kitlede büyük bir coşku yarattı.

Gecemiz devrimci tutsakların onurlu direnişine destek verme ve direnişi en geniş kitlelere maletme çağrısıyla son buldu.

Devrimci tutsaklarla dayanışma gecelerinin üçüncüsü Fransa'nın Brötanya bölgesinde yapılacak. Onu sırasıyla Frankfurt ve Berlin geceleri izleyecek.

BİR-KAR/Almanya

Paris'te ÖO ile dayanışma eylemleri

Paris'te Ölüm Orucu Direnişi'yle dayanışma amacıyla 7 Nisan Cumartesi günü bir yürüyüş düzenlendi. DETUDAK tarafından düzenlenen yürüyüşe yaklaşık 600 kişi katıldı. Kitle ortak iki pankartın arkasında yürüdü. Ölüm Orucu'nda şehit düşen Adil Kaplan'ı simgeleyen boş bir tabut taşındı. Yürüyüş Bastille meydanında başlayıp Republique meydanında sona erdi. Burada eylem mitinge dönüştürüldü. F tipine karşı sloganların atıldığı eylemde konuşmalar da yapıldı ve Ölüm Orucu Direnişi'nin son derece kritik aşamaya geldiği vurgulandı.

Ölüm Orucu direnişçisi Bülent Çoban'ın şehit düştüğü haberinin gelmesinin ardından, bu kez Paris'te Türkiyeliler'in yoğun olduğu semtte Pazartesi akşamı izinsiz bir gösteri düzenlendi. Kendiliğinden gelişen bu eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı. Aynı taleplerle birlikte kitle öfkesini haykırdı.

Paris'te süren eylemler gelişmelerle daha da yoğunluk kazanacaktır.

BİR-KAR/Paris

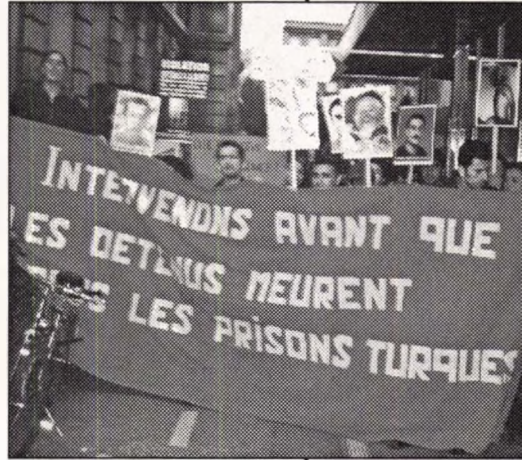
Düsseldorf TC Konsolosluğu önünde devrimci tutsaklarla dayanışma eylemi

Sincan hücrelerinde ÖO'nun 153. günü şehit düşen Ölüm Orucu direnişçisi Cengiz Soydaş'ın ardından 8 Nisan tarihinde iki Ölüm Orucu direnişçimiz, Adil Kaplan ve Bülent Çoban ölümsüzlüğe ulaştı.

Bizler, 9 Nisan tarihinde, DETUDAK'ın her Ölüm Orucu şehidimiz anısına Pazartesi günlerinin TC konsoloslukları önünde protesto günleri olması kararı çerçevesinde, Kuzey Ren Westfalya bölgesi olarak Düsseldorf'ta bulunan konsolosluk önünde toplandık. "İzolasyon ölümdür!" yazılı ortak pankartın arkasında, 19 Aralık katliamında şehit düşenler ile Cengiz Soydaş, Adil Kaplan, Bülent Çoban'ın resimlerini taşıdık. Faşist Türk devletine duyduğumuz öfke, devrimci onurumuzun temsilcileri yoldaşlarımıza bağlılığımız sonsuzdu. Bundan dolayı sloganlarımız hiç durmadı.

"Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Cengiz Soydaş, Adil Kaplan, Bülent Çoban ölümsüzdür!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!", "Hücreler faşizme mezar olacak!" sloganları ile faşist yuvası konsoloslüğün önündeki sokakları cınlattık.

Düzeltilme: 31 Mart tarihli KB'de yeralan "Köln'de devrimci tutsaklarla dayanışma yürüyüşü" yazısında 2. cümlede "binlerce kişinin katıldığı" cümlesinde "binlerce" hatalı ifade edilmiştir. Doğrusu "yüzlerce"dir. (300 kişilik katılım gerçekleşmiştir.)

Stuttgart'da protesto eylemi...

"Katil devletten hesap soracağız!"

Günler ağır, günler ölüm haberleriyle geliyor.

Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını,

akın var akın, güneşe akın!..

güneşi zaptedeceğiz, güneşin zaptı yakın!..

Ölüm Orucu Direnişi'nin 153. gününde Cengiz Soydaş, 170. gününde Adil Kaplan, 171. gününde Bülent Çoban'ın ölümsüzleşmesi üzerine, devrimci tutsaklara sahip çıkan protesto eylemlikleri yeniden alevlendi.

Adil Kaplan ve Bülent Çoban'ın şehit düştüğü haberini alır almaz, Stuttgart DETUDAK olarak 8 Nisan Pazar günü, şehrin en kalabalık yerinde 200 kişilik bir protesto mitingi düzenledik. Miting'te sık sık "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Devrimcilere kalkan elleri kıracağız!", "Katil devletten hesap soracağız!" sloganlarıyla katil sermaye devleti lanetlendi.

9 Nisan'da Türk Konsolosluğu önünde bir protesto mitingi düzenlendik. Protestoyu haber alan polis Konsolosluk çevresini korumaya almıştı. DETUDAK bileşenleri olarak pankartımızı açarak Konsolosluka doğru yürüyüşe geçtik. "Adil Kaplan, Bülent Çoban'ın katili devlettir, Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "Katil devletten hesap soracağız!" sloganları ve zılgıt eşliğinde Konsolosluk önüne geldiğimizde polis barikatı ile karşılaştık. Burada bir arkadaş Türkçe ve Almanca konuşma yaparak, devletin ne kadar sinsi, kalles ve katliamcı olduğunu vurguladı. Konsolosluka siyah çelenk bırakıldıktan sonra kitle dağıldı.

Stuttgart'tan TKİP taraftarları

Ölüm Orucu Direnişi'ni destekleme eylemlerimiz sürüyor

Frankfurt Türk Konsolosluğu'na yürüyüş!

10 Nisan'da DETUDAK bileşenleri olarak, Ölüm Orucu direnişçisi Adil Kaplan ve Bülent Çoban'ın şehit düşmesi üzerine, Frankfurt Türk Konsolosluğu'na bir protesto yürüyüşü yaptık. Frankfurt Üniversitesi önünde toplanarak pankartımızı ve dövizlerimizi açtık. Sloganlar eşliğinde Konsolosluğa doğru yürüyüşe geçtik. Konsolosluk önünde 1 dakikalık saygı duruşunun ardından Türkçe ve Almanca basın açıklamasını okuduk. Sloganlarımızı coşkuyla burada da haykırdık. Konsolosluk önüne birikmiş olan Türkiyeli işçilere dönük bir konuşma yaptık. Devrim andı içtikten sonra tekrar yürüyüşe geçerek Üniversite'nin önüne geldik. Almanca basın açıklamasını burada da okuduktan sonra dağıldık.

Alman medyasına yönelik girişimler...

12 Nisan günü, Almanya'nın Hessen eyaletinin radyo ve televizyon kurumu olan HR3'ün önünde bir gösteri gerçekleştirdik. Bir saat sloganlarımız, pankartlarımız ve dövizlerimizle kurumun önünde kaldık. HR3'ün birinci redaksiyonu ve yabancı program sorumlusu ile görüştük. Çekim yaptılar. Aynı akşam 19:30 haberlerinde Ölüm Orucu'na ve eylemimize yer verdiler.

Ayrıca Pazar günü 200 bin kişinin dinlediği bir radyo programına bizi konuk olarak davet ettiler. Buradan Frankfurt Türk Konsolosluğu'na doğru protesto yürüyüşü yaptık. Bir saat burada kaldıktan sonra Frankfurt'un en merkezi yerine bir yürüyüş yaparak basın açıklamasını binlerce kişiye okuduk. En kalabalık caddeden yürüyerek Almanya'nın en büyük gazetelerinden biri olan *Frankfurter Rundschau*'nun

merkezine gittik. Burada da şef redaksiyonla görüşerek taleplerimizi ilettik.

Ölüm Orucu'na ve ekonomik krizden dolayı yükselen kitle hareketine geniş yer verdiklerini söyledi ve haberi gazetede gösterdi. Bir gün sonra çıkacak olan sayılarında verdiğimiz bilgiler doğrultusunda haber yapacaklarını söylediler. Burada eylemimizi yeni eylem kararları olarak noktaladık. Her günü eylem gününe çevireceğiz.

Zaferi şehitlerimizle kazanacağız!

BİR-KAR/Hessen-Almanya

Ulaşım sektöründe grevler...

Fransa:

Fransa'da Mart ayının son haftasında başlayan demiryolu işletmesi SNCF çalışanlarının iki hafta süren grevi kentlerde ulaşımı felce uğrattı.

27 Mart'ta başlayan grev özellikle Marseille, Lyon, Bordeaux, Nizza Strasbourg başta olmak üzere 12 büyük kentte şehirlerarası ulaşımı tümüyle sekteye uğrattırken, 30 beldede kısmen durdurdu.

6 sendikanın grevi daha da sertleştirerek sürdürme kararı üzerine, 5 Nisan eylem günü ilan edildi. Ulaşım sektöründe işçiler tüm ülkede iş bırakma eylemine gittiler.

Demiryolu işçilerinin talepleri, ücretlerin iyileştirilmesi, daha fazla personelin işe alınması ve SNCF'nin bünyesinde yapmayı planladığı yapısal değişikliklerin durdurulmasıydı. Devlet tekeli olan SNCF'yi "etkili hizmet müessesesine dönüştürmek" için, faaliyet sahasına göre örgütlenmesi amaçlanıyor. Şimdiye değin bölgesel olarak organize ediliyordu. Bu, devlet tekelinin parçalanması ve özelleştirilmesi anlamına geliyor ki, işçiler de buna tepki gösteriyorlar.

İngiltere:

Ulaşım sektöründe özelleştirmeye karşı bir diğer direniş de Londra metro işçilerinden geldi.

5 Nisan günü Londra metro işçileri ve çalışanları iş bıraktılar. Grev şehir içi trafiğin tümünden durmasına neden oldu, yolcular saatlerce otobüs duraklarında beklemek zorunda kaldılar.

Metro işçileri işyerlerinin özelleştirilmesini protesto etmek için iş bıraktılar.

Avrupa'da ÖÖ ile dayanışma eylemleri yaygınlaşıyor...

Köln'de ikibin kişilik protesto gösterisi

DETUDAK'ın merkezi olarak aldığı karar gereği, 7 Nisan günü Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yürüyüş ve mitingler gerçekleştirildi. Bunlardan biri, Hollanda ve Belçika'daki güçlerin de katıldığı Köln'deki merkezi yürüyüş oldu.

Yürüyüşe yaklaşık 2 bin kişi katıldı. Yürüyüş başlamadan önce TKP(ML) dava tutsağı Adil Kaplan'ın ölümsüzlüğe ulaştığı haberi duyuruldu. Bu tansiyonu yükseltti ve öfkeli sloganlara dönüştü. Yürüyüşte en önde DETUDAK pankartı taşındı, ardında çeşitli parti ve örgütlerin kortejleri oluşturuldu. Yürüyüş boyunca kesintisiz bir biçimde Almanca ve Türkçe olarak "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Adil Kaplan ölümsüzdür!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Direne direne kazanacağız!" vb. sloganlar haykırıldı. Almanlar'ın yoğun olarak bulunduğu güzergah boyunca Almanca konuşmalar yapıldı. Toplu olarak "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganı atıldı. Duyarlılık ve destek çağrıları yapıldı.

Dom Meydanı'nda gerçekleştirilen mitinge, ölümsüzlüğe ulaşan tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla başlandı. Bunu

Almanca ve Türkçe olarak yapılan konuşmalar izledi. Etkinliğe katılan Grup Yorum kavgı türkülleriyle kitleyi coşturdu. Devrimci parti ve örgütler kürsüde hazırladıkları mesajları okudular.

Yürüyüş ve mitingin toplamına coşku ve canlılık hakimdi. Miting, DETUDAK'ın eylem takviminin açıklanması ve örgütlenecek etkinliklere daha büyük bir duyarlılık gösterilmesi çağrısıyla bitirildi.

DETUDAK yaşanan her ölüm olayından sonra anında konsolosluklar önünde protesto eylemleri gerçekleştirme ve işgal eylemleriyle kamuoyunun dikkatini direnişe çekme kararı almıştı. Bu karar çerçevesinde Avrupa'nın birçok kentinde bir dizi işgal eylemleri ve TC konsoloslukları önünde protesto eylemleri gerçekleştirildi. Fransa DETUDAK'ın yaklaşık 8 saat süren UNESCO işgali önemli bir yankı yarattı. Önümüzdeki süreçte işgal eylemleri, yasal ya da yasadışı gösteriler örgütlenerek, protestolarımız sistemli bir şekilde devam edecek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
BİR-KAR/Köln

Bern ve Zürih'te protesto gösterileri

DETUDAK, 7 Nisan'da bütün Avrupa ülkelerinde yürüyüş ve protesto gösterileri örgütlenmesi kararı almıştı. İsviçre DETUDAK olarak bu kararı hayata geçirmeye çalıştık. Kısa zamana sığdırılan çalışma özellikle katılım açısından beklenen sonucu vermedi.

7 Nisan günü Bern'de, şehrin kalabalık merkezine 100 kişilik bir grupla Almanca pankart açıldı, bildiriler dağıtıldı, konuşmalar yapıldı. Almanca sloganların atılması, kısa konuşmaların yapılması insanların ilgisini çekti. Eylem sırasında Adil Kaplan'ın şehit düştüğü haberi alındı. Adil Kaplan şahsında devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulunuldu.

9 Nisan günü Zürih'te Türk Konsolosluğu'na kadar izinsiz yürüyüş yapma kararı alındı. Eyleme 60 civarında bir katılım oldu. Konsolosluka yakın bir yerde pankart açılıp yürüyüşe geçildi. Konsolosluk önüne gelindiğinde kitlenin tansiyonu yükseldi. "Katil devlet hesap verecek!", "Devrimci tutsaklara kalkan elleri kıracağız!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" vb. sloganlar sıkça ve coşkuyla haykırıldı. Almanca ve Türkçe yapılan konuşmaların ardından saygı duruşu yapılarak eylem bitirildi.

Her iki eylemin izinsiz olması, kısa zaman dilimine sığdırılması ve Zürih'teki eylemin iş gününe denk düşmesi, katılımı önemli ölçüde etkiledi. Kuşkusuz asıl etken gerekli çalışmanın yürütülemediği olmasıdır.

BİR-KAR/İsviçre

“Kazanmak boynumuzun borcu artık...”

“Bedeli ne olursa olsun kazanmalıyız!”

Muharrem Kurşun

(ÖÖ direnişçisi/TKİP tutsağı)

Cengiz şehit düştükten sonra bir-iki gün içinde tüm Ölüm Oruçcuları apar topar hastaneye getirildik. Şunu açıkça söylemek gerekiyor; ayaklarımıza vurulan, işkenceden başka hiçbir mantığı ve açıklaması olmayan kelepçeleri dışında tutarsak, hastanenin koşulları, cezaevi koşullarına oranla çok daha “insani”, daha “iyi”, ama hiçbirimiz hastanede kalmak istemiyoruz. Çünkü buraya getirilişimiz, burada tutuluşumuz bir politikanın sonucudur. Zorla müdahale politikasının bir sonucu olarak burada tutuluyoruz. Henüz bilincini yitirmeyene müdahale gibi bir uygulama yok. Ancak bilinci kapanana müdahale ediliyor. Ve bu “insancıl” söylemlerle teorize ediliyor. Alakası yok. “Hayata dönüş” operasyonuyla 28 canımızı katleden, hala pek çoğumuzu sessiz imhayla katletmeye çalışan, kısacası son iki-üç yılda onlarca devrimci tutsağın kanına giren, katleden, sakat bırakan hükümet bakanının bizim yaşamımızı önemsemesi üzerine söylediği her söze, bırakın çocukları, kargalar bile acı acı güler.

Peki neden bu “yaşatma” uğraşı? Ölümün önüne geçerek, Cengiz’in şehit düşmesiyle yaşadığı köşeye sıkışmışlığını daha da derinleştirmek istemiyor. Evet, yeni şehitler suskunluk fesadını çığlığa, haykırışa dönüştürecek. Bu öyle bir çığlık olacaktır ki, krizin tüm faturası yüklenen açlık ve sefalet içindeki işçiyi-

emekçiyi de saracak güç ve canlılıktadır. O halde ölümün önüne geçmek sistem için yaşamsal önemdedir.

Bu müdahalenin bir diğer nedeni ise sakat bırakma politikasıdır. Bilinci yitirme aşamasına gelen bir Ölüm Oruçcusu’na müdahale etmek onu yaşama döndürür belki, ama şu veya bu oranda sakatlıklarla... Kaldı ki burada bilinci açılan her Ölüm Oruçcusu, serumu kolundan çekip atacak. Yine bilincini yitirirse, yeniden takacaklar. Sök, tak, sök, tak... Bu ağır sakatlıklara yolaçar. Öyle ki, pek çok insanın ölümü yeğleyeceği sakatlıklara... Devrimci tutsakların devrime hizmet edemeyecek bir biçimde sakat kalmaları, muhakkak ki sistemin işine geliyor.

Mevsimleri geride bırakan irade savaşımızın en şiddetli evresindeyiz artık. Burada ihanet ile direniş daha bir içiçe. İhanet çatal-kaşık sesini duyabileceğimiz denli yakınımda yaşanıyor. İradeye, kararlılığa yönelik çok ince saldırılar sürüyor. Öte yandan, sistemin hala süren “kararlılık” gösterisi yine aynı saldırının bir parçasıdır. Buna kimi tutsak yakınlarının duygusallıkla da olsa hasımlarımıza hizmet eden tutumunu da eklemek gerekiyor.

Herşeye rağmen bütün bu politikaları boşa çıkaracağız. Ne ihanet kuşatmalarının çamurunda

kirleneceğiz, ne de sakat kalmaktan korkacağız. Bedel sakat kalmaksa, biz bu bedeli ödeyeceğiz. Ama Cengiz’in yolunda yürümeye, Cengiz olmaya var gücümüzle çalışacak ve başaracağız. Nihayetinde herşey iradele bitiyor ve devrimci irade bugüne dek hiç yenilmedi.

Dışarda ise devletin bu rezil ve sinsi sakat bırakma politikası üzerinde ısrarla duran bir taktik tutum izlemek gerekiyor. Gerekirse ölsünler, ama ölümden beter biçimde sakat kalmaları, vurgusuna oturan bir politika geliştirilmelidir. Cengiz’le sessizlik fesadı yırtıldı, bugün bu politikayı geliştirebilmenin olanakları var. Giderek daha da artacak. Bunu azami düzeyde değerlendirmeliyiz.

Kazanmak boynumuzun borcu artık... Bedeli ne olursa olsun kazanmalıyız! Kazanacağız da!..Kimsenin bunda kuşkusu olmasın. Bizler Habip ve Ümit’ten devraldığımız bayrağımızı, zafer ülkesinin en güzel yerine dikeceğimize ant içmiştik, şimdi andımızı cisimleştirme zamanıdır. Moral ve coşkumuz buna yetecek, artacak güçtedir. Eriyen her hücremizi moral-coşku ve kararlılığımızı çoğaltmada değerlendiriyoruz.

Kazanacağız!..

“Süreç daha ağır bedelleri gerektiriyor”

Muharrem Kurşun

(Ölüm Orucu direnişçisi/TKİP tutsağı)

Canım, can yoldaşım;

Mektubunu gazeteden okudum... Başlığı okuyunca bir tuhaf oldum zaten. Duygulandım. Yazdıkların çok hoşuma gitti. Her satırı kavgayı soluttu bana. Bir Ölüm Oruçcusu’nun can yoldaşı işte böyle olmalı dedim kendi kendime, gururlandım. Hep böyle olacaksın değil mi sevdiğim. Buna tüm kalbimle inanıyorum.

Bugün buraya getirileli yedinci gün oluyor. Bir haftayı doldurduk neredeyse. Durumum hala -tırnak içinde- “iyi”. Sen geldiğinde daha kötüydüm. Su-tuz-şekeri kesmiştik o gün. Ertesi gün yeniden almaya başladık. Ben yeniden “toparlandım”. Gerçi hareket etmek daha bir zorlaştı ve giderek zorlaşıyor. Ama yine de fena sayılmam! Su-tuz ve şeker alımında pek bir sorun yok; kafi miktarda alıyorum. Yazık ki (yazık ki!) sigarada biraz azalma var. Yine de formum fena sayılmaz!

Kısaca sağlık raporum böyle.

Hala “iyi” olmak canımı sıkıyor değil hani. Süreç öngördüğümüz gibi daha ağır bedelleri gerektiriyor. İlla ki yeni şehitler gerekiyor. Cengiz, ilk mermimiz olarak susku fesadını kırdı, üzerimize serilen ölü toprağını savurup attı. Yani zafer için ilk adımı attı. Yenileri gerekiyor. Bu koşulda “iyi” olmak, sürecin biraz daha uzaması ya da başka Cengizleri kıskanacağım anlamına geliyor. Ne diyebilirim ki sevdiğim, mektubunda da yazmışsın, beni büyük oranda anlıyorsun. Hissettiklerimi belli oranda hissediyorsun. Fazla söze gerek var mı?

Hastaneye getirilmemiz vesilesiyle kucaklaşıldık. Bu çok iyi oldu. Alnımdan öpmeni çok istiyordum.

Nihayet bu da oldu. En çok buna sevindim.

Biraz yorgunum. Az sonra yatar uyurum. İlk fırsatta yanına gelirim. Şimdilik vedalaşırken hasretle kucaklayıp, öpüyorum ve seni çok seviyorum.

31 Mart Cumartesi/sabah

Hala mide bulandırıyor dökülmeler. Hele ki yakın dökülmeler. Zaten bizi hastaneye getirmelerinin asıl amacı da bu. Buna oynuyorlar. Bu oyuna gelen zayıf unsurlar çıkmıyor değil. Çıkacak da. Ama nihayetinde bu oyunu da boşa çıkaracağız.

Moralimden, coşkumdan hiçbir şey yitirmiş değilim. Habipler’in emanetini hala büyük bir onurla taşıyorum ve zafere götüreceğim. Hele canım, can yoldaşım, sen yanımda olduktan sonra. Kuşkun olmasın gülüm, zafer halayına duracağız. Seni çok seviyorum.

İşte öyle!

Sabahki yazdıklarım canını sıkmasın gülüm. Olur böyle şeyler. Biliyor musun, yanımda kalan bir vatandaş vardı. 3-4 gün önce ben bırakıyorum dedi, (...) davası tutsağı. Yanımda bu dördüncü. Alıştım artık neredeyse! Bu da benim talih(sizliğ)im! Hiçbir şey coşkumdan bir şey yitirmiyor. İki kutup yıldızım var! Partim ve sen... Yolumu ikisine bakarak belirliyor ve tereddüt etmeden ilerliyorum. Ama ödenecek bedel daha da ağırlaşıyor gibi. Bu bir olgu artık. Sana güveniyorum sevdiğim.

Diğer mektubu “arkadaşlara” yazdım, verirsin. Duygularımı yazdım sadece (...)

Seni çok seviyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Sevdiğin Muharrem

Gül yüzlü sabahların harcı

Duvar ötesi gülüşler

eriyordu hücre hücre...

Okyanusa düşen tek damla...

Damlalar billurlaşıyordu

özgürlüğü müjdeleyen

bedenlerde...

Oysa gül dalında

yaşamak vardı;

şimdi değil ama,

saltanatsız sabahlarda.

İşte bu yüzden

bedenlerle karılıyordu

gül yüzlü

sabahların harcı...

Rahime Henden

7 Nisan 2001

ÖO direnişçisi Resul Ayaz'a mektup...

Bu düzeni kökünden yıkmak dışında bir alternatif yok!

Resul yoldaşa...

Torbalı dersem kim olduğumu sanırım çıkarırsın. Gece, sabaha dek süren tartışmalarımızı unuttuğunu sanmıyorum. Bizde kaldığın son gün sanırım bir işim vardı, evden erken çıkmıştım. Seni son görüşüm bu oldu. Sonra çeşitli vesilelerle haberini aldım. En son olarak da tutsak düşüşünün ve Ölüm Orucu Direnişi'ndeki yiğit tavrının...

Gazetedeki yazıların ve şiirlerin beni derinden etkiledi. Hatırlıyor musun, sana dağda ve ateş altındayken bazen, "kim için bu mücadele, birileri barlarda Çav Bella ve içki eşliğinde vatan kurtarıırken bu benim yaptığım 'salaklık mı ola'" diye düşündüğümü söylemiştim.

Yoldaş; hayatın düalistik bir tezahürü bu, düşman sadece fiziki varlığı ile karşımıza dikilmiyor, asıl tehlikelisi düşünce planımıza sızan pislikler... Süslü laflara, kalın ciltler dolduran heybetli tezlere ne gerek var? Bu sistem tırnak ucu kadar bir yanı ile seni cezbediyorsa, mutlu ediyorsa dur!

Savaşma ve karşıya geç. Tersi ise, başka alternatifin yok. Bu düzeni kökünden YIKACAKSIN! Yani savaşıyorsun.

Bunu sana yazmıyorum. Sen zaten öyle yapıyorsun. Bu yazdığım aslında bana, bize... Bu ülkede "ben bedel ödedim" demek kadar iğrenç bir tavır olamaz, olmamalı. Her an, her saat bedel ödemeye ve ödetmeye hazır olmalıyız. Tersini yapıp da kendine komünist diyen alçaktır. Kaybedeceğimiz altı üstü lağım, kazanacağımız çocuklarımızın neşeli taylar gibi koşturacağı bir VATAN!

Yoldaş, kendine iyi bak! Bilirsin, 25 yıllık siyasal yaşantımda hiç mesnetsiz laf etmedim; bu alçakların kıcına tekme basacağımız an geldi. Seninle o gün kucaklaşacağız. Yine çömelip ekmek, zeytin ve çay eşliğinde sohbetler edeceğiz.

SENİ VE MÜCADELENİ SEVİYORUM!

En içten devrimci selamlarımla...

Bir SY Kızıl Bayrak okuru/Kayseri

"Hiçbir zaman Kızıl Bayrağımızı teslim etmeyeceğiz!"

Ortaokul 3. sınıf öğrencisi

Ceren'den

yoldaşı Ölüm Orucu direnişçisi

HAYDAR BARAN'a...

Sen bu bozuk düzende yaşamaya

alışmışsın da ondan

Bir bakın etrafına arkadaş

Devrimin ne demek olduğunu bilen

var mı?

Onlar da bilemezler

Çünkü onlar da alışmış artık,

Bu bozuk düzende yaşamaya,

ezilmeye...

Bir de bu kapitalist ülke yerine

Sosyalist ülkeyi kurmaya

çalışanlara sor.

Onlar hiç tereddütsüz bilirler,

Onlar bu düzenden bıkanlar,

ezilmeyi hazmedemeyenler

Onlar bu ülke uğruna canlarını feda

edenler,

Binlerce Ümitler, Habipler...

(...)

Şiir kadar güzel yoldaşım;

Faşizme hiçbir zaman KIZIL

BAYRAĞIMIZI teslim etmeyeceğiz. O

bayrağı beraber zafere ulaştıracağız.

Ceren

İslam Cumhuriyeti ile Yurtsever Birlik'in

ortak cinayeti yanıtsız kalmayacaktır!

Kemal Mohammadiyan'la birlikte üç kişi daha idam edildi

Dün yayınlanan bildiride cani İslam Cumhuriyeti'nin Merivan'ın siyasal eylemcilerinden Kemal Mohammadiyan'ı idam ettiğini duyurmuştuk. Son alınan bilgilerle Kemal Mohammadiyan ile birlikte ne yazık ki üç kişinin daha idam edildiğini öğrendik. İdam edilen ikinci kişi Cavanrud kenti sakinlerinden Bahtiyar'dır. İdam edilen öteki iki kişinin adları henüz elimize ulaşmadı.

Kemal Mohammadiyan 1994-95 yılları arasında hapisteydi ve 15 yıla mahkum edilmişti. Hapishaneden kaçtıktan sonra Irak Kürdistanı'na sığındı. Irak Kürdistanı'nda iki yıl önce Talabani önderliğinde işbirlikçi Yurtsever Birlik tarafından tutuklanıp Serdeşt bölgesinde İslam Cumhuriyeti'ne teslim edildi. Kemal 13 gün önce Senendec kentinde 3 kişiyle birlikte idam edildi.

Son bilgilere göre Kemal'in cenazesi halen ailesine teslim edilmiş değildir. Dünden beri Merivan'ın Çaharbağ camiinde Kemal için anma töreni yapılmakta bir çok kişi halen burada toplanmaktadır.

Özgürlükçü insanlar! İnsancı, ilerici kişi ve hareketler!

Cani İslam Cumhuriyeti yılın son Çarşambası kutlamaları

ve Nowruz'daki halkın geniş hareketiyle köşeye sıkıştırıldı. Bu rejimin devrilmesine susamış halk onu daha da geri püskürtmek ve güçsüzleştirmek yolunda önemli adımlar atmıştır. Kudurgan İslam rejimi insanların gözünü korkutmak ve onları ürkütmek için son idamları gerçekleştirmiştir. Bu son olaylarda tutuklananlardan çok sayıda kişinin tutukluluk hallerinin sürmesi ve işkence edildiği koşullarda yapılmıştır. Rejimin bu canice eylemlerini etkisizleştirmek için mücadelenizi genişletin. Gösterilerinizde, eylemlerinizde son olayların tutukluların derhal serbest bırakılmalarını isteyin. Yurtsever Birlik ile İslam Cumhuriyeti'nin ortak cinayetini deşifre edip mahkum edin.

İran Komünist İşçi Partisi yurt içi ve yurt dışındaki özgürlükçü insanları ve ilerici kişi ve hareketleri çeşitli, geniş çaplı protesto hareketlerinde bulunmaya çağırıyor.

Kahrolsun İslam Cumhuriyeti

Yaşasın Sosyalist Cumhuriyet

İran KİP/Kürdistan Komitesi

1 Nisan 2001

e-mail: r_hoseinzadeh@yahoo.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ramey.org
tel: +46 739 855 837

Önce yakamozlar düşer

(Direnişçilere,

ölümsüzleşenlere...)

Gökyüzüne bulutlu gecelerde
bakanlar

Kapalı havayı yıldız tutulması sanır.

O an ki şafaktır,

kararan gözlerin koyuluğunda

mezarlık sakinleri sarar kentleri.

Bu yüzden

ıslıksız dolaşmazlar sokakları,

Yine de,

önce yakamozlar düşer

kuşatmalarda.

Arkalarında erişilmez bir aydınlık
gizlidir.

Derinlerde mayalanan

hep aynı kasır gadır durmadan.

mevsimini bulur mutlak

ve bulutları katıp önüne

süpürerek gelir gökyüzünü.

Usul usul süzülür ağırlıklar

Artık herşey aşkları kadar berraktır.

Durulmak için duru bir gelecek
arayan

ışıl ışıl bir yakınlıktır bu.

Er amansız girdapları dağıtan bir
lodos.

Ve kan çekilir damardan.

Vücuda sızmak üzre,

serumlara sıvar ihanet.

Lakin, kuruyan ırmak yatakları
ancak kendi akışını kabul edebilir.

Yoksa, gürül gürül o çağlayan ses
hiçbir vakit bulamaz ahengini.

Damar reddeder serumu.

Her aydınlığın gölgeleri vardır.

Ama şafak batımsız bir güneşe

yazgılıdır ki

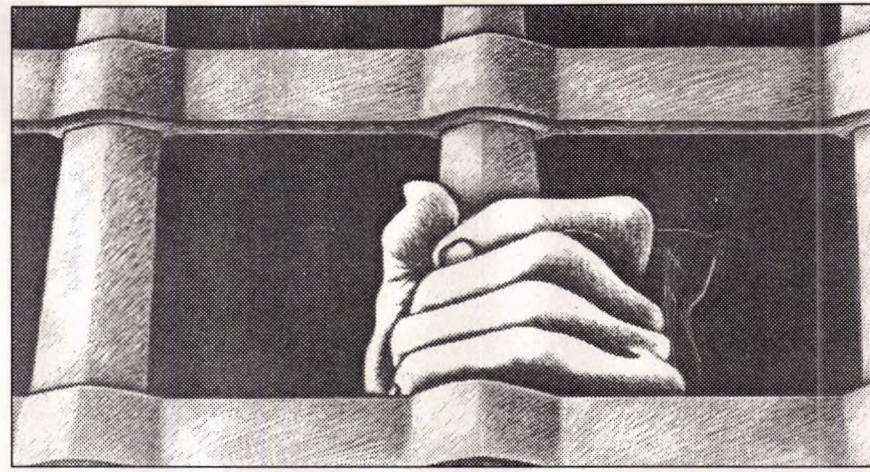
elbet yutacaktır bütün karartıları.

Onlarsa hala

gölgelerinin uzunluğuna aldanırlar.

Evlül

Mamak Ölüm Orucuyla Dayanışma Komitesi'nin etkinlikleri sürüyor

26. haftasına giren Ölüm Orucu

Direnişi'nde, devrimci tutsakların içeride zorla tedavi işkencesine ve her türlü baskıya karşı gösterdikleri kararlılığı dışarıya taşıyabilmek için sürdürdüğümüz çalışmalara devam ediyoruz.

Ezilenin ezene karşı başkaldırı günü Newroz'da, Sincan'da şehit düşen Cengiz Soydaş'ı andık. Bu amaçla Şirintepe'de bir eylem yaparak, "Newroz isyandır" yazan bir pankart açtık.

Ardından Mamak'ta direnişin sürdüğünü anlatan ev konuşmaları yapmaya devam ettik. Emekçilerin yoğun oturduğu mahallede sürekli ev sohbetleri yapmaya çalıştık. Düzen medyasının yansıtmadığı Ölüm Orucu Direnişi'ni gündemlerinden düşürmedik. İçerideki ve dışarıdaki saldırıların bütünlüğünü kuran konuşmalarımız emekçilerin bugün henüz sokağa çıkmalarını sağlayamasa da, direnişin haklılığını ve meşruluğunu anlatmak işlevi görüyor.

Krizin faturasının işçi emekçilerin sırtına her geçen gün daha da yüklendiği bu günlerde Emek Platformu'nun 14'ündeki eylemine çağrı yapan komite imzalı bildirileri ise Ege Mahallesi'nde dağıttık.

170. gününde Adil Kaplan ve Bülent Çoban'ın şehit düşmesinin ardından Şirintepe'nin en işlek bölgesinde 15 kişilik bir eylem yaptık. "Ölüm Orucu Direnişi ruhuyla hücreleri yıkalım" şiarıyla pankart açtık. Lastik yakıp, slogan atarak yolu 15 dakika kestiğimiz eylemi, direnişi selamlayan bir konuşma yaparak bitirdik.

Devrimci tutsakların bedenlerini ölüme yatırarak yıkmaya çalıştıkları hücre duvarlarının, direnişin kararlılığı ve gücüyle yıkılacağı günlerin ve zafere olan inancımız ve tüm gücümüzle direnişin ateşini dışarıda yakmaya devam edeceğiz.

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

Mamak ÖODK'dan bir devrimci

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde

dağıtılan bildiri...

Ölümlere izin vermeyelim!

19 Aralık katliamından sonra hücrelere konulan devrimci tutsaklar Ölüm Orucu Direnişi'ni sürdürüyorlar. Ölüm Orucu Direnişi bugün 170. gününde, iki kişi daha ölümsüzleşti.

Edrine F tipinden Adil Kaplan ve Kandıra F tipinden Bülent Çoban 7 Nisan Cumartesi günü şehit düştüler. Onlar ölümleriyle devletin yalan hükümdarlığını tuz-buz ettiler. Daha dün Ölüm Orucu'na kirli dillerini uzatanlar, Ölüm Orucu sahteymiş diyenler, onlar örgüt baskısından diyenler, kendilerini yaktılar diyenler, Ölüm Orucu Direnişi'nin tokatını suratlarına yediler.

19 Aralık'ta 28, hücrelerde ise bugüne kadar 3 kişiyi katleden devlet Ölüm Orucu Direnişi'nin karşısında diz çökecektir. Çünkü iradenin ve inancın karşısında hiçbir güç duramaz.

Bugün hücrelerde onlarca insanda zorla müdahale sonucu hafıza kaybı ve kalıcı sakatlar oluşturulmuştur. Yüzlerce insan da hastanelerde ve hücrelerde ölüm sınırındadır. Toplu ölümler kapıda. Devrimci tutsaklar taleplerinden vazgeçemediler. En demokratik ve insani haklar için ölümü göze alan bu insanlar karşısında devlet kirli yüzünü bir kez daha göstermiştir. Bir avuç asalağa hizmet eden ve gazetecilik etiğini paramparça eden basın ise hergün bütün haberleri çarpıtmaktadır.

Öğrenci Arkadaş;

Dün devrimci öğrencilere kalkan coplar, bugün tıpkı öğrenciler gibi en haklı talepleri ortaya koyan esnafa kalkmaktadır. Ve sen susmaya devam ettikçe sıranın sana gelmesini beklemekten başka yapacak bir şeyin olmayacak.

Bugün bu ülkede askere, polise ve hürelere bütçe aktarıp insanları yoksulluğa sürükleyenler, banka hortumlayanlar krizin asıl sorumlularıdır. Ve şu anda krizin bedelini bize ödetmeye çalışmaktadırlar.

Devrimci tutsakların sesine kulak verelim, Ölüm Orucu Direnişçileri'nin taleplerini taleplerimiz yapalım.

İçerde dışarıda hücreleri parçala!

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

"Devrimci tutukluların taleplerini sahipleniyor ve tüm duyarlı kamuoyunu bu talepleri sahiplenmeye çağırıyoruz..."

Kamuoyuna

İçerde ve dışarda hücreleştirme saldırısı tüm şiddetiyle devam ediyor.

Bu saldırı, rejimin krizi ve kendini "yeniden yapılandırma" sürecinin yaratmış olduğu toplumsal tecrit ve yıkım politikasıdır. Bu saldırı hepimizdedir.

Bizler düzenin yıkım ve tecrit politikalarına izin vermemek için devrimci tutukluların taleplerini sahipleniyor ve tüm duyarlı kamuoyunu bu talepleri sahiplenmeye çağırıyoruz.

F Tipleri Kapatılsın!

Zorla Müdahale İşkencesine ve Yeni Ölümlere İzin Vermeyelim!

İM(F) Tipi Yaşama Hayır!

Eğitim-Sen 4 No'lu Şube Üyeleri:

Aynur Gürsoy, Cevahir Özdoğan, Serdar Başkonuş, Emel İşcan, Umut Yaman, Nilüfer Aksu, Sebati Kamalı, Barış Deniz, Feyyaz Balcı, Emine Özdin, Yıldız Ülkügüder, Recep Demirbaşer, Yasemin Kandaş, Elif Çalkam, Metin Kılıç, Olcay Engürlü, Zafer Ergül, Şükrü Ağcagül, Şafak Özdoğan, Nazihe Aytac, Mustafa Torun, Ertun Coşan, Umut Sülün, Samet Sülün, Nihat Sustam, Cafer Polat, Döne Gevher, Süleyman Yılmaz, Metin Doğruel, Recai Özdemir, İzzet Kılıç, Gülabi Kılıç, Mehmet Çetin, Yüksel Sarıkaya, Ayşe Sarı, Hüseyin Gümrük, Dağıstan Birtek, İbrahim Yıldırım, Aliye Karataş, Tunay Çetiner, Emirali Mollaoğlu, İsmail Hardal, Ünal Salcı, Adil Taşatan, Bülent Korkut, Hasan Yoldaş.

12 Nisan '01 tarihli Evrensel Gazetesi'nde yayınlanmıştır

Yeni ölümler istemiyoruz!

*Tabut, işte biziz içinde yatan...
Biziz boğulup gizlenen...
Ömrünün en katıksız coşkularını haykırırken...
Biziz duyguları tabutlanan...*

Onlar,

**İnsanca bir yaşam için, işkenceye, tecrite karşı oldukları için,
Demokrasi istedikleri için,**

BEDENLERİNİ ÖLÜME YATIRDILAR!...

Gün, haklı talepleri uğruna Ölüm Orucuna yatan tutukluların etrafında kenetlenme günüdür...

-Devrimci tutukluların talepleri kabul edilmeli,

-Yeni ölümler olmadan çözüm için adım atılmalı,

-Tutuklu ve hükümlülerle derhal görüşmeler başlatılmalıdır.

Ölümlere durduralım!

Eğitim Sen İstanbul 5 No'lu Şubesi'nden devrimci emekçiler

31 Mart '01 tarihli Evrensel Gazetesi'nde yayınlanmıştır

Sorunlarımızı sizlerle paylaşmak istiyoruz

Bizler bir tekstil fabrikasında geçici işçiler olarak çalışıyoruz. Hem çalıştığımız işyerinin koşullarını, hem de yaşanan sorunları sizlerle paylaşmak istiyoruz.

Çalıştığımız tekstil fabrikası fason üretim yapıyor. İşyerinde yaklaşık olarak 70 kişi çalışıyor. Sadece 10-15 kadarı sigortalı. Patron, sigorta yapmamak ve diğer sosyal hakları vermemek için geçici işçi çalıştırmayı tercih ediyor.

Çalışan işçilerin birçoğu geçici işçi statüsünde, ancak bu işçilerden birçoğu yaklaşık bir senedir sigortasız ve diğer sosyal haklardan yoksun olarak çalışmakta. Sigorta yapmamak ve geçici işçi olarak göstermek için haftada 1-2 gün izin vermekte ve daha sonra tekrar işe çağırılmakta.

İşçilerden ütücü olarak çalışanlar, parça başı çalıştırılmakta ve aldıkları ücret oldukça düşük. Fabrika gece ve gündüz aralıksız olarak çalışmakta. İşçilerin büyük bir çoğunluğu hiç dinlendirilmeden 24 saatten fazla çalışmaktadır. Bunun yanında hakkımız olan yemek ve çay molalarından düzenli olarak 5'er dakika alınmaktadır.

Yemekler ayrıca çok kötü çıkıyor. Çıkan yemeklerin besin değeri de oldukça düşük.

İş saatinde merkezi müzik yayını yapılıyor. Arabesk ve pop müzikleri zorunlu olarak dinletiliyor. Yayınları da değiştirmek yasak. Ustabaşına yakın olan işçiler ustabaşı tarafından kayırılmaktadır.

İşçiler kendi aralarında bölünmüşler. Birçoğu aynı şartlarda çalıştıkları halde varolan sorunlara karşı duyarsız davranıyorlar. Hatta ustabaşlarına yaranmak için birbirlerini ispiyonluyorlar.

Bu işyerinde çalışanlar geçici işçi statüsünde oldukları için sigortalı olanlar hariç, diğer işçiler sürekli olarak değiştirilmektedir. Böylece patron işçilerin biraraya gelip sosyal haklarının bilincine varmalarını ve örgütlü hale gelmelerini engelliyor. Ayrıca daha az ücrete, daha fazla işçi çalıştırmakta.

**Çiğli Organize Sanayii'den
tekstil işçileri**

Bedeller daha da ağırlaşmadan direniş ruhunu yayalım!

Ölüm Orucu Direnişi ilk şehidini 21 Mart'ta Sincan hücrelerinden Cengiz Soydaş'la vermişti. Şehitler kervanına direnişin 169. günü olan 6 Nisan'da Edirne hücrelerinden Adil Kaplan ve Kandıra hücrelerinden Bülent Çoban katıldı.

Sermaye devleti hücrelere atarak toplumdan ve kimliğinden yalıtılmak istediği devrimci tutsakların direnişini görmezden geldiği yetmiyormuş gibi, direniş gündemden düşürmek için binbir çaba sarfetmekte. Direnişin ilk şehidi Cengiz Soydaş'ın cenazesi kaçırılarak hemen gömülmesi için ailesine baskı yapılmış, cenazeye katılan kitle gözaltına alınmış, kimisi mezarlığa bile yaklaştırılmamıştır.

Diğer taraftan sermaye medyası yeni şehitlerin haberini bir-iki gün sonra vermektedir.

Anlaşılan sermaye devleti içinde debelendiği derin yapısal krizle birlikte ölümlerden duyduğu korkuyu

gizleme telaşı içinde. Bunun için TKP(ML) davası tutsağı Adil Kaplan memleketine götürülüp gömüldükten sonra haber veriliyor.

Tutsak yoldaşların deyimiyle finale hızla doğru yaklaşıyor. Devlet birçok F tipinde zorla müdahale adı altında direnişi bitirme uğraşını çoktandır yapıyor.

Ancak her seferinde direnişle karşılaşılıyor.

Şimdi ise direnişi, verilecek bedeller daha da ağırlaşmadan, geniş kitlelere maletmek ve bunu sistemi daha da sıkıştıran bir etkene dönüştürmek için dışarda mücadele hızla yükseltilmelidir.

Derin bir yıkıma sürüklenen biz işçi ve emekçiler, hem daha fazla fatura ödemeyi reddetmek, hem de krizin sorumlusu ve kaynağı olan kapitalist düzene karşı mücadeleyi yükseltmek için, direniş ruhunu üretim alanlarından sokaklara yaymalıyız.

H. Eren

"Bu Nazi vahşetini durduralım!"

Türkiye zindanlarında 20 Ekim'de başlayan uzun maratonun 153. gününde Cengiz Soydaş, 170. gününde Adil Kaplan ölümsüzleştiler.

Köln şehrinde düzenlenen yürüyüşe 2 bin kişi katıldı. "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişi!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!", "Katil devlet hesap verecek!" vb. sloganlarla katliamcı devlet bir kez daha teşhir edildi.

Dom Kilisesi'nin önünde bir miting yapıldı. Cengiz Soydaş, Adil Kaplan ve tüm devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşundan sonra DETUDAK adına ortak metin okundu. Grup Yorum'un söylediği türküler binleri daha da coşturdu. "Devrim şehitleri onurumuzdur, onurumuzu çiğnetmeyeceğiz" sloganı ve halaylar eşliğinde devrimci tutsakların yanında olduğumuzu bir kez daha haykırdık.

Gün bekleme, seyirci kalma günü değil, devrimci tutsaklara sahip çıkma günüdür. Kendine insanım diyen tüm insanlığa çağrıdır. Eğer bundan sonra ölümler istemiyorsak, bu Nazi vahşetini durduralım! Tutsaklara sahip çıkalım!

M. Pektaş/Darmstad

Gülsuyu'ndan SY Kızıl Bayrak okurları

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Tel-fax:0 (352) 232 66 71 Kat:3/45 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 GEBZE/KOCAELİ

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 5 ANKARA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0093240-0
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org> hesabı yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Krizin faturası

kapitalistlere!

1 Mayıs'ta

alanlara!